

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT
BY USING FLASHCARDS WITH STORYTELLING FOR KINDERGARTEN 3
STUDENTS

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education ENGLISH LANGUAGE TEACHING

Department of Curriculum and Instruction

Silpakorn University

Academic Year 2022

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้น อนุบาล 3
โดย	นางสาวมินตา บุญญานิตย์
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโท
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร. ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาเรียม นิลพันธ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บารมี เขียววิชัย)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร. ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิภาพร สกุลวงศ์)

61254309 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, บัตรคำศัพท์ (Flashcards), นิทาน (Storytelling)

นางสาว มินตา บุญญานิตย์: การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อาจารย์ ดร. ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ได้นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3/1 จำนวน 25 คน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 อยู่ในระดับ เห็นด้วยมาก

61254309 : Major ENGLISH LANGUAGE TEACHING

Keyword : VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT

MISS Minta BOONYANIT : THE DEVELOPMENT OF VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT BY USING FLASHCARDS WITH STORYTELLING FOR KINDERGARTEN 3 STUDENTS Thesis advisor : Lecturer Patteera Thienpermpool, Ph.D.

The purposes of the research were to 1) compare kindergarten 3 students' vocabulary learning achievement before and after using flashcards with storytelling and 2) study the students' opinions towards using flashcards with storytelling

The sample, selected by a cluster random sampling technique, comprised 25 kindergarten 3/1 students from a school in Chainat province during the second semester of the academic year 2022. The duration of the experiment was two weeks. The instruments used for gathering data consisted of: 1) lesson plans; 2) an English vocabulary achievement test; and 3) a questionnaire on opinions towards flashcards with storytelling.

The results of the study were as follows:

- 1) The students' vocabulary learning achievement after studying through flashcards with storytelling was higher than that of before using them at the significance level of .05.
- 2) The students' opinions towards the studying through flashcards with storytelling were at a high level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาการค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาการค้นคว้าอิสระให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย รวมทั้งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บารมี เขียววิชัย ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และอาจารย์ ดร.นิภาพร เฉลิมนิรันดร ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบงานค้นคว้าอิสระและกรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเล่มนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของทุกท่าน เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ นายอลงกรณ์ อาชะวะบูล นางสาวแสงมณี กองมนงมนต์ และ นางสาวปรียานุช ทองเกลี้ยง ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือและให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์จนได้เครื่องมือในการวิจัยที่สมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ให้ความรู้คำแนะนำ รวมทั้งประสบการณ์อันมีค่าแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของผลงานวิจัย เจ้าของตำราและเอกสารที่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้ประกอบงานวิจัย ทำให้งานวิจัยมีสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และช่วยให้การศึกษาการค้นคว้าอิสระ มีความสมบูรณ์ ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกคน ที่คอยให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเสมอมา

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร ครูนักเรียนโรงเรียนในสังกัดเขตเทศบาลชัยนาท ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งใน การเก็บข้อมูลการวิจัย ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัย จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณบิดามารดาและครอบครัว ที่เป็นกำลังใจสำคัญ เป็นแรงผลักดัน ให้ผู้วิจัยสามารถฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ตลอดจนการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี

นางสาว มินตา บุญญานิตย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
คำถามการวิจัย	6
สมมุติฐานของการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560	11
1.1 แนวคิดของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560.....	11
1.2 สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี.....	12
2. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล.....	14
2.1 ความหมายของภาษา.....	14
2.2 การแบ่งประเภทของภาษา.....	14

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา.....	15
2.4 จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา	17
2.5 การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล.....	18
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	20
3.1 ความหมายของคำศัพท์.....	20
3.2 ความสำคัญของคำศัพท์	20
3.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	21
3.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	23
3.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน.....	23
3.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	26
3.7 หลักการเรียนรู้คำศัพท์.....	28
4. การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ.....	31
4.1 ความหมายของบัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ.....	31
4.2 การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ.....	31
4.3 ความสำคัญของการใช้การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ	33
5. การใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ.....	34
5.1 ความหมายของนิทาน.....	34
5.2 ประเภทของนิทาน.....	35
5.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทาน	36
5.4 ประโยชน์ของการนำนิทานมาเป็นเครื่องมือและสื่อการเรียนการสอน.....	39
5.5 ความสำคัญของนิทานที่มีต่อผู้เรียนในระดับอนุบาล.....	40
5.6 การใช้นิทานเป็นสื่อการสอนสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล	40
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41
6.1 งานวิจัยในประเทศ	41

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ	44
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
2. ตัวแปรที่ศึกษา	47
3. ระยะเวลา	47
4. รูปแบบการวิจัย.....	47
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
6. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
7. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
8. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดย ใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3	57
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3.....	58
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
การดำเนินการทดลอง	61
สรุปผลการวิจัย.....	62
อภิปรายผลการวิจัย.....	63
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย.....	65
ข้อเสนอแนะ.....	65
ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป	65
รายการอ้างอิง	66
ภาคผนวก.....	72

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย หนังสือขอเชิญตรวจ คุณภาพเครื่องมือวิจัย หนังสือขอทดลองเครื่องมือวิจัย หนังสือขอเก็บรวบรวมข้อมูล และ หนังสือแสดงความยินยอมสำหรับผู้ปกครอง สำหรับการเข้าร่วมในโครงการวิจัยของ อาสาสมัคร	73
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	86
ภาคผนวก ค แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	101
ภาคผนวก ง การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	111
ประวัติผู้เขียน.....	116

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แผนการสอนหมวดสี (Colors).....	7
ตารางที่ 2 แผนการสอนหมวดรูปร่าง (Shapes).....	8
ตารางที่ 3 รูปแบบการทดลองแบบ One-group Pretest Posttest Design	48
ตารางที่ 4 สรุปกิจกรรม สื่อ ระยะเวลา จุดมุ่งประสงค์การเรียนรู้.....	50
ตารางที่ 5 การแปลความหมายของค่าความยากง่าย (p).....	52
ตารางที่ 6 การแปลค่าอำนาจจำแนก (r) และพิจารณาระดับอำนาจจำแนก.....	53
ตารางที่ 7 กรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสำรวจความคิดเห็น	54
ตารางที่ 8 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3.....	58
ตารางที่ 9 ผลการศึกษาคำศัพท์ความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3.....	59
ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน.....	112
ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็น.....	113
ตารางที่ 12 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้.....	114
ตารางที่ 13 ผลการหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	115

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กในช่วงอายุ 3-6 ปี ซึ่งเป็นวัยอนุบาล เป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการที่สำคัญที่สุดในชีวิต เด็กจะมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านสมอง การใช้ภาษา ตลอดจนทักษะด้านต่าง ๆ ทางสังคม อารมณ์ และการเคลื่อนไหว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงอายุ 4-5 ปี จะเป็นช่วงเวลาที่สมองมีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างในการเรียนรู้ภาษา จึงนับเป็นช่วงที่มีความเหมาะสมในการส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ด้านภาษามากที่สุด จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการศึกษาของนักเรียนในระดับอนุบาล (ดร. ชนิพรรณ จาติเสถียร, ดร.กัณฑ์วรรณ มีสมสาร, และ ดร.อภิรดี ไชยกาล, 2560: 3)

พัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กในระดับอนุบาลเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญมาก เป็นโอกาสทองของช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ ที่ควรเร่งส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังความเห็นของ Cameron (2001: 7) ที่กล่าวว่า เด็กควรได้เรียนภาษาที่สองก่อนเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เพราะสมองยังมีการจดจำกลไกการเรียนรู้ทางด้านภาษาจากภาษาที่หนึ่งอยู่ และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Cooper (2007: 4) ที่ว่า สำหรับเด็กเล็ก ๆ นั้นเป็นเรื่องง่ายที่จะยอมรับภาษาใหม่ได้ดี ไม่ว่าจะป็นระบบภาษาหรือการออกเสียง เพราะเป็นวัยที่กำลังเรียนรู้ภาษาของตนเองเช่นกัน และเป็นวัยที่ไม่ได้กังวลต่อความแตกต่างของระบบเสียงในภาษาของตนและภาษาใหม่ หากในวัยนี้เด็กมีประสบการณ์ที่ดีในการเรียนภาษาแล้ว จะส่งผลให้การเรียนภาษาในอนาคตเป็นไปได้โดยง่าย ดังนั้นการส่งเสริมทางด้านภาษาอังกฤษจึงควรเริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาล ซึ่งเป็นช่วงวัยที่สมองและร่างกายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาตลอดเวลา เป็นวัยที่เรียนรู้สิ่งแวดล้อมได้มาก พัฒนาการต่าง ๆ ก้าวหน้าขึ้นมาก ครูจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กรักการเรียน (ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย ม.ป.ป.: 7-8) และเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ที่ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งให้เด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มศักยภาพ และมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สิ่งสำคัญที่สุดซึ่งนับเป็นรากฐานในการเรียนรู้ของเด็กคือ คำศัพท์ เพราะภาษาประกอบไปด้วยคำศัพท์และชุดคำศัพท์ในภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ รู้จัก และนำไปใช้งาน (Linse, 2005) คำศัพท์ยังเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของภาษาที่ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ Hatch and Brown (1999) กล่าวว่า คำศัพท์ของแต่ละบุคคลคือชุดคำศัพท์ที่บุคคลนั้นคุ้นเคยในภาษา คำศัพท์มักจะเติบโตและวิวัฒนาการตามอายุของผู้ใช้ภาษา อีกทั้งยังทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และเป็นพื้นฐานสำหรับการสื่อสารและการรับความรู้ คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องเรียนรู้ เพราะหากผู้เรียนไม่มีคลังคำศัพท์ที่สามารถรู้ เข้าใจ หรือจำได้ ก็จะไม่สามารถพัฒนาทักษะในการเรียนทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน นอกจากนี้ Wilkins (1972: 111-112) ยังได้กล่าวว่า “ปราศจากไวยากรณ์ยังสามารถสื่อสารได้บ้าง แต่ปราศจากคำศัพท์จะไม่สามารถสื่อสารอะไรได้เลย” แสดงให้เห็นว่าคำศัพท์มีบทบาทที่สำคัญต่อการใช้ภาษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กจะต้องรู้จักความหมายของคำศัพท์ หรือ มีคลังคำศัพท์ที่อยู่พอสมควรในการสื่อสารภาษานั้น ๆ เพราะการไม่รู้จำความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ในภาษา ย่อมทำให้การสื่อสารไม่เกิดผล เพราะเด็กไม่เข้าใจความหมายของสารที่ต้องการสื่อ ทั้งนี้ การเสริมการเรียนรู้คำศัพท์สำหรับเด็กวัยนี้สามารถทำได้โดยการอ่านนิทานสำหรับเด็กให้ฟังอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์ให้กับเด็ก การฟังนิทานสม่ำเสมอทำให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่อาจไม่พบในชีวิตประจำวัน และการซื้อรูปภาพประกอบคำศัพท์เดิมซ้ำ ๆ จะช่วยให้เด็กจดจำได้ง่ายขึ้น (ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย ม.ป.ป.: 15-16)

เด็กระดับอนุบาล เป็นวัยที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ชอบเล่น และชอบความสนุกสนาน แต่ความสนใจและสมาธิในการจดจ่อต่อการเรียนค่อนข้างสั้น (Cameron, 2001: 1) โดยผู้วิจัยเคยมีประสบการณ์ตรงสอดคล้องกับคำกล่าวนี้นี้ เมื่อเป็นครูผู้ช่วยครูต่างชาติในการสอนเด็กระดับอนุบาล และพบว่าเด็กในวัยนี้จะมีสมาธิจดจ่อกับบทเรียนได้ไม่นาน (ประมาณ 15-20 นาที) หากครูไม่มีสื่อที่น่าสนใจในการดึงดูดนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Cooper (2007: 5) ที่กล่าวถึงผู้เรียนระดับนี้ว่า เป็นวัยที่สื่อ กิจกรรม และบทเรียนต้องสนุกเพื่อเป็นแรงดึงดูดให้อยากเรียน หากกิจกรรมการเรียนรู้ไม่สนุก ไม่น่าสนใจ จะทำให้ไม่อยากเรียน และกิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมสั้น ๆ ผู้สอนจึงควรรหาสื่อหรือกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถดึงดูดความสนใจของเด็กในวัยนี้ได้ จากคำกล่าวนี้นี้ทำให้เห็นว่าสื่อและกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะทั้งสองสิ่งเป็นสะพานกลางในการเชื่อมโยงเนื้อหาของผู้สอนที่ต้องการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ตัวผู้เรียน

ด้วยปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยจึงได้สำรวจและศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับสื่อที่ใช้ในเด็ก ระดับอนุบาลว่ามีสื่อประเภทใดที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนี้ และสื่อแต่ละประเภทมีข้อดีหรือข้อด้อยอย่างไร และผลจากการศึกษาพบว่า สื่อประเภทนิทาน และสื่อประเภทบัตรคำศัพท์ ต่างเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมในการนำมาสอนเด็กระดับอนุบาลเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะสื่อทั้งสองประเภทรูปภาพเป็นสื่อประเภทโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) ที่ช่วยดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพที่มีสีสันสดใส สามารถใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน รู้สึกสนใจในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับความเห็นของ สังเวียน สถงชติกุล (2531: 18), Budden (n.d.: Website) และ Ritter (2018: Website) ที่กล่าวว่า การใช้บัตรคำศัพท์เป็นสื่อรูปภาพและหรือภาพวาด ทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพซึ่งสื่อความหมายของคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน และยังสอดคล้องกับกรณีศึกษาของ บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษากรณีเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีภาพประกอบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กระดับอนุบาล พบว่าเด็กสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี และพฤติกรรมของเด็กขณะฟังนิทาน คือ มีความสุข สนุกสนาน สนใจ และชอบฟังนิทานมาก

นอกจากนี้ Losi R. V., Tasril, V., Widya, R and Akbar, M. (2022) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้นิทานในการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย พบว่าการฟังนิทานสามารถช่วยกระตุ้นการพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี เด็ก ๆ ซึมซับเนื้อหาและคำศัพท์ใหม่ๆ ได้เร็วและดี ทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปได้ง่ายขึ้น ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่และได้รับการกระตุ้นความสนใจจากนิทาน และ Sucuzhañay Quintuña (2022) กล่าวถึง เทคนิคการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างคำศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนระดับพื้นฐานว่า ผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และได้พัฒนาทักษะทางสังคมอีกด้วย ผลการวิจัยของ Lu-Chun Lin (2014) พบว่า นักเรียนส่วนมากสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดีขึ้น โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็ยังเกิดช่องว่างระหว่างคะแนนของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถมากกับกลุ่มที่มีความสามารถน้อย เนื่องจากกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถน้อยไม่สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ จากการฟังเรื่องราวเพียงอย่างเดียวได้ดีเท่ากับกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถมาก Lu-Chun Lin จึงแนะนำว่า งานวิจัยที่จะทำต่อไปในอนาคต ควรจะสอนคำศัพท์แบบทางตรงก่อนที่จะให้นักเรียนได้มีโอกาสค้นหาคำศัพท์ใหม่ ๆ แบบทางอ้อมจากนิทาน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Nation (2003: 72-73) ที่กล่าวว่า การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฟัง 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก แต่ถ้าผู้สอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กลุ่มคำศัพท์เป้าหมาย (Target Vocabulary) ที่จะปรากฏอยู่ในเรื่องก่อนจะไปเจอคำเหล่านั้นในเนื้อเรื่องจะเป็น

ผลดีมากกว่า และผลจากการอ่านนิทานเรื่องเดิมซ้ำ ๆ จะช่วยทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์และสามารถดึงคำศัพท์ในเนื้อเรื่องกลับมาใช้ได้ โดยเฉพาะในเด็กเล็ก ๆ นั้น การฟังนิทานเรื่องเดิมซ้ำ ๆ เป็นสิ่งที่เด็กยินดี

ด้วยปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดในการสอนคำศัพท์แบบทางตรงด้วยบัตรคำศัพท์ (Flashcard) ซึ่งเป็นสื่อช่วยจำที่ได้รับความนิยมแพร่หลายมากในการสอนภาษาต่างประเทศ และหากนำมาใช้เป็นสื่อประกอบการเล่านิทาน ก็จะช่วยเสริมการพัฒนาศักยภาพด้านคำศัพท์ในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กระดับอนุบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งบัตรคำศัพท์ ยังเป็นวัสดุประกอบการสอนที่ผู้สอนสามารถจัดทำได้ด้วยตนเอง โดยวิธีการง่าย ๆ อาจจะเป็นรูปภาพ คำ หรือข้อความ นำมาใช้เป็นสื่อเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรูปคำในภาษาต่างประเทศและความหมายของคำศัพท์ อาจจะเป็นคำแปลในภาษาแม่ หรือ จะเป็นรูปภาพก็ได้ (Nation, 2003: 296) สำหรับวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพในการแปลความหมายให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนในระดับอนุบาลที่ยังไม่สามารถอ่านได้ แทนการเขียนเป็นคำแปลในภาษาแม่ โดยผู้วิจัยจะใช้บัตรคำศัพท์ ในการเสนอคำศัพท์ใหม่ ๆ ให้ผู้เรียนรู้จัก ได้มีสมาธิจดจ่อกับกลุ่มคำศัพท์เป้าหมายที่ต้องการสอน ก่อนที่จะใช้บัตรคำศัพท์ เหล่านั้นอีกครั้งขณะที่เล่านิทานและหลังการเล่านิทาน เพื่อเป็นการทบทวนและเน้นย้ำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายให้แก่ผู้เรียน ตามหลักกฎหมายการเรียนรู้การฝึกฝน (Law of Exercise) ของ Thorndike (อ้างถึงใน เยาวพา เดชะคุปต์, 2542: 61) และตามความเห็นของ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 74) ที่กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น การฝึกหัดทำซ้ำ ๆ กัน คือหัวใจสำคัญในการสร้างคุณลักษณะที่ดีของการเรียนรู้ภาษา เพราะการที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำ ๆ บ่อยจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง แต่การใช้บัตรคำศัพท์ เพียงอย่างเดียวนั้นผู้เรียนจะได้แค่การเรียนรู้โดยท่องจำคำศัพท์ แบบตั้งใจ (Intentional learning) (Hatch & Brown, 1995: 368) ซึ่งขัดกับธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ที่ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 73-76) ได้อธิบายไว้ว่า วิธีให้ท่องจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้น ย่อมทำให้เด็กเบื่อหน่ายและขาดความสนใจ ผู้วิจัยจึงเลือกนิทานเข้ามาเสริมการใช้บัตรคำศัพท์ เพราะธรรมชาติของเด็กมักจะเพลิดเพลินไปกับการฟังนิทาน จึงทำให้มีการนำนิทานมาเป็นสื่อการเรียนภาษาต่างประเทศมากมาย

นอกจากนี้ นิทานยังเป็นสื่อที่มีภาพประกอบช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้กับผู้เรียนวัยนี้ด้วย (Ellis & Brewster, 1991: 1-2) ทั้งนี้ จากการศึกษาและค้นคว้าของผู้วิจัย ทำให้ทราบว่า การนำนิทานมาเป็นสื่อช่วยสอน จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น และยังเป็นการเรียนรู้คำศัพท์โดยไม่ได้ตั้งใจ (Incidental learning) หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์โดยบังเอิญ เป็นผลพลอยได้มาจากการ

เรียนรู้สิ่งอื่น ๆ แต่ได้คำศัพท์มาโดยไม่ได้ตั้งใจ (Hatch & Brown, 1995:368) ในที่นี้หมายถึงผู้เรียนจะได้คำศัพท์แวดล้อมอื่น ๆ จากเนื้อหาในนิทานด้วย และนิทานยังทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนมากขึ้น ดังที่ De vas, (1991: 6) กล่าวว่า นิทานเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดี กิจกรรมหนึ่งสำหรับผู้เรียน รวมทั้งยังมีส่วนสำคัญในการสอนเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ จัดกิจกรรมได้ง่ายและเหมาะสมกับทุกโอกาสและสถานการณ์ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้จากนิทาน ซึ่งสอดคล้องกับ Beaty (1994: 4-5) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานว่า นิทานนั้นทำให้ผู้เรียนรักการอ่านตระหนักถึงบทบาทของตนเองในขณะที่อ่าน และมีความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ Scott and Ytreberg (1995: 29) ยังมีความเห็นอีกว่า การที่ผู้เรียนได้ฟังนิทานบ่อย ๆ นั้น จะทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษาโดยตรง ได้ซึมซับโครงสร้างประโยค (Structure) จากนิทาน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเมื่อวันหนึ่งผู้เรียนกลายมาเป็นผู้เล่าเรื่องหรือผู้เขียนเรื่องเอง จะได้นำโครงสร้างประโยค ซึ่งหมายถึงประโยคที่ยึดรูปแบบทางไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ของคำหรือวลีในประโยคนั้น (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 9) มาใช้ในการเล่าหรือเขียนเรื่องราวของตนได้อย่างถูกต้อง

จากการศึกษาจุดเด่นของบัตรคำศัพท์และนิทาน พบว่า สื่อทั้งสองประเภทนั้น เป็นสื่อประเภทโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) ที่ช่วยดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพที่มีสีสันสดใส สามารถใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน รู้สึกสนใจในการเรียนมากขึ้น เป็นสื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียนในวัยอนุบาล ผู้วิจัยจึงได้นำบัตรคำศัพท์มาประกอบกับการเล่านิทาน เพราะบัตรคำศัพท์สามารถใช้เป็นสื่อเพื่อแนะนำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายและช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนได้รู้จักกับชุดคำศัพท์ที่ต้องการสอนได้ดี ก่อนที่ผู้เรียนจะได้พบเจอคำศัพท์เหล่านั้นอีกครั้งในเนื้อหานิทาน และบัตรคำศัพท์ยังใช้เพื่อทบทวนคำศัพท์หลังการเล่านิทานได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

คำถามการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 อยู่ในระดับใด

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 สูงกว่าก่อนเรียน
2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง รวม 50 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ห้องเรียนที่ได้ คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3/1 ชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable)

3.1.1 การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมระยะเวลาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และการทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นเป็นเวลา 10 ชั่วโมง

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาคำศัพท์สำหรับวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นอนุบาล 3 ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้มาจากหนังสือ Let's Go 1 Student Book 4th edition (Nakata, Frazier, Hoskins and Graham, 2011) ซึ่งมีคำศัพท์ตรงกับหน่วยการเรียนรู้ภาษาไทย ที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 หมวด คือ หมวดสี (Colors) และ หมวดรูปทรง (Shapes) รายละเอียดดังแผนต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แผนการสอนหมวดสี (Colors)

สัปดาห์ที่ 1		
แผน (1 ช.ม./แผน)	คำศัพท์	นิทาน
แผนที่ 1	Red Yellow Blue Black White	Colors' Adventure
แผนที่ 2	Red Yellow Blue Black White	Colors' Adventure
แผนที่ 3	Purple Brown Pink Orange Green	Colors' magic power
แผนที่ 4	Purple Brown Pink Orange Green	Colors' magic power

ตารางที่ 2 แผนการสอนหมวดรูปทรง (Shapes)

สัปดาห์ที่ 2		
แผน (1 ช.ม./แผน)	คำศัพท์	นิทาน
แผนที่ 5	Diamond Star Oval Triangle Pentagon	The bear's house
แผนที่ 6	Diamond Star Oval Triangle Pentagon	The bear's house
แผนที่ 7	Heart Circle Crescent Square Rectangle Circle	Shape's village
แผนที่ 8	Heart Circle Crescent Square Rectangle Circle	Shape's village

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้บัตรคำศัพท์ (หมวดสี Colors และ หมวดรูปทรง Shapes) ประกอบการเล่านิทาน หมายถึง การที่ผู้สอนใช้บัตรคำศัพท์มาแนะนำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายเพื่อดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนได้รู้จักกับชุดคำศัพท์ที่ต้องการสอน ก่อนที่ผู้เรียนจะไปพบคำศัพท์เหล่านั้นอีกครั้งในระหว่างเนื้อเรื่องนิทาน และในระหว่างการเล่านิทานผู้เรียนจะได้รับชุดบัตรคำศัพท์กลุ่มเป้าหมาย โดยให้เลือกภาพบัตรคำศัพท์ขึ้นมาฝึกออกเสียงเมื่อพบคำศัพท์กลุ่มเป้าหมาย

2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับรูปภาพ

3. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ต่อการเรียนการสอนด้วยบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน โดยวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็น จำนวน 10 ข้อ

4. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนาคำศัพท์สำหรับนักเรียนระดับอนุบาล
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการศึกษา ได้นำสื่อไปพัฒนาเพื่อใช้กับบทเรียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เกิดประโยชน์อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์
ประกอบการเล่นนิทาน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560
  - 1.1 แนวคิดของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
  - 1.2 สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็ก
อายุ 3 - 6 ปี
2. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล
  - 2.1 ความหมายของภาษา
  - 2.2 การแบ่งประเภทของภาษา
  - 2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา
  - 2.4 จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา
  - 2.5 การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 3.1 ความหมายของคำศัพท์
  - 3.2 ความสำคัญของคำศัพท์
  - 3.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 3.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 3.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน
  - 3.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 3.7 หลักการเรียนรู้คำศัพท์
4. การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ
  - 4.1 ความหมายของบัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ
  - 4.2 การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ
  - 4.3 ความสำคัญของการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ
5. การใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ
  - 5.1 ความหมายของนิทาน
  - 5.2 ประเภทของนิทาน

- 5.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทาน
- 5.4 ประโยชน์ของการนำนิทานมาเป็นเครื่องมือและสื่อการเรียนการสอน
- 5.5 ความสำคัญของนิทานที่มีต่อผู้เรียนในระดับอนุบาล
- 5.6 การใช้นิทานเป็นสื่อการสอนสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล
- 6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560

1.1 แนวคิดของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 จัดทำขึ้นโดยยึดปรัชญาการศึกษาปฐมวัย วิสัยทัศน์หลักการ บนพื้นฐานแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยสากล และความเป็นไทย ครอบคลุมการอบรมเลี้ยงดูการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็ก ตลอดจนเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในหลักสูตรนี้พัฒนาขึ้นมาโดยอาศัยแนวคิดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวมและการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการ โดยอาศัยความเหมาะสมกับวัยหรืออายุของเด็ก ความเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ หรือ แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมอง สมองของเด็กเป็นสมองที่สร้างสรรค์และมีการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นสัมพันธ์กับอารมณ์ โดยปัจจัยในการพัฒนาของสมอง ประกอบ พันธุกรรม โภชนาการ และสิ่งแวดล้อม สมองจะมีพัฒนาการที่สำคัญในการควบคุมและมีผลต่อการเรียนรู้ ความคิด จินตนาการ ความฉลาด และพัฒนาการทุกด้าน อีกทั้งการพัฒนาของสมองทำให้เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็วกว่าวัยอื่นๆ แต่สมองส่วนต่างๆ จะพัฒนาขึ้นมาได้ช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับการกระตุ้นของสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยสมองเด็กมีความจำผ่านการฟัง ต้องการรับรู้ข้อมูลเสียงพร้อมเห็นภาพ เริ่มรู้จักเสียงที่เหมือนและแตกต่าง สามารถเรียนรู้จังหวะของคำได้จากการฟังซ้ำๆ สมองของเด็กที่เข้าใจเกี่ยวกับภาพเสียง และสัมผัสแบบต่างๆ มีความสำคัญมาก เพราะข้อมูลจากภาพ เสียง และสัมผัสเหล่านี้ จะก่อรูปขึ้นเป็นเรื่องราว ที่จะรับรู้และเข้าใจซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ ได้ ในที่สุด สมองเด็กที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมของภาษาที่เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมจึงจะเรียนรู้ได้ดี

1.2 สารการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี

ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ประสบการณ์สำคัญและสาระที่ควรเรียนรู้เพราะทั้ง 2 ส่วนมีความสำคัญในการจัดประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา

1.2.1 ประสบการณ์สำคัญ จะช่วยอธิบายให้ผู้สอนเข้าใจว่าเด็กปฐมวัยต้องทำอะไร เรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัวอย่างไร และทุกประสบการณ์มีความสำคัญต่อการพัฒนาเด็ก ประสบการณ์สำคัญที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีความสำคัญต่อการสร้างองค์ความรู้ของเด็ก ตัวอย่างเช่น เด็กเข้าใจความหมายของการเปรียบเทียบและจำแนกผ่านประสบการณ์สำคัญ การจำแนกสิ่งต่างๆ ตามลักษณะและรูปร่าง เด็กจะเรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญในการจำแนก เปรียบเทียบซ้ำแล้วซ้ำอีก ประสบการณ์สำคัญสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี จะครอบคลุมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ

1. ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก
2. ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัย เช่น การเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละครตามหน่วยการจัดประสบการณ์หรือนิทาน
3. ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม
4. ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้เรียนรู้การใช้ภาษา พัฒนาการความคิดรวบยอด การคิดเชิงเหตุผล การตัดสินใจและแก้ปัญหา การมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม บุคคล และสื่อต่างๆ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตัวอย่างเช่น ประสบการณ์สำคัญด้านการใช้ภาษา จะได้จาก การฟังเพลง คำคล้องจอง บทร้อยกรอง การอ่านหนังสือภาพ นิทานหลากหลายประเภท/รูปแบบ การคาดเดาคำ วลี หรือประโยคที่มีโครงสร้างซ้ำๆ กัน จากนิทาน เพลง คำคล้องจอง ประสบการณ์สำคัญด้านการคิดรวบยอด การคิดเชิงเหตุผล การตัดสินใจและแก้ปัญหา ตัวอย่างเช่น การสังเกตสิ่งต่างๆ และสถานที่จากมุมมองที่ต่างกัน การเล่นกับสื่อต่างๆและจำแนกภาพหรือสิ่งของที่เป็นทรงกลม ทรงสี่เหลี่ยม มุมฉาก ทรงกระบอก ทรงกรวย การคัดแยก การจัดกลุ่ม และการจำแนกสิ่งต่างๆตามลักษณะและรูปร่าง รูปทรง

1.2.2 สารที่ควรเรียนรู้ สารในส่วนนี้กำหนดเฉพาะหัวข้อไม่มีรายละเอียด ทั้งนี้ เพื่อประสงค์จะให้ผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัย ตามความสนใจของเด็ก อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้ โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ผู้สอนสามารถนำสารที่ควรเรียนรู้ว่าบูรณาการจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้ง่ายต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้ มิได้ประสงค์ให้เด็กท่องจำเนื้อหา แต่ต้องการให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสาระการเรียนรู้นั้นๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็กเพื่อให้บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ โดยสารที่ควรเรียนรู้ประกอบด้วย

1. เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรจะรู้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเอง รวมถึง การปฏิบัติตนต่อผู้อื่น
2. เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับ ครอบครัว สถานศึกษา และบุคคลต่างๆ ที่เด็กต้องใกล้ชิดหรือมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันด้วย
3. ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อ ลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนการรู้จักเกี่ยวกับลักษณะสภาพอากาศ
4. สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อ ความหมายในชีวิตประจำวัน ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สี ผิวสัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง

จากสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี สามารถสรุปได้ว่า ทั้งประสบการณ์สำคัญและสารที่ควรเรียนรู้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งเสริม พัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่ควรมุ่งเน้นไปที่ด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษแต่ควรมุ่งเน้นพัฒนาสนับสนุนผู้เรียนในทุกๆ ด้าน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นองค์รวม ใน วิทยฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบให้สื่อการเรียนรู้ที่ใช้ในงานวิจัยเหมาะสมกับผู้เรียนทั้งสองด้าน สำหรับ ทางด้านประสบการณ์สำคัญนั้น ผู้เรียนจะสามารถจำแนกลักษณะของรูปร่างรูปทรงและสีผ่าน ประสบการณ์การฟังนิทานและการเรียนรู้จากบัตรคำศัพท์ นิทานยังมีส่วนช่วยส่งเสริมพัฒนาการณ ด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา ส่วนบัตรคำศัพท์นั้นมีส่วนช่วยในการพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อเล็ก ในการหยิบจับบัตรคำศัพท์ขึ้นมาหัดอ่านออกเสียง นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถนำบัตรคำศัพท์ที่มีสี และรูปร่างรูปทรง มาเปรียบเทียบสังเกตกับสิ่งต่างๆ รอบตัวได้อีกด้วย

2. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล

2.1 ความหมายของภาษา

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ว่า “ภาษา น. ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม” ขณะที่ในพจนานุกรมของ Oxford ได้ให้ความหมายไว้ว่า ภาษา คือ ระบบของสัญลักษณ์ทางเสียงที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกัน เพื่อแสดงความรู้สึก ความคิด หรือ ความต้องการของตนเอง ให้ผู้อื่นรับรู้ โดยทั่วไปแล้ว ความหมายของภาษาจะแบ่งออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 9)

1. ความหมายประจำคำ (Lexical Meaning) หมายถึง คำที่มีความหมายสามารถค้นหาได้ในพจนานุกรม
2. ความหมายด้านวัฒนธรรม (Cultural Meaning) หมายถึง ความหมายของภาษา ซึ่งแสดงออกถึงแนวความคิด ความเชื่อ ความเป็นอยู่และค่านิยมต่างๆของคนในสังคมใดสังคมหนึ่ง
3. ความหมายของโครงสร้าง (Structure) หมายถึง การวิเคราะห์ความหมายของประโยคโดยยึดรูปแบบทางไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ของคำหรือวลีในประโยคนั้น
4. ความหมายตามตัวอักษร (Literal Meaning) และความหมายแฝง (Metaphorical Meaning) เป็นเรื่องที่พบในตำรา และเป็นพื้นฐานในการเรียนการสอนวิชาด้านวรรณกรรม

2.2 การแบ่งประเภทของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือการติดต่อสื่อสารของมนุษย์เป็นเวลาช้านาน หากไม่มีภาษาสังคมมนุษย์คงไม่สามารถพัฒนาได้อย่างทุกวันนี้ การแบ่งประเภทของภาษานั้นสามารถแบ่งได้หลายประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการแบ่ง แต่หากจะแบ่งประเภทตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนจะสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้ (อิน หนูจุล, 2538: 8-9, อ้างถึงใน แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 7)

1. ภาษาแม่ (Mother tongue) หมายถึง ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของสังคมหนึ่งๆ หรือภาษาที่ใช้พูดตั้งแต่เกิดนั่นเอง
2. ภาษาที่สอง (Second Language) หมายถึง ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ แต่เป็นภาษาที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นภาษาราชการ เนื่องจากมีการใช้ภาษาหลายภาษาของคนหลายกลุ่ม ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องมีการมีภาษาอีกภาษาหนึ่งเป็นภาษาที่สองเพื่อให้สื่อสารกันได้

3. ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) คือ ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศหรือเป็นประเทศซึ่งใช้ภาษาไม่เหมือนกัน เพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนใช้เพื่อติดต่อกันทางธุรกิจ และอื่นๆ

4. ภาษาถิ่น (Dialect) หมายถึง ภาษาพูดที่ใช้และเป็นที่ยอมรับกันในพื้นที่ของประเทศ

จากความหมายของภาษาและการแบ่งประเภทของภาษา สามารถสรุปได้ว่า ภาษาคือ ระบบการสื่อสาร หรือ ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความหมายและแสดงความรู้สึกของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง สำหรับในประเทศไทยนั้น ภาษาไทยถือเป็นภาษาแม่ หรือ ภาษาแรก (First Language) ที่เราใช้พูดตั้งแต่เกิด และยังมีภาษาถิ่นที่ใช้แตกต่างกันในแต่ละภาค เช่น ภาษาไทยภาคเหนือ ภาษาอีสาน และภาษาไทยภาคใต้ แต่ประเทศไทยไม่มีภาษาที่สองที่ใช้เป็นภาษาราชการหรือเป็นภาษาทางการในประเทศ ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จึงถือเป็นการเรียนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign Language)

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

ภาษา ถือเป็นเครื่องมือสื่อสาร ที่มีความสำคัญต่อเด็กวัยอนุบาลเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งที่เด็กใช้ในการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ การส่งเสริมความสามารถทางภาษาจึงควรเริ่มตั้งแต่วัยนี้ เพราะเป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กในวัยนี้ จึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน (อภิรดี ไชยกาล, 2562: 4) นักทฤษฎีในกลุ่มของนักจิตวิทยาศาสตร์ เชื่อว่า มนุษย์ทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจ เรียนรู้ และพัฒนาการใช้ภาษาได้ โดยเป็นความรู้ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด Chomsky เชื่อว่า มนุษย์มีระบบประสาทที่เรียกว่า “กลไกการเกิดภาษา” ดังนั้นการจัดประสบการณ์ทางภาษาจึงไม่ควรเข้มงวดเรื่องกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ แต่ควรจัดกิจกรรมแบบบูรณาการและควรเป็นไปตามลำดับพัฒนาการทางภาษา โดยเริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ และฝึกฝนการใช้ภาษา เช่น การจัดประสบการณ์การฟังต่างๆ การเล่านิทาน เล่นบทบาทสมมติ หรือ ร้องเพลง เด็กจะสามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ได้เอง โดยไม่รู้สึกรู้สัว จากประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับเมื่อเด็กเกิดการได้ยิน

2.3.1 ทฤษฎีของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม

นักทฤษฎีในกลุ่มนี้มองธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะที่เป็นกลาง คือ ไม่ดีไม่เลว (neutral-passive) การกระทำต่างๆ ของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (stimulus-response) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง กลุ่มพฤติกรรมนิยมให้ความสนใจกับ “พฤติกรรม” มาก เพราะ

พฤติกรรมเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด สามารถวัดได้และทดสอบได้ ทฤษฎีในกลุ่มนี้ ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญสำคัญหลายแนวด้วยกัน แต่ในวิจัยฉบับนี้ จะขอกกล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีการเชื่อมโยงของ Thorndike (Thorndike's Connectionism) ซึ่งมีนักทฤษฎีคนสำคัญคือ Thorndike (ค.ศ. 1814-1949)

2.3.1.1 ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ (Thorndike's Connectionism)

Edward Lee Thorndike เป็นนักการศึกษาและนักจิตวิทยาชาวอเมริกา ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connectionism Theory) ได้ศึกษาเรื่อง การเรียนรู้ของสัตว์ และต่อมาได้กลายมาเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ทั่วไปโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์นั้น เป็นที่รู้จักกันดีในนามทฤษฎีความสัมพันธ์เชื่อมโยง ในเรื่องนี้ นอกจาก Thorndike จะได้ย้ำในเรื่องการฝึกหัดหรือการกระทำซ้ำแล้ว เขายังให้ความสำคัญของการให้รางวัลหรือการลงโทษ ความสำเร็จหรือความผิดหวัง และความพอใจหรือความไม่พอใจแก่ผู้เรียนอย่างตัดเทียมกันด้วย ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของ Thorndike เน้นที่ความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองที่ถูกต้องนั้น มาเชื่อมต่อเข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ โดยการสร้างสิ่งเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เรียกทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike ว่า ทฤษฎีเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง (S-R Bond Theory) หรือทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connectionisms Theory)

Thorndike ได้สรุปว่า การลองผิดลองถูกจะนำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และการเรียนรู้ ก็คือการที่มีการเชื่อมโยง (Connection) ระหว่างสิ่งเร้า (Stimuli) และการตอบสนอง (Responses) การเรียนรู้แบบลองผิดลองถูก มีใจความที่สำคัญว่า เมื่ออินทรีย์กระทบสิ่งเร้า อินทรีย์จะลองใช้วิธีตอบสนองต่อสิ่งเร้าหลาย ๆ วิธี จนพบกับวิธีที่เหมาะสมและถูกต้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์ เมื่อได้รับการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะนำไปต่อเนื่องเข้ากับสิ่งเร้านั้น ๆ มีผลให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยมีหลักเกณฑ์ และลำดับขั้นที่จะนำไปสู่การเรียนรู้แบบนี้ คือ

1. มีสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเป็นสิ่งเร้าให้อินทรีย์แสดงการตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมออกมา
2. อินทรีย์จะแสดงอาการตอบสนองหลาย ๆ อย่าง เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
3. ปฏิกิริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจจะถูกตัดทิ้งไป
4. เมื่อปฏิกิริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจถูกตัดทิ้งไป จนเหลือปฏิกิริยาที่ทำให้เกิดความพอใจ อินทรีย์จะถือเอา กิริยาตอบสนอง ที่ถูกต้องและจะแสดงตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Interaction) นั้นมากระทบอีกนอกจากนี้ Thorndike ได้ตั้งกฎแห่งการเรียนรู้ขึ้นอีก 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งผล (Law of Effect)
2. กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise)

3. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา สามารถสรุปได้ว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมทั้ง “กลไกการเกิดภาษา” และเด็กในช่วงวัยอนุบาล เป็นช่วงที่พัฒนาการทางภาษาเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมในการพัฒนาภาษาให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน โดยเริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามลำดับ ดังนั้นในวัยฉบับนี้จึงเลือกใช้สื่อนิทาน ซึ่งเป็นสื่อการฟัง เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝนทักษะการฟัง จากประสบการณ์การได้ยิน และเลือกใช้หลักการของ กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) มาเป็นหลักการในการดำเนินงานวิจัย เนื่องจาก Thorndike ได้ให้ความหมายของ กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) ไว้ว่า การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้ที่คงทนถาวร หากไม่ได้กระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดก็อาจลืมได้ ซึ่งสอดคล้องกับ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 74) ที่ว่า ในกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น การฝึกหัดทำซ้ำๆ กันคือหัวใจสำคัญในการสร้างคุณลักษณะที่ดีของการเรียนรู้ภาษา และ Slattery and Willis (2001) ยังกล่าวอีกว่า เด็กในวัยอนุบาลเป็นวัยที่มีความกระตือรือร้น เป็นวัยที่มีความสามารถในการเรียนรู้ผ่านการทำซ้ำ และเลียนแบบเสียงของภาษาเป้าหมายได้เป็นอย่างดี ดังนั้น กฎแห่งการเรียนรู้การฝึกฝน (Law of Exercise) จึงเป็นหัวใจของการเรียนรู้ภาษา การเปล่งเสียงนั้นซ้ำๆจนชำนาญจะทำให้ออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าเป็นหลักทฤษฎีการสอนที่เหมาะสมกับการดำเนินงานวิจัยฉบับนี้ เนื่องจากผู้ดำเนินงานวิจัยจะใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนให้นักเรียนได้รู้จักคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการสอน ก่อนเริ่มการเล่านิทาน และใช้บัตรคำศัพท์เหล่านั้นซ้ำ ๆ อีกครั้งขณะที่เล่านิทานให้ผู้เรียนฟัง เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นชินกับคำศัพท์ และยังใช้บัตรคำศัพท์เพื่อทบทวนคำศัพท์หลังจากเล่านิทานจบแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายได้

2.4 จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจำเป็นต้องมีความเข้าใจธรรมชาติของภาษา และธรรมชาติของผู้เรียนในแต่ละวัย ว่าวัยใดควรจะรับรู้ภาษาระดับใด ทักษะใดที่ผู้เรียนควรจะรับรู้ก่อน มีอะไรที่เหมาะสมกับผู้เรียนในวัยนั้นบ้าง มีอะไรบ้างที่จะสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาให้กับผู้เรียนได้ จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 73-76)

2.4.1 กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่สองก็ตาม กระบวนการเรียนรู้ย่อมเป็นไปได้ในลักษณะเดียวกันคือ เริ่มจากฟัง พูด อ่าน เขียน ตามลำดับ ในกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่สองจะเห็นได้ว่า การฝึกหัดทำซ้ำๆ กันเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างคุณลักษณะที่ดีของการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น กฎของการเรียนรู้การฝึกฝน (Law of Exercise) จึงเป็นหัวใจของการเรียนรู้ภาษา

2.4.2 ความพร้อมทางอารมณ์กับการเรียนภาษาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับเด็ก ครูควรสร้างบรรยากาศให้เด็กเกิดความต้องการและสนใจที่จะเรียนรู้ มีปฏิริยาตอบสนอง โดยไม่เบื่อหรือท้อ ซึม กิจกรรมที่จัดควรเหมาะสมกับ ประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน หลักการสำคัญคือให้เด็กมองเห็นประโยชน์ของสิ่งที่เรียน โดยนำไปใช้ได้ผล ลักษณะอย่างนี้จะทำให้บทเรียนมีความหมายและผู้เรียนรู้สึกสนุกในการเรียน

2.4.5 การทำความเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่สองตลอดจนพัฒนาการของผู้เรียนจะช่วยให้การจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ จำเป็นจะต้องเข้าใจฐานทางจิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ประกอบด้วย 3 ประเด็น ดังนี้

1. การเรียนภาษาคือการสร้างนิสัย ถ้าหากผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาตอนเป็นผู้ใหญ่นั้น นิสัยการออกเสียงภาษาเดิมของผู้เรียนก็จะขัดแย้ง (Interfere) กับการออกเสียงในภาษานั้น หรือ ที่เรียกภาษาสามัญว่า “ลื่นแข็ง” คือจะปรับให้เข้ากับภาษาใหม่ไม่ได้ (ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ยิ่งเริ่มต้นเรียนอายุน้อยเพียงไร ก็ยิ่งจะเป็นการดีเพียงนั้น ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องสอนให้เด็กออกเสียงถูกต้องตั้งแต่ต้น มิฉะนั้นจะเป็นการสร้างนิสัยที่ผิดและยากที่จะแก้ไขต่อไป

2. การเรียนภาษาต่างประเทศโดยวิธีให้ท่องจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่างๆ ย่อมทำให้เด็กเบื่อหน่ายและขาดความสนใจ อาจเป็นเหตุให้เด็กไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศได้

3. ภาษาเป็นวิชาทักษะที่ต้องมีการฝึกซ้ำๆ หลายครั้งจึงจะเกิดความคล่องแคล่ว สิ่งที่ต้องฝึกซ้ำๆ ก็คือการสร้าง (Pattern)

จากการศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา จะเห็นได้ว่าผู้สอนควรจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ ในธรรมชาติของผู้เรียนและพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละวัย ว่ามีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบใด หรือกระบวนการเรียนรู้แบบใด สำหรับในวัยอนุบาลนั้น การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจและต้องการที่จะเรียนรู้ เป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาให้แก่ผู้เรียน และผู้เรียนในวัยนี้จะเรียนรู้ได้ดีจากการฝึกหัดทำซ้ำๆ ในการเรียนภาษาของผู้เรียนวัยนี้ ไม่ว่าจะเรียนภาษาแม่หรือภาษาที่สอง สิ่งสำคัญคือควรจะเริ่มจากทักษะการฟังเป็นอันดับแรก

2.5 การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล

Scott and Ytreberg (1995: 1) ได้แบ่งอายุของผู้เรียนภาษาอังกฤษขึ้นพื้นฐาน หรือภาษาอังกฤษขั้นต้นไว้ 2 ระดับ คือ ระดับผู้เรียนช่วงอายุ 5-7 ขวบ และ ระดับผู้เรียนช่วงอายุ 8-10 ขวบ ในวิจัยฉบับนี้จะกล่าวถึงผู้เรียนวัย 5-7 ขวบ เนื่องจากเป็นกลุ่มอายุที่ตรงกับผู้เข้าร่วมวิจัยวัยอนุบาล Scott and Ytreberg กล่าวว่าผู้เรียนวัย 5-7 ขวบเท่านั้น เป็นวัยที่เต็มไปด้วยจินตนาการ เป็นวัยที่เข้าใจสิ่งต่างๆรอบตัวผ่านการสัมผัสและการมอง แต่ก็ยังเป็นวัยที่ความสนใจและสมาธิในการจด

ต่อการเรียนค่อนข้างสั้น ผู้สอนต้องเข้าใจธรรมชาติของเด็กวัยนี้ว่าเป็นวัยที่ชอบเล่น และชอบความสนุกสนาน เด็กจะเรียนรู้และซึมซับภาษาได้ดีหากพวกเขาพบว่ากิจกรรมนั้นสนุกสนาน การเริ่มต้นการเรียนภาษาของนักเรียน ควรจะเริ่มต้นด้วยการใช้หูฟัง การใช้ตาสังเกตรูปภาพประกอบ หรือ สีหน้าท่าทางของผู้สอน Scott and Ytreberg ยังได้แนะนำว่า กิจกรรมการฟังและพูดตาม จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนส่วนต่างๆ ของการใช้ภาษา เช่น เสียง การเน้น เสียงสัมผัส และน้ำเสียง เพื่อส่งเสริมการออกเสียงที่มีประสิทธิภาพ เมื่อทำร่วมกับการเคลื่อนไหว แสดงสิ่งของหรือรูปภาพ และเนื้อเรื่องสิ่งเหล่านี้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการสร้างการเชื่อมโยงระหว่างคำและความหมายได้

Cameron (2001: 1-6) กล่าวว่า ผู้เรียนระดับปฐมวัย เป็นผู้เรียนที่มีลักษณะกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา ไม่ได้เขินอายเหมือนผู้ใหญ่เวลาต้องพูดภาษาใหม่ๆ ที่ได้เรียนรู้ จึงทำให้การเรียนสำเนียงภาษาที่เรียนเป็นไปได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ แต่ก็เป็วัยที่มีความสนใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งค่อนข้างสั้น ดังนั้นผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการหากิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยดึงดูดใจผู้เรียนได้

Cooper (2007: 5) ให้คำแนะนำสำหรับการสอนภาษาสำหรับเด็กว่า ผู้สอนควรจะใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดในการสอน เพื่อให้เด็กได้ยิน รับรู้ ซึมซับภาษาจังหวะและการออกเสียง ผู้สอนควรจะต้องจดมุ่งหมายว่านักเรียนจะเข้าใจสิ่งที่ครูกำลังสอน หากเด็กมีคำถามหรือข้อสงสัยขณะที่ครูสอน ผู้สอนสามารถอนุญาตให้เด็กใช้ภาษาที่หนึ่งในการถามคำถามได้ แต่ควรตอบกลับเด็กเป็นภาษาอังกฤษ และในการสอนคำศัพท์ควรจะเริ่มการสอนจากคำศัพท์ง่ายๆ ก่อนที่จะเริ่มสอนเป็นประโยค และควรพูดช้าๆ ซ้ำๆ เพื่อให้เด็กได้เกิดโอกาสในการเรียนรู้ สิ่งสำคัญที่สุดในการสอนเด็กวัยนี้คือ กิจกรรมและบทเรียนต้องสนุกเพื่อเป็นแรงดึงดูดให้เด็กอยากที่จะเรียน

Singleton and Pfenninge (2019: 30) กล่าวว่า เด็กในช่วงก่อนวัยประถมศึกษา หรือ ประถมศึกษาตอนต้น อายุระหว่าง 5 – 12 ปี ที่เรียกว่า English for young learners (EYL) เป็นช่วงวัยที่ดีที่สุดในการเริ่มเรียนภาษาที่ 2 เพราะเด็กเพิ่งผ่านพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาที่ 1 หรือ ภาษาแม่ ซึ่งเป็นพัฒนาการที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ดังนั้น การเรียนภาษาที่ 2 ในช่วงวัยนี้เด็กจึงมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษามากกว่าในวัยผู้ใหญ่ ทำให้การเรียนภาษา 2 นั้น ง่ายกว่า ประสบความสำเร็จมากกว่า และรวดเร็วกว่า ในวัยผู้ใหญ่มาก

จากที่กล่าวมานั้น ภาษาคือเครื่องมือการติดต่อสื่อสารกันในสังคมของมนุษย์ หากไม่มีภาษามนุษย์คงไม่สามารถอยู่ร่วมกันเป็นสังคมได้ ในประเทศไทยเรานั้นมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ หรือ ที่เราเรียกกันว่า ภาษาแม่ (Mother tongue) และเรามีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันในโรงเรียน แต่มิได้ถูกกำหนดขึ้นให้เป็นภาษาที่สอง (Second Language) ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จึงถือเป็นภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศ ไม่ได้เป็นภาษาที่ใช้ปกติในชีวิตประจำวันหรือในแวดล้อมในสังคมที่ผู้เรียนอยู่ การสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาให้เด็กได้เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจึงเป็น

เรื่องที่สำคัญ ผู้สอนจึงควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้และจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยไม่ควรเน้นให้ผู้เรียนท่องจำคำศัพท์ แต่ควรให้ผู้เรียนเริ่มจากการฟังและการพูด ในวิจัยฉบับนี้จึงเลือกใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน เพื่อใช้เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและฝึกพูดออกเสียงคำศัพท์จากบัตรคำศัพท์ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ทั้งจากบัตรคำศัพท์และนิทานค่อยๆสะสมคำศัพท์ไปที่ละเล็กทีละน้อย เพราะผู้เรียนในช่วงวัยอนุบาลนั้นเป็นวัยที่พัฒนาการทางด้านภาษาเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว การที่ได้ฝึกออกเสียงซ้ำๆจากบัตรคำศัพท์และได้ฟังคำศัพท์นั้นๆจากในนิทานอีกครั้ง จึงสอดคล้องกับกฎของการเรียนรู้การฝึกฝน (Law of Exercise) ซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนรู้ภาษา

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554: 250) คือ คำนาม หมายถึง เสียงพูด เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆ เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว

Oxford Advance Learners Dictionary (2015) และ Cambridge Advanced Learners Dictionary (2014) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ คือ คำทั้งหมดที่คนรู้จักและใช้งาน

Lado (1964: 114) กล่าวว่า มีการให้คำจำกัดความของคำและคำศัพท์ไว้อย่างมากมาย แต่หน่วยคำศัพท์ของภาษา "ที่สำคัญที่สุดคือคำศัพท์" ซึ่งมีรูปแบบหรือการแสดงออกที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหรือความหมาย สัมพันธ์กับสิ่งที่อ้างอิงถึง

Schmitt (2000: 23) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วคนส่วนใหญ่มักจะทำให้คำจำกัดความของคำ (Word) จากพจนานุกรม แต่เมื่อศึกษาความหมายของคำ ในรายละเอียดมากขึ้น เราก็จะเห็นประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับคำมากขึ้น มีการอภิปรายเชิงปรัชญาและจิตวิทยาเกี่ยวกับคำไว้ว่า เป็นสิ่งที่มีความหมายซับซ้อนและคลุมเครือ แต่ความหมายโดยพื้นฐานแล้ว คำ หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับสิ่งที่ถูกกล่าวถึง

3.2 ความสำคัญของคำศัพท์

องค์ประกอบที่ใหญ่ที่สุดของทุก ๆ หลักสูตรการเรียนภาษาคือคำศัพท์ ไม่ว่านักเรียนจะเรียนรู้ไวยากรณ์ได้ดีเพียงใด หรือสามารถออกเสียงของภาษาที่ 2 ได้ดีขนาดไหน แต่หากปราศจากคลังคำศัพท์ที่หลากหลายในการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมาย การสื่อสารนั้นก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างมีความหมาย (McCarthy, 1992: VIII) และ คำศัพท์ถือเป็นศูนย์กลางของภาษา ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนภาษาทั่วไป (Zimmerman , Cheryl Boyd อ้างใน Coady, James และ Huckin, Thomas 1997: 5) คำกล่าวนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ คาเมรอน (Cameron, 2001: 72)

ที่ว่า คำศัพท์คือสิ่งสำคัญในการเรียนเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้คำศัพท์นั้นเปรียบเสมือนรากฐานสำคัญในการเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ถือเป็นหน่วยคำทางภาษาศาสตร์ที่มีนัยสำคัญในการเรียนภาษาสำหรับเด็กในการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งไม่ต่างจากการเรียนภาษาแม่ ที่เด็กจะได้เรียนรู้จากการฟังคำศัพท์ก่อน ก่อนที่จะพูดภาษานั้นๆ ได้

การเรียนคำศัพท์จึงถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะ เป็นภาษาที่ 1 หรือ ภาษาที่ 2 เมื่อไม่นานมานี้ นักวิชาการได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนคำศัพท์มากขึ้น (Nattinger & DeCarrico, 2001) หัวข้อ การได้มาซึ่งคำศัพท์ในภาษาที่ 2 จึงกลายมาเป็นหัวข้อที่มีคนสนใจมากขึ้น ในการอภิปรายในหมู่ของนักวิจัย ครู การออกแบบหลักสูตร ทฤษฎี และหัวข้ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่ 2 (James Coady และ Thomas Huckin, 1997: 1) นอกจากนี้ การเรียนและการสอนคำศัพท์ ยังเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่การเรียนการสอนคำศัพท์จะต้องอยู่ในมุมมองที่เหมาะสม (Nation, 2003:1)

จากความหมายและความสำคัญของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์คือคำหรือกลุ่มคำทั้งหมดที่คนรู้จักและใช้งานในสังคมหนึ่ง ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนเพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำกับสิ่งที่ถูกกล่าวถึง เป็นหน่วยที่มีขนาดเล็กที่สุดในโครงสร้างภาษาแต่ก็สำคัญที่สุดเช่นกัน เพราะเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนภาษาต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาที่ 1 หรือ ภาษาที่ 2 ก็ตาม เพราะหากปราศจากคำศัพท์แล้ว การสื่อสารเพื่อสื่อความหมาย จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ดังนั้น คำศัพท์จึงเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนภาษาก็ว่าได้

3.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาได้มีการแบ่งประเภทของคำศัพท์แตกต่างกันออกไป โดยมีการแบ่งไว้ดังนี้

Dale Edgar (1999 : 37 – 38) ได้แบ่ง ประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การแบ่งคำศัพท์แบบมีความหมายในตัวเอง (Content words) คำศัพท์ในกลุ่มนี้อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าคำที่มีความหมายตามพจนานุกรมก็ได้ เพราะเป็นคำที่มีความหมายได้ในตัวเอง โดยไม่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค แต่เป็นคำที่มีความสำคัญในการให้ข้อมูลและความหมายในประโยค เช่น

1.1 คำนาม (Nouns) คือ คำที่ใช้กล่าวถึง คน สัตว์ สิ่งของ หรือ สถานที่

1.2 คำกริยา (Verbs) คือ คำที่ใช้แสดงการกระทำ

1.3 คำคุณศัพท์ (Adjectives) คือ คำที่ใช้ขยายคำนาม หรืออธิบายคำนาม

1.4 คำวิเศษณ์ (Adverbs) คือ คำที่ใช้ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ คำ

วิเศษณ์

2. การแบ่งคำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายในตัวเอง (Function words) คำศัพท์ในกลุ่มนี้เป็นคำที่ไม่มี ความหมายแน่นอนในตนเอง เพราะโดยมากแล้วความหมายจะเปลี่ยนไปตามโครงสร้างของประโยค เป็นกลุ่มคำที่มีความสำคัญตามหลักไวยากรณ์เป็นอย่างมาก เพราะเป็นคำศัพท์ที่ใช้เชื่อมประโยคให้สมบูรณ์

1.5 คำสรรพนาม (Pronouns) คือ คำที่ใช้เรียกแทนคำนาม ที่ถูกกล่าวไปก่อนหน้าแล้ว เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำซ้อน

1.6 คำสันธาน (Conjunctions) สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท เป็นคำที่ใช้เชื่อมระหว่าง คำ (Words) กลุ่มคำ (Phrases) หรือ ประโยค (Sentences) เข้าด้วยกัน

1.7 คำบุพบท (Prepositions) คือ คำที่ใช้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างคำ หนึ่ง กับคำอื่นในประโยค เพื่อระบุ สถานที่ ตำแหน่ง ทิศทาง และ เวลา

1.8 คำนำหน้าคำนามและคำชี้เฉพาะ (Articles and Demonstratives) คือ คำนำหน้าคำนาม (Articles) หรือ ที่เรารู้จักกันดี คือ a an the ใช้เพื่อนำหน้าคำนาม ส่วนคำชี้เฉพาะ (Demonstratives) หรือ This That These Those ก็มีความสำคัญไม่น้อยในการระบุตำแหน่งของสิ่งของนั้น ๆ

Nation (2003:11-12) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ตามลักษณะการใช้ไว้ 4 ประเภทดังนี้

1 คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (High frequency words) ถึงแม้คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย จะเป็นคำศัพท์กลุ่มเล็ก ๆ แต่ก็มีความสำคัญมาก เนื่องจากคำศัพท์เหล่านี้ ปรากฏอยู่ในทุกประเภทการใช้งานของภาษาอย่างครอบคลุม ไม่ว่าจะเป็นการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งคำศัพท์กลุ่มนี้จะมีอยู่ถึง ร้อยละ 80 ของคำศัพท์ที่ปรากฏ หรือ ประกอบไปด้วยคำศัพท์กลุ่มคำศัพท์ (Word families) ประมาณ 2,000 คำ

2 คำศัพท์ทางวิชาการ (Academic vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือหรือเอกสารทางวิชาการ ซึ่งในหนังสือหรือเอกสารทางวิชาการนั้นจะประกอบไปด้วยคำศัพท์ทั่วไป และ คำศัพท์เฉพาะทางสาขาวิชาในประเภทที่ต่างกันออกไปตามเนื้อหาของวิชาการนั้น ๆ ซึ่งคำศัพท์ทางวิชาการกลุ่มนี้อาจจะเป็นคำศัพท์กลุ่มเล็ก ๆ หรือประมาณร้อยละ 9 ของหนังสือวิชาการนั้น แต่ก็มี ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางด้านวิชาการ

3 คำศัพท์เฉพาะทาง (Technical vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะทาง หรือ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในกลุ่มคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่ไม่เป็นที่รู้จักในกลุ่มคนทั่วไป เช่น podocarp rimu และ timber เป็นชื่อต้นไม้ที่ชาวนิวซีแลนด์คุ้นเคยดี แต่คนทั่วไปอาจจะไม่รู้จัก ซึ่งคำศัพท์เฉพาะทางมี อยู่ประมาณร้อยละ 5 เท่านั้น

4 คำศัพท์ที่ปรากฏน้อย (Low frequency words) คือ คำศัพท์ที่ไม่ค่อยปรากฏบ่อย ในภาษาที่คนทั่วไปใช้ คำศัพท์ประเภทนี้มีอยู่ประมาณ 1,000 คำ หรือคิดเป็นเพียงร้อยละ 5 ของภาษาเท่านั้น

กล่าวโดยสรุป คำศัพท์ในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งคำศัพท์ตามคำที่มีความหมายในตัวเอง (Content words) หรือ การแบ่งคำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายในตัวเอง (Function words) คำทั้ง 2 ประเภท ต่างก็มีความสำคัญในการเรียนภาษา แต่ สิ่งสำคัญในการเลือกคำศัพท์ให้ผู้เรียนคือการเรียน คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (High frequency words) เพราะเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่เจอได้บ่อยตามการใช้งาน ได้ครอบคลุมในทุกประเภทการใช้งานของภาษา

3.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การแบ่งองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดของ Lado แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปร่าง (Form) รูปร่างหรือการสะกดคำ คำหนึ่งคำอาจจะมีมากกว่า 1 รูป คำตัวอย่างเช่น *will* กับ *'ll* เป็นคำเดียวกันแต่มีรูปร่างหรือการสะกดคำที่ต่างกัน

2. ความหมาย (Meaning) ความหมายของคำศัพท์ หรือ คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง คำ มีความสัมพันธ์กับสิ่งที่กล่าวถึง และอาจมีความหมายที่แตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่นและภาษา

จากองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักทั้ง รูปร่าง (Form) และ ความหมาย (Meaning) เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนคำศัพท์ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ และนำไปใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

3.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน

การเรียนรู้คำศัพท์หลักๆ ในภาษาที่ 1 นั้น เด็กจะเรียนรู้ได้จากที่บ้าน จากการพยายามในการสื่อสารเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ การเรียนรู้คำศัพท์และภาษาจะเกิดขึ้นได้ทันทีจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็ก เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์อย่างมีจุดประสงค์จากบุคคลรอบข้าง เพื่อสื่อสารในสิ่งที่เขา ต้องการหรือไม่ต้องการ สำหรับการเรียนคำศัพท์ในภาษาที่ 1 ที่โรงเรียน เด็กจะได้เรียนรู้วิธีการเขียน คำศัพท์ที่เคยรู้ เพื่อขยายความรู้ทางด้านคำศัพท์ต่อไปตามหลักสูตรของโรงเรียนที่ได้กำหนดไว้ แต่ใน การเรียนภาษาที่ 2 ในโรงเรียน โดยปกตินักเรียนจะถูกบังคับให้เรียนรู้คำศัพท์ประเภทที่ต่างออกไป จากสิ่งที่เขาต้องการในภาษาแรก เนื่องจากคำศัพท์ในภาษาที่ 2 มีจุดประสงค์การเรียนที่แตกต่างจาก คำศัพท์ในภาษาแรก เพราะคำศัพท์ต่าง ๆ จะถูกเลือกโดยครู หนังสือที่ใช้เรียน หรือโรงเรียน (Lado, 1964:115) ดังนั้นครูควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกคำศัพท์ โดยขึ้นอยู่กับเป้าหมายและ เจือปนที่แตกต่างกันออกไปตามบริบท หากมีหนังสือ หรือสื่อการสอนที่ถูกต้องเตรียมไว้แล้ว เกณฑ์การ เลือกคำศัพท์ควรจะขึ้นอยู่กับหนังสือหรือสื่ออื่น ๆ ที่ครูใช้สอน (Lado, 1964:119)

อีกคำถามหนึ่งที่มีมักเกิดขึ้นกับครูผู้สอนภาษาอยู่บ่อย ๆ คือ “คำศัพท์ที่นำมาสอนนั้นใครคือผู้กำหนด?” (ผู้ออกแบบหลักสูตร หรือว่าหนังสือที่ถูกเลือกมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นกำหนดมาให้แล้ว) ผู้สอนควรตระหนักว่า อะไรคือบรรทัดฐาน หรือกฎเกณฑ์ ในการออกแบบหลักสูตรและสื่อการสอน อะไรคือสิ่งที่ควรทำในการตัดสินใจในการเลือกคำศัพท์เพื่อใช้ในการเรียนภาษา และอะไรคือจุดมุ่งหมายในการเลือกคำศัพท์เหล่านั้น (McCARTHY, 1992: 79)

McCARTHY (1992: 79-88) ได้เสนอวิธีการเลือกคำศัพท์ ดังนี้

1. เลือกคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยและอัตราความถี่ของคำศัพท์ที่พบ (Frequency and range) เมื่อเราพิจารณาถึงข้อดีและข้อเสียของการใช้คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยเป็นเกณฑ์ในการเลือกคำศัพท์นั้น หนังสือแบบเรียนส่วนมากมักจะเลือกคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยและอัตราความถี่ของคำศัพท์ที่พบในภาษา มาสอนก่อนในการเรียนการสอนภาษาเบื้องต้น

2. เลือกคำศัพท์ตามความสามารถในการเรียนรู้ (Learnability) ความง่ายหรือยากในการเรียนรู้คำศัพท์นั้น ไม่ได้เชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency Words) คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยนั้น อาจจะถูกซึมซับและเรียนรู้ได้ง่ายเพราะผู้เรียนได้พบเจอบ่อย แต่คำศัพท์อาจจะง่ายหรือยาก ขึ้นอยู่กับเหตุผลอื่น ๆ หลายประการ และอาจจำเป็นต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ หรือให้ความสำคัญในการเลือกสอน ดังนี้

2.1 คำศัพท์สะกดยากเกินไปหรือไม่ คำบางคำ แม้แต่เจ้าของภาษาเอง ก็มีปัญหาในการจดจำว่า ใช้พยัญชนะเดี่ยวหรือพยัญชนะคู่ เช่น occurrence parallel และ beginning

2.2 คำศัพท์มีความยากในการออกเสียง ผู้เรียนมักจะมีปัญหาในการออกเสียง คำศัพท์ที่เสียงไม่ตรงกับรูปสะกด ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคำนั้นออกเสียงยาก เนื่องจากรูปคำสะกดที่ปรากฏอยู่ เขียนอย่างหนึ่งแต่ออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง เช่น คำว่า thrive และ crisps

2.3 ความยากในการนำคำศัพท์มาวางเรียงในประโยคเพื่อให้ถูกหลักไวยากรณ์ เช่น คำว่า ‘want’ ในภาษาอังกฤษนั้นจะมีตำแหน่งการวางในประโยคเพื่อให้ถูกหลักไวยากรณ์ง่ายกว่าคำว่า ‘wish’ คำว่า ‘want’ มักจะตามด้วยคำกริยาในรูปปกติ (infinitive) หรือตามด้วยกรรม (object) ในขณะที่ ‘wish’ สามารถตามด้วยรูปแบบคำกริยาที่หลากหลายตามแต่บริบทในประโยคนั้น หรืออาจจะตามด้วยคำกริยาในรูปปกติ (infinitive) ก็ได้

2.4 คำที่ผู้เรียนมองว่ามีความหมายใกล้เคียงกันมาก ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะแยกคำใดคำหนึ่งออกจากกัน เช่น คำว่า ‘make’ และ ‘do’ ในภาษาอังกฤษ หรือคำว่า ‘ser’ กับ ‘estar’ ในภาษาสเปนที่ทำให้ผู้เรียนมักจะแยกความต่างของความหมายใน 2 คำนี้ไม่ออก และสำหรับผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มักแปล 2 คำนี้เป็นคำว่า ‘be’

2.5 คำที่มีความเฉพาะเจาะจงสำหรับกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่ง คำศัพท์บางคำอาจมีการสะกดคำที่คล้ายคลึงกัน แต่อาจจะมีความหมายที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ความคล้ายคลึงกันนี้

อาจทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ ในการตีความหมายที่ผิดพลาด เช่น คำว่า ‘aktuell’ ในภาษาสวีเดน และ ‘actuellement’ ในภาษาฝรั่งเศส ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับคำว่า ‘actually’ ในภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะมีการสะกดที่คล้ายกันก็ตาม

2.6 ผู้เรียนไม่สามารถเชื่อมโยงความหมายของคำศัพท์กับการใช้จริงในสถานการณ์ที่พบเจอ หรือคำศัพท์บางคำไม่สามารถแปลได้ตรงกับวัฒนธรรมทางภาษาของผู้เรียน อาจจะเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่จะแปลคำว่า ‘solicitor’ ‘chaplain’ หรือ ‘estate agent’ ให้ตรงกับความหมายในภาษาของผู้เรียน เนื่องจากเมื่อแปลไปแล้วนั้นอาจจะได้ความหมายที่คลุมเครือ ไม่ได้ความหมายที่ชัดเจน

3. สิ่ง que ผู้เรียนต้องการ (Learners’ needs) การคาดการณ์สิ่งที่ผู้เรียนต้องการ ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเลือกคำศัพท์มาสอน เพราะสิ่งที่ผู้เรียนต้องการนั้นอาจจะไม่ได้ตรงกับสิ่งที่ครูสอน McCARTHY (1992: 87) จึงเสนอหลักการ 3 ข้อ ในการเลือกคำศัพท์ที่อาจมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ ดังนี้

3.1 การคาดการณ์ความต้องการในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน โดยครู หรือผู้เขียนหลักสูตร Allen (Allen, 1983: 90 อ้างใน McCARTHY, 1992: 88) ได้ให้ข้อเสนอเป็นคำถามเกี่ยวกับ “การคาดการณ์ความต้องการในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน โดยครูหรือผู้เขียนหลักสูตร” ไว้ 4 ข้อ ดังนี้

3.1.1 คำศัพท์ใดที่ผู้เรียนควรจะต้องเรียนรู้ในการพูดคุยกับผู้คน การกล่าวถึงสิ่งของ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสถานที่ที่ผู้เรียนเรียนอยู่ หรืออาศัยอยู่ เมื่อคำศัพท์เหล่านั้นได้ถูกเรียนรู้ ภาษาใหม่หรือคำศัพท์ใหม่ที่เรียนรู้อาจจะนำไปใช้ได้ทันที

3.1.2 คำศัพท์ใดที่ผู้เรียนควรจะต้องเรียนรู้เพื่อตอบสนองต่อการรับคำสั่งในชีวิตประจำวัน เช่น ‘open your book’ หรือ ‘write these sentences’ และคำสั่งอื่น ๆ ที่ใช้เป็นประจำ ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้เป็นลำดับแรก ๆ และการพูดซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จะทำให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรง

3.1.3 คำศัพท์ใดที่จำเป็นสำหรับการเรียนในห้องเรียน เช่น การอธิบายสิ่งของ การเปรียบเทียบ การจำแนกสัตว์ต่าง ๆ การยกตัวอย่าง การสมมุติสถานการณ์เพื่อคุยกับเจ้าของภาษา หรือการเขียนจดหมาย

3.1.4 คำศัพท์ด้านวิชาการใดที่จำเป็นสำหรับนักเรียนที่มีความสนใจเฉพาะด้าน เช่น ผู้เรียนที่สนใจเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ ย่อมมีความสนใจในคำศัพท์ที่แตกต่างจากผู้เรียนที่สนใจในด้านธุรกิจ

3.2 ความรู้สึกต้องการในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนซึ่งถูกบังคับโดยครูผู้สอน

3.3 ผู้เรียนรู้ถึงความต้องการของตนเองในการเรียนรู้คำศัพท์

จากที่กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า ครูผู้สอนควรคำนึงถึงระดับและวัยของผู้เรียนเป็นหลักในการเลือกคำศัพท์ ควรเลือกคำศัพท์ที่อยู่รอบๆตัวผู้เรียน หรือในสถานที่ที่ผู้เรียนเรียนอยู่ เลือกสอนคำศัพท์เบื้องต้นโดยเริ่มจากคำง่ายไปยาก เพราะเมื่อคำศัพท์เหล่านั้นถูกเรียนไปแล้วจะถูกนำไปใช้ได้ทันที อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือการเลือกคำศัพท์ให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่ตนเองสอน ในวิจัยฉบับนี้ได้้นำคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยและมีอัตราความถี่ของคำศัพท์ที่พบบ่อย (Frequency and range) มาเป็นกลุ่มคำที่ใช้ในงานวิจัย เนื่องจากเป็นกลุ่มคำที่มีความสำคัญมากและปรากฏอยู่ในทุกประเภทการใช้งานของภาษา ไม่ว่าจะเป็นการ ฟัง พูด อ่าน เขียน อีกทั้งยังเป็นกลุ่มคำที่อยู่ในหนังสือเรียน ตามมาตรฐาน CEFR ระดับ A1 อีกด้วย

3.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามกรอบแนวคิดของ Nation ได้แบ่งออกเป็น 4 สาระ คือ (Nation, 2003: 2-3)

1. การเรียนรู้จากความเข้าใจโดยมุ่งเน้นที่ความหมายที่ให้ไป (Meaning-Focused Input) หมายความว่าผู้เรียนควรมีโอกาสเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ ผ่านกิจกรรมการฟังและการอ่าน ซึ่งจุดสนใจหลัก คือ ข้อมูลที่พวกเขากำลังฟังหรืออ่าน
2. การสอนแบบมุ่งเน้นไปยังภาษา (Language-Focused) หรือบางครั้งเรียกว่าการสอนแบบมุ่งเน้นไปยังรูปแบบ (Form-Focused) ในมุมมองของการสอนคำศัพท์หมายความว่า ในหลักสูตรควรใช้การสอนและการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง ในการศึกษาคำศัพท์
3. การสอนแบบมุ่งเน้นไปยังผลลัพธ์ที่ออกมา (Meaning-Focused Output) ผู้เรียนควรมีโอกาสได้รับการพัฒนาความรู้ทางด้านภาษาผ่านกิจกรรมการพูดและการเขียน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะทำให้ความสนใจหลักของผู้เรียน มุ่งเน้นไปที่ข้อมูลที่พวกเขาพยายามจะสื่อสารออกมา
4. การพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency Development) หลักสูตรที่มีความสมดุลควรมี การพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาให้ครอบคลุมทั้ง การฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อเป้าหมายในการใช้ภาษา (Target Language)

Nation (2003: 93) ยังได้กล่าวอีกว่า ในขั้นแนะนำคำศัพท์ผู้เรียนควรได้รับการแนะนำคำศัพท์ประมาณ 5-6 คำ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Wallace (1984: 28) ที่กล่าวว่า โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้เรียนควรเรียนคำศัพท์ใหม่ราว 5-7 หากจำนวนคำที่ผู้เรียนต้องเรียนมากเกินไปในแต่ละครั้ง อาจทำให้ผู้เรียนสับสน หมดก้าง และรู้สึกท้อได้

Lado (1964: 120) กล่าวว่าในสมัยก่อนการสอนคำศัพท์ส่วนมากจะเริ่มจากการให้ผู้เรียนแปลความหมายของคำศัพท์ก่อนที่จะเริ่มบทเรียน หรือการแปลคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่มีอยู่ในเนื้อหาก่อนที่จะเรียน ซึ่งการแปลคำศัพท์ก่อนนั้นอาจก่อให้เกิดข้อผิดพลาดและสร้างความสับสนในการใช้ภาษาได้

เนื่องจากความหมายที่แปลไว้ก่อนอาจจะผิดพลาด หรือคลาดเคลื่อนจากความหมายที่ควรจะเป็นในบริบทนั้น

Lado จึงเสนอวิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไว้ 6 หัวข้อ ดังนี้ (Lado, 1964: 120-125)

1. การฟังคำศัพท์ (Hearing the Word) ครูควรให้นักเรียนฟังคำศัพท์แยกเป็นคำคำก่อน เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นชินกับคำศัพท์นั้น แล้วจึงให้ฟังอีกครั้งเมื่อคำศัพท์อยู่ในประโยค นักเรียนจะได้ยินคำศัพท์นั้นอย่างถูกต้องเมื่อฟังซ้ำอีกสองหรือสามครั้ง แต่หากนักเรียนยังฟังแล้วไม่เข้าใจ ครูควรจะทำอย่างช้าๆ ออกเสียงอย่างช้าๆ หรือ แบ่งคำศัพท์ในการอ่านออกเสียงก่อนที่จะอ่านทั้งคำ แต่หากยังเกิดปัญหาเหล่านี้อยู่ครูควรสอนให้นักเรียนออกเสียงก่อนที่จะสอนคำศัพท์

2. การออกเสียง (Pronouncing the Word) ครูควรให้นักเรียนฝึกออกเสียง แม้ว่าจุดมุ่งหมายของนักเรียนจะเป็นเพียงการอ่านหรือการฟัง เพราะการฝึกออกเสียงจะช่วยให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ในระยะยาว และสามารถจำได้อย่างแม่นยำ เมื่อนักเรียนได้เห็น หรือได้ยินอีกครั้ง

3. การหาความหมาย (Grasping the Meaning) ครูควรให้นักเรียนหาความหมายจากบริบทของคำศัพท์ โดยไม่แปลคำศัพท์เป็นภาษาที่ 1 ก่อน เพราะถ้าหากเราแปลคำศัพท์ทุกอย่างเป็นภาษาที่ 1 การใช้ “ภาษาปลายทาง” (Target Language) ก็จะไม่เกิดผล ถึงแม้ว่าอาจจะไม่ได้ความหมายของคำศัพท์ที่ถูกต้องแม่นยำ แต่ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาปลายทาง

4. การยกตัวอย่างประโยค (Illustrative Sentences) คำศัพท์ส่วนใหญ่มีการใช้งานหลากหลาย และในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดพิเศษในการใช้ หรือบางคำมีความหมายหรือสำนวนในรูปแบบเฉพาะของเจ้าของภาษา ดังนั้นการยกตัวอย่างการใช้คำในประโยค สัก 2-3 ประโยค ให้ผู้เรียนได้เห็นถึงการใช้งานของคำศัพท์ที่หลากหลาย ต่างกันออกไปในแต่ละบริบทของประโยค จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากขึ้น

5. การฝึกฝนจากความหมายไปสู่การแสดงออก (Practice from Meaning to Expression) เมื่อเข้าใจถึงความหมายของคำศัพท์คำใหม่แล้ว นักเรียนก็พร้อมที่จะฝึกการใช้งานคำนั้น ๆ เพื่อเสริมทักษะการใช้คำศัพท์นั้น โดยผ่านการฝึกฝนหลากหลายรูปแบบที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนนำความหมายแสดงออกมา ไม่ว่าจะเป็นการฝึกโดยใช้ รูปภาพ ความสัมพันธ์ของคำศัพท์ในบริบท หรือการแสดงบทบาทสมมติ ก็สามารถทำได้ การฝึกแบบนี้จะเป็นการฝึกแบบควบคุมในชั้นเรียน ไม่ได้สร้างการใช้งานคำศัพท์ใหม่หรือบริบทใหม่ แต่จะช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่นำเสนอไปก่อนหน้านี้ได้มากขึ้นเท่านั้น

6. การอ่านคำศัพท์ (Reading the word) เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการอ่านออกเสียง และรู้ความหมายของคำศัพท์แล้ว ผู้เรียนควรจะต้องดูและอ่านคำศัพท์พร้อมออกเสียงอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้เรียนจำได้แล้วว่าคำศัพท์นั้นมีการออกเสียงอย่างไร ผู้เรียนก็จะไม่เกิดปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ที่เสียงไม่ตรงกับรูปสะกด

Cameron (2001: 72-79) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์สำหรับเด็กไว้ว่า ควรจะเริ่มจาก คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete words) ที่สามารถ มองเห็น สัมผัส และจับต้องได้ ก่อนที่จะสอน คำศัพท์ที่เป็นนามธรรม (Abstract words) ที่ไม่สามารถจับต้องได้ และควรสอนคำศัพท์ที่อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน สิ่งสำคัญที่สุดคือการสอนคำศัพท์เดิมซ้ำๆ ในบริบทที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ คาเมรอน (Cameron, 2001: 86-79) ยังกล่าวอีกด้วยว่า ผู้สอนควรสอน รูปคำ (Form) คือ รูปแบบการเขียนของคำศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ถือเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับการออกเสียงเป็นหลัก แล้วจึงแนะนำให้เด็กได้รู้ว่าคำคำนั้นเขียนอย่างไร สำหรับการสอนความหมาย (Meaning) นั้น การแนะนำให้เด็กรู้จักคำศัพท์ใหม่ในครั้งแรก จะทำให้เด็กสามารถจำความหมายได้ในระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ผู้สอนควรหากิจกรรมเสริมให้ผู้เรียนได้เจอคำศัพท์นั้นๆ อยู่บ่อยๆ เพื่อให้เกิดเป็นความจำระยะยาว

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า วิธีการสอนคำศัพท์มีอยู่ด้วยกันหลากหลายวิธี ในวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้การสอนแบบมุ่งเน้นไปยังภาษา (Language-Focused) ในการสอนคำศัพท์ก่อนในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยมีบัตรคำศัพท์เป็นสื่อในการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์โดยตรง เพื่อให้ได้ฝึกฟังคำศัพท์ (Hearing the Word) ให้ผู้เรียนมีความคุ้นชินกับคำศัพท์และฝึกการออกเสียง (Pronouncing the Word) เพื่อให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียน เรียนรู้จากความเข้าใจโดยมุ่งเน้นที่ความหมายที่ให้ไป (Meaning-Focused Input) ผ่านกิจกรรมการฟังโดยใช้นิทานเป็นสื่อการสอน และยังคงฝึกให้เด็กได้หาความหมาย (Grasping the Meaning) จากบริบทของคำศัพท์ในนิทาน ในวิจัยฉบับนี้ยังได้เลือกคำศัพท์ที่อยู่ในกลุ่มของ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete words) มาสอนผู้เรียนในระดับอนุบาล เพราะเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียน สามารถมองเห็น สัมผัส และจับต้องได้

3.7 หลักการเรียนรู้คำศัพท์

โดยทั่วไปแล้วหลักการเรียนรู้คำศัพท์จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การเรียนรู้คำศัพท์แบบตั้งใจ (Intentional learning) หมายถึง การเรียนอย่างมีแบบแผน มีการออกแบบหลักสูตร เป็นการเรียนที่เกิดจากความตั้งใจโดยครูหรือนักเรียน ประเภทที่ 2 คือ การเรียนรู้คำศัพท์โดยไม่ได้ตั้งใจ (Incidental learning) หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์โดยบังเอิญ เป็นผลพลอยได้มาจากการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ แต่ได้คำศัพท์มาโดยไม่ได้ตั้งใจ (Hatch & Brown, 1995:368)

ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับธรรมชาติในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน ว่าผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์โดยวิธีการใด และเมื่อผู้สอนรู้และเข้าใจวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนแล้ว ผู้สอนก็จะรู้ว่าสิ่งใดเหมาะสมและได้ผลแก่ผู้เรียน ผู้สอนก็จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

Brown & Payne (1994) ได้ให้ข้อสรุปวิธีการเรียนคำศัพท์ของนักเรียน จากแบบสำรวจนักเรียนในชั้น ESL (English as a Second Language) จำนวน 100 คน ของ Payne ไว้ 5 ข้อดังต่อไปนี้

1. การพบคำศัพท์ใหม่ (Encountering new words) คือ การพบเจอคำศัพท์ใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ เช่น จากการอ่านหนังสือ, อ่านนิตยสาร, ฟังจากวิทยุ หรือ ดูโทรทัศน์ เป็นต้น วิธีการนี้ถือเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อย เพราะผู้เรียนจะได้คำศัพท์ใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ โดยไม่ตั้งใจ (Incidental learning) แต่การที่ผู้เรียนจะได้คำศัพท์ใหม่ ๆ แบบไหน จากวิธีการนี้ ก็ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียน ที่อาจจะมุ่งความสนใจในคำศัพท์บางกลุ่ม ตามความชอบหรือความสนใจของผู้เรียนเอง

2. การรับรู้รูปของคำศัพท์ (Getting the word form) คือ การเรียนรู้รูปสะกดของคำอย่างชัดเจน การเรียนรู้การออกเสียง หรือ การเรียนรู้ทั้ง 2 อย่าง ความสำคัญของการจำรูปคำศัพท์ที่ชัดเจนได้นั้น จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียกคำศัพท์ออกมาใช้ได้ เมื่อนึกถึงคำคำนั้นขึ้นมา ผู้เรียนจำเป็นจะต้องเรียนรู้รูปคำที่ปรากฏ เมื่อผู้เรียนต้องการให้ความหมายหรือคำจำกัดความ หรือ อาจจะเขียนคำ ๆ หนึ่งขึ้นมา การจำรูปแบบคำที่สะกดอย่างแม่นยำไม่ได้ อาจทำให้ผู้เรียนสับสนในความหมายของคำได้ เนื่องจากคำศัพท์บางคำมีการสะกดที่คล้ายกัน

3. การรับรู้ความหมายของคำศัพท์ (Getting the word meaning) เป็นสิ่งที่สำคัญมากของผู้เรียนในการหาความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการถามหาความหมายของคำศัพท์จากเจ้าของภาษาโดยตรง หรือ การที่ผู้เรียนหาความหมายของคำศัพท์นั้น แล้วมาสร้างเป็นภาพการจำไว้ในใจของผู้เรียนเอง ระดับความแตกต่างของความหมายหรือคำจำกัดความของคำศัพท์แต่ละคำที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ อาจจะแตกต่างกันออกไปตามข้อกำหนด สถานการณ์ หรือ ระดับของผู้เรียน

4. การนำรูปคำและความหมายมารวมกันในหน่วยความจำ (Consolidating word form and meaning in memory) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ Brown และ Payne กล่าวว่า เป็นขั้นตอนที่จำเป็นที่สุดในการนำรูปคำและความหมายมารวมกันเพื่อให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ และการเรียนคำศัพท์นั้นมีหลากหลายวิธี ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายไปพร้อม ๆ กัน เช่น การใช้บัตรคำศัพท์ การจับคู่คำศัพท์และความหมาย ปริศนาอักษรไขว้ ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายได้

5. การใช้คำศัพท์ (Using the word) ขั้นตอนสุดท้ายในการเรียนรู้คำศัพท์ คือ การนำคำศัพท์ไปใช้ มีนักวิชาการบางคนโต้แย้งว่าขั้นตอนนี้ไม่จำเป็นเท่าไรนัก ถ้าเป้าหมายในการเรียนคือ ความรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการรับ (Receptive knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่ใช้ในการอ่านและการฟัง แต่หากเป้าหมายในการเรียนคำศัพท์คือการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง

การนำคำศัพท์ไปใช้ก็ถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ยิ่งไปกว่านั้นการนำคำศัพท์ไปใช้ ยังช่วยย้ำให้ผู้เรียนไม่ลืมคำและความหมายที่ได้เคยเรียนไป

Nation (2013: 348) ได้ให้คำแนะนำว่า การเรียนคำศัพท์ของผู้เรียนที่อายุน้อยนั้น ควรเรียนทั้ง การเรียนคำศัพท์แบบตั้งใจและการเรียนคำศัพท์โดยไม่ได้ตั้งใจ (Explicit and implicit learning) เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตามกรอบแนวคิดของ Nation ที่ประกอบไปด้วย 4 สาระ คือ การเรียนรู้จากความเข้าใจโดยมุ่งเน้นที่ความหมายที่ให้ไป (Meaning-Focused Input) การสอนแบบมุ่งเน้นไปยังภาษา (Language-Focused) การสอนแบบมุ่งเน้นไปยังผลลัพธ์ที่ออกมา (Meaning-Focused Output) และการพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency Development) (Nation, 2003:296)

Schmitt (2000: 120-121) กล่าวว่า การรับคำศัพท์ของผู้เรียน สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ การรับคำศัพท์แบบทางตรงและการได้มาซึ่งคำศัพท์แบบทางอ้อม การรับคำศัพท์แบบทางตรงจะเน้นความสนใจโดยมุ่งตรงไปคำศัพท์ที่จะเรียนรู้ แต่ก็ใช้เวลานานกว่าที่จะได้เรียนรู้ศัพท์ที่มีขนาดมากเพียงพอต่อความต้องการ และการรับคำศัพท์แบบทางอ้อมสามารถเกิดขึ้นได้ เมื่อใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร แต่จะช้ากว่าและค่อยเป็นค่อยไปโดยขาด ความสนใจมุ่งเน้นไปที่ข้อมูลอย่างชัดเจน ทั้งนี้ผู้เรียนอาจจะต้องอาศัยการคาดคะเนความหมายของคำนั้นๆ จากบริบทที่คำศัพท์ถูกกล่าวถึง จึงจะรับความหมายของคำศัพท์ได้ Schmitt ยังกล่าวอีกว่า สำหรับผู้เรียนภาษาที่สองนั้น การรับคำศัพท์แบบทางตรงและการรับคำศัพท์แบบทางอ้อมเป็นสิ่งที่จำเป็นทั้งคู่ เพราะต่างก็เป็นวิธีการที่มีข้อดีข้อเสียแตกต่างกัน

โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนคำศัพท์ส่วนมากสนใจแค่เพียงว่าคำศัพท์นั้นออกเสียงอย่างไร (Its spoken form) หรือ คำศัพท์นั้นเขียนอย่างไร (Its written form) และความหมายของคำศัพท์ แต่ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนไม่ควรที่จะรู้แค่เพียง รูปของคำศัพท์ (Form of a word) แต่ควรที่จะเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ และควรเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง รูปของคำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์ให้ได้ สิ่งสำคัญในการบอกว่าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงรูปของคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ได้ คือ การที่ผู้เรียนสามารถดึงคำศัพท์เหล่านั้นออกมาใช้ได้เมื่อต้องการสื่อความหมาย (Nation, 2003: 47-48) Baddeley (1990: 156) ได้กล่าวเสริมว่า การดึงรูปของคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ออกมาใช้ได้สำเร็จแต่ละครั้ง จะช่วยทำให้ผู้เรียนจดจำการเชื่อมโยงรูปของคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะให้ผู้เรียนได้เห็นทั้งรูปของคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ร่วมกัน ในการสอนคำศัพท์

จากที่กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า การเรียนคำศัพท์ของนักเรียนมีหลายวิธี แต่ในวิจัยฉบับนี้ได้ให้ ผู้เรียน เรียนรู้คำศัพท์จากคำศัพท์ในหมวดหมู่ที่ผู้สอนจัดไว้ให้โดยใช้บัตรคำศัพท์เป็นสื่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนแบบทางตรง เพื่อให้ นักเรียนได้รับรู้รูปของคำศัพท์ (Getting the word form) อย่าง

ชัดเจน และสามารถรับรู้ความหมายของคำศัพท์ (Getting the word meaning) ได้ และการใช้บัตรคำศัพท์ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำรูปคำและความหมายมารวมกันในหน่วยความจำ (Consolidating word form and meaning in memory) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำการเล่นเกมมามาใช้เป็นสื่อหลังการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์อื่นๆ ได้พบคำศัพท์ใหม่ๆ (Encountering new words) จากเนื้อเรื่องในนิทาน จึงทำให้ผู้เรียนได้มาซึ่งคำศัพท์แบบทางตรงและแบบทางอ้อมอีกด้วย

4. การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของบัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ จะใช้เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรูปคำในภาษาต่างประเทศและความหมายของคำศัพท์ โดยความหมายของคำศัพท์นั้นอาจจะเป็นคำแปลในภาษาที่ 1 คำอธิบายความหมายในภาษาที่ 2 หรือ จะเป็นรูปภาพก็ได้ (Nation, 2003:296)

บัตรคำ เป็นวัสดุประกอบการสอน ที่ครูสามารถทำได้เองด้วยวิธีการง่ายๆ อาจจะเป็นรูปภาพ คำ หรือข้อความก็ได้ แล้วแต่วัตถุประสงค์ของครูผู้ใช้ ว่าต้องการจะให้เด็กทราบสิ่งที่สำคัญๆ เกี่ยวกับเรื่อง หรือวิชาที่กำลังจะสอนอย่างไร บัตรคำเป็นสื่อที่เหมาะสมสำหรับประกอบการสอนที่ต้องอธิบายเรื่องราวต่อเนื่องกัน หรือต้องใช้ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จึงเหมาะสำหรับการสอนเด็กชั้นปฐมวัย ประถม และมัธยมตอนต้นมาก (คณาจารย์โสตทัศนศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515: 62)

4.2 การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

บัตรคำศัพท์ที่ใช้ควรจะมีภาษาต่างประเทศด้านหนึ่งและคำแปลอีกด้านหนึ่ง และควรมีขนาดที่จับง่ายกระชับ (Nation, 2003: 297) การเรียนรู้ด้วยบัตรคำศัพท์นั้นเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถเพิ่มคำศัพท์ให้กับผู้เรียนได้อย่างรวดเร็ว โดย Nation ได้แนะนำขั้นตอนการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ (Nation, 2003: 303 - 310) ดังนี้

1. การเลือกคำศัพท์ในการเรียน (Choosing words to learn)

ขั้นตอนแรกในการเรียนจากบัตรคำศัพท์ คือ การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสม การเรียนคำศัพท์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เราควรให้ความสำคัญกับคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (High frequency words) และควรเป็นคำศัพท์ที่ตอบสนองต่อความต้องการในการใช้ภาษาอย่างชัดเจน

2. การทำบัตรคำศัพท์ (Making words Card)

ขั้นตอนที่สอง คือ การเตรียมบัตรคำศัพท์ ซึ่งควรมีขนาดที่จับง่ายกระชับ

2.1 บัตรคำศัพท์นั้นควรจะมีคำศัพท์ภาษาต่างประเทศด้านหนึ่งและคำแปลอีกด้านหนึ่ง เพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ทบทวนความหมาย และควรจะใช้ภาษาที่ 1 ในการแปลความหมาย เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น จากผลวิจัยหลายฉบับ (Lado,

Baldwin and Lobo, 1967; Mishima, 1967; Laufer and Shmueli, 1997) แสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาที่ 1 ในการแปลภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ดี ไม่ว่าจะเป็นความจำระยะสั้น หรือความจำระยะยาว

2.2 การใช้รูปภาพแทนความหมาย (ในกรณีที่สามารถทำได้) ในบางกรณีความหมายของคำศัพท์สามารถอธิบายได้ดีกว่าโดยการใช้รูปภาพ การใช้รูปภาพในการแปลความหมายและการใช้ข้อความในการแปลความหมาย อาจจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคำศัพท์ที่นำมาแปล จากงานวิจัยของ Lado และ Baldwin (1967) พบว่า การนำเสนอการแปลพร้อมกันทั้งการเขียนและการพูด ประกอบกับแสดงภาพไปด้วย ถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจ

3. การใช้บัตรคำศัพท์ (Using the cards)

ประสิทธิภาพของการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์นั้น ขึ้นอยู่กับวิธีการใช้บัตรคำศัพท์

3.1 ใช้เพื่อการทบทวนความจำ (Use recall) การเขียนคำศัพท์ไว้ด้านหนึ่งและเขียนความหมายไว้อีกด้านหนึ่ง จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนความหมายของคำศัพท์จากความทรงจำ โดยการมองคำศัพท์และนึกถึงความหมายในเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญว่าทำไมบัตรคำศัพท์ถึงดีกว่าการเขียนคำศัพท์ลงในสมุดจดคำศัพท์ เพราะการจดคำศัพท์ลงสมุดนั้น เราจะเห็นทั้งคำศัพท์และความหมายในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้เกิดการเรียนรู้หรือการพยายามจำคำศัพท์ที่มากพอ

3.2 การเรียนคำศัพท์เพื่อการรับสารและการเรียนคำศัพท์เพื่อการส่งสาร (Learn receptively, then productively) การเรียนคำศัพท์เพื่อการรับสารมักจะง่ายกว่าการเรียนคำศัพท์เพื่อการส่งสาร เพราะในช่วงแรกของการเรียนรู้ภาษานั้น การจดจำคำศัพท์อาจจะค่อนข้างยาก เนื่องจากผู้เรียนยังไม่มีความรู้อื่น ๆ เกี่ยวกับภาษาที่ 2 มากเพียงพอ จึงเป็นการดีกว่าที่จะเรียนรู้คำศัพท์เพื่อการรับสารก่อนการเรียนคำศัพท์เพื่อการส่งสาร

3.3 การออกเสียงคำศัพท์ มีหลักฐานมากมายยืนยันว่า ‘phonological loop’ คือ สิ่งสำคัญที่ช่วยส่งผ่านข้อมูลคำศัพท์ไปยังความจำระยะยาว การท่องคำศัพท์แบบไม่ออกเสียงนั้นให้ผลลัพธ์ที่น้อยกว่าการท่องคำศัพท์แบบออกเสียง เพราะการท่องคำศัพท์แบบออกเสียงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ไวกว่า และจดจำได้ดีกว่า

Doff (1991) (อ้างถึงใน วรรณิ ศิริสุนทร, 2539: 2) ได้กล่าวว่า การสอนคำศัพท์ใหม่สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษานั้น ครูผู้สอนไม่ควรเน้นการสะกดตัวอักษร แต่ควรเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้ถึงความหมายของคำเสียก่อน แล้วจึงสอนรูปการสะกดคำและการใช้คำในบริบทต่างๆ บัตรคำศัพท์จึงถือเป็นสื่อการสอนที่เหมาะสมในการนำมาใช้เพื่อนำเสนอคำศัพท์ใหม่ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกฝน และทบทวนคำศัพท์หลังเรียน อีกทั้งครูยังสามารถนำคำศัพท์จากหนังสือเรียน มาทำบัตรคำศัพท์เพื่อทบทวนให้นักเรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์จากในหนังสือ (Ritter, 2018: Website) การแสดงความหมายของคำศัพท์นั้น ครูอาจสอนโดยการให้นักเรียนดูบัตรภาพหรือบัตรคำศัพท์ที่สื่อความหมายของคำนั้นๆก็ได้ ซึ่ง

สอดคล้องกับ สังเวียน สฤชดิกุล (2531: 18), Budden (n.d.: Website) และ Ritter (2018: Website) ว่าการใช้บัตรคำที่เป็นสื่อรูปภาพและภาพวาด ทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพซึ่งสื่อความหมายของคำได้อย่างชัดเจน หรือ เราสามารถเรียกบัตรคำศัพท์ได้อีกอย่างว่า สื่อโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) ซึ่งเป็นสื่อที่ดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพและสามารถใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจในการเรียนมากขึ้น

4.3 ความสำคัญของการใช้การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

คณะ Tesol (Global TESOL College Corp.TM, 2006: 127) ได้กล่าวว่า บัตรคำศัพท์ถือเป็นตัวช่วยที่ดีและมีประโยชน์อย่างยิ่ง สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการใช้เพื่อแนะนำคำศัพท์ ทบทวนคำศัพท์ ฝึกการออกเสียง และดูความหมายจากรูปภาพในบัตรคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับ Nation (2003) ที่กล่าวว่า มีหลักฐานมากมายที่สนับสนุนว่า การเรียนรู้คำที่มีรูปคำศัพท์และความหมายง่าย ๆ จากบัตรคำศัพท์โดยตรงถือเป็นวิธีปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูง การเรียนรู้จากบัตรคำศัพท์สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบวิธีการเขียนของคำศัพท์นั้น ๆ และสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายของคำศัพท์ได้ เป็นวิธีการที่สามารถใช้กับคำศัพท์ได้หลากหลายประเภท อีกทั้งยังเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างไวและจำได้อย่างแม่นยำ เพราะเป็นวิธีการเรียนแบบทางตรง (Intentional learning) ซึ่งได้ผลมากกว่าการเรียนแบบทางอ้อม (Incidental learning) ดังนั้นการใช้บัตรคำศัพท์จึงไม่ควรเป็นแค่ทางเลือกในการใช้สอนคำศัพท์ แต่ควรเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้เพื่อสอนคำศัพท์

Wallace (1984: 61) กล่าวว่า การใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์กลุ่มเป้าหมาย (Target word) นั้น เป็นวิธีการที่ดี ที่มีประโยชน์เป็นอย่างมากในการสอนคำศัพท์ เพราะในบัตรคำศัพท์ด้านหนึ่งจะเป็นคำศัพท์ อีกด้านหนึ่งจะเป็นคำแปล หรือ คำอธิบายของคำศัพท์นั้นๆ ผู้สอนจึงสามารถใช้บัตรคำศัพท์ทั้งในการเสนอคำศัพท์ และทบทวนคำศัพท์ หรือแม้แต่ให้ผู้เรียนใช้บัตรคำศัพท์ในการเล่นเกมหาขคำศัพท์ก็ได้ เช่น ให้เห็นข้อมูลด้านหนึ่ง และให้เดาข้อมูลอีกด้านหนึ่ง

จากแนวคิดในประเด็นต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าบัตรคำศัพท์เป็นสื่อการสอนที่ครูสามารถทำขึ้นเองได้ ด้วยวิธีการง่ายๆ เป็นสื่อที่สามารถเพิ่มคำศัพท์ให้กับผู้เรียนได้อย่างรวดเร็ว เพราะผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายของคำศัพท์จากการมองเห็น เหมาะกับนักเรียนระดับอนุบาลในการเรียนการสอนคำศัพท์ที่ต้องเน้นย้ำคำศัพท์ซ้ำๆ หลากๆ รอบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้บัตรคำศัพท์ในการเสนอคำศัพท์ก่อนเข้าบทเรียน การใช้บัตรคำศัพท์ระหว่างที่เรียน หรือการใช้บัตรคำศัพท์ในการทบทวนความจำของผู้เรียน และยังเป็นโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) ที่ดึงดูดนักเรียนด้วยภาพและกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจในการเรียนมากขึ้น

5. การใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

5.1 ความหมายของนิทาน

รากศัพท์ของนิทานนั้นมีที่มาจากภาษาบาลี และมีความหมายหลายนัย แต่ในปัจจุบันนิทานหมายถึง เรื่องที่เล่าสืบกันมา เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก ในทางคติชนวิทยานั้น ถือว่านิทานเป็นเรื่องเล่าสืบสานต่อ ๆ กันมา ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์ ที่มีความหมาย มีคุณค่า ซึ่งนิทานนั้นจะมีทั้งนิทานที่เล่าปากเปล่าจดจำกันมาแบบมุขปาฐะ และนิทานที่มีการเขียนบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร (วิไล มาศจรัส, 2539: 11)

นิทาน คือ ความสุขสำหรับเด็ก เป็นสายใยผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูกและระหว่างครูกับศิษย์เด็ก ๆ ควรมีชั่วโมงนิทาน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เพราะนิทานเป็นความสุขสนุกสนานที่เด็ก ๆ ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัว ทั้งทางด้านภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม ความรู้รอบตัว และความคิดจินตนาการ (ปรีดา ปัญญาจันทร์ และ ชีวัน วิสาสะ, 2544: 3)

การเล่านิทานเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดในโลก มีทฤษฎีที่เชื่อว่ามนุษย์พยายามจะบอกเล่าการผจญภัยภายในครอบครัวหรือภายในเผ่าพันธุ์ของตน ผ่านเรื่องเล่าต่าง ๆ เหล่านี้กลายเป็นนิทานและตำนานต่าง ๆ ที่ได้รับการเล่าสืบทอดกันมาจากอดีตผ่านการเล่าสู่กันฟัง และภายหลังเกิดขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรได้รับการบันทึกเป็นหลักฐานสืบต่อมา (วรรณิ ศิริสุนทร, 2539: 2)

นิทาน คือ สิ่งที่ช่วยให้มนุษย์ที่อยู่รวมกันเป็นชุมชนมาตั้งแต่สมัยโบราณได้รับความบันเทิง ครึกครื้น คลายเหงา ผู้เล่านิทานซึ่งเป็นคนที่มีความคิดในการสร้างสรรค์ผูกเรื่องขึ้น จึงอาศัยประวัติของคนจริง ๆ อาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และแต่งเติมเสริมต่อในการเล่า ทำให้คนรุ่นหลัง เกิดความเชื่อว่านิทานโบราณเป็นเรื่องจริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเทวดา หรือผีศาจ แต่เมื่อมนุษย์มีความเจริญทางความคิดมากขึ้น ก็มีการปรับปรุงลักษณะและกลวิธีการเล่านิทานให้ดีขึ้น (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2522: 139 - 140)

นิทานเป็นศิลปะการถ่ายทอดที่เก่าแก่ และยังเป็นสิ่งบันเทิงที่คนทั่วโลกต้องการ อีกทั้งยังมีประโยชน์ใช้สอยในเชิงเป็นสื่อเพื่อการสอนวิชาการต่าง ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือแม้กระทั่งภาษา ตลอดจนสอนจริยธรรมการปรับตัวและส่งเสริมการอ่านจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ให้กับเยาวชนได้เป็นอย่างดี (ไพพรรณ จินตนิล, 2534: 22)

การเล่านิทานเป็นศิลปะในการให้ความบันเทิงทางวรรณกรรม โดยการถ่ายทอด การใช้ถ้อยคำที่นำมาจากหนังสือให้มีชีวิตชีวา (Ellin Greene อ้างถึงใน วรรณิ ศิริสุนทร, 2539: 2)

นิทานและการเล่าเรื่องเป็นสิ่งที่เด็กทุกวัยชอบฟัง โดยเฉพาะในเด็กระดับปฐมวัย เนื่องจากการฟังนิทานสำหรับเด็ก หมายถึง ช่วงเวลาที่เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการฟัง ซึ่งเด็ก

จะฟังอย่างตั้งใจ ในบางครั้งพ่อแม่หรือครูสามารถสอดแทรกเรื่องสอนใจหรือคติธรรมไปกับนิทานได้ด้วย นอกจากนี้นิทานยังช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดพัฒนาการทางด้านภาษา ทั้งการฟังและการพูด อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสังคม ช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีของผู้ฟังและผู้เล่านิทาน (สันหพัฒน์ อรุณธารีย์, 2542: 1)

จากการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของนิทาน สามารถสรุปได้ว่า นิทานหมายถึง เรื่องเล่าที่มีผู้เล่าสืบทอดต่อกันมา อาจจะมีเค้าโครงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ หรือแต่งเติมเสริมต่อในการเล่าก็ได้ เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้กับเด็ก ๆ และเป็นสิ่งที่เด็ก ๆ ทุกคนชอบ เพราะช่วงเวลานิทานเป็นช่วงเวลาที่เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กระดับอนุบาล

5.2 ประเภทของนิทาน

นิทานในโลกนี้มีอยู่มากมายหลายประเภท การแบ่งประเภทของนิทานจึงสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทเช่นกัน โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาการและผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องเกี่ยวกับนิทาน ได้แบ่งประเภทของนิทานเอาไว้ดังนี้

วรรณิ ศิริสุนทร (2539: 13-19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tales) คือ เรื่องเล่าที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นระยะเวลาช้านาน และมีการเขียนขึ้นในภายหลังจากเค้าโครงเดิม โดยการจำจากเรื่องเล่าเก่า ๆ มาเขียนขึ้นใหม่ โดยไม่ปรากฏผู้แต่งดั้งเดิมว่าเป็นใคร และอาจจะมีการเขียนเพิ่มเติมหรือเสริมจากเค้าโครงเดิมบ้าง
2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) คือ มีโครงเรื่องสั้นและง่าย ให้บทเรียน คติสอนใจเป็นข้อสรุปชัดเจน
3. เทพปกรณัม (Myth) คือ นิทานที่เล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการสร้างโลก ท้องฟ้า กำเนิดทวยเทพ และกำเนิดมนุษย์ โดยมีเทพเจ้าที่มีรูปร่างลักษณะเหมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป แต่เป็นอมตะ เป็นตัวละครหลักในการดำเนินเรื่อง
4. มหาภาพยและนิทานวีรบุรุษ (Epic and hero tales) คือ นิทานที่เล่าเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ของวีรบุรุษ ที่กล้าหาญ พินฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ โดยที่ไม่ได้เป็นเทพเจ้า แต่เป็นเพียงมนุษย์ทั่วไป
5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal Stories) เป็น นิทานสมัยใหม่สำหรับเด็กเล็กที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ หรือมีตัวละครเป็นสัตว์ในการดำเนินเรื่อง ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ สัตว์ที่มีบทบาทเหมือนคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่แบบสัตว์แต่สื่อสารได้แบบคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่นึกคิดตามธรรมชาติ

การแบ่งนิทานตามชนิดของการเล่าตามแนวความคิดของ เพลโลสกี (Anne Pellowski อ้างถึงใน ไพพรรณ จินทนิล, 2534: 32 - 39) อีกด้วย

1. การเล่านิทานโดยกวี เป็นการเล่าอย่างรวดเร็ว และบางครั้งอาจจะมีการบรรเลงดนตรีประกอบ ซึ่งผู้เล่านิทานมักมีความชำนาญในการเล่าสูงมาก
2. การเล่านิทานในบ้าน เป็นการเล่านิทานจากผู้ใหญ่ภายในบ้าน เมื่อเด็กได้ฟังนิทานตั้งแต่ยังเล็ก ๆ เด็กจะเกิดสุนทรียภาพทางภาษา แต่การเล่านิทานในบ้านนั้น ไม่ว่าจะประเทศไหนก็ตามจะมีสิ่งหนึ่งที่คล้ายกันคือ การเล่านิทานในบ้านจะเกิดขึ้นในชนบทมากกว่าในชุมชนเมืองหรือย่านอุตสาหกรรม
3. การเล่านิทานในขณะที่ทำงาน บางครั้งการทำงานอาจทำให้คนรู้สึกเบื่อหน่าย การได้ฟังนิทานจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น แต่นิทานที่เล่าที่เล่านี้มักจะสอดคล้องกับงานที่ทำอยู่
4. การเล่านิทานในโอกาสอื่น ๆ มีการเล่านิทานในโอกาสต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานวันเกิด งานฉลองส่วนตัว งานที่จัดให้กับเด็ก ๆ นอกจากนี้ยังมีการเล่านิทานสำหรับคนตายอีกด้วย
5. การเล่านิทานบนถนนและตลาดสด มักเป็นการเล่านิทานที่ต้องการคำตอบแทน ในสมัยก่อนนั้น พ่อค้าจะเป็นผู้มีบทบาทในการนำเรื่องราวออกไปเผยแพร่
6. การเล่านิทานศาสนา นิทานศาสนา หมายถึง นิทานที่ใช้อธิบายธรรมะอย่างเป็นทางการผ่านนิทาน ซึ่งดีกว่าการสอนโดยตรง ทำให้ได้สาระ ความสนุกสนาน และสามารถทำให้ผู้ฟังฟังด้วยความสนใจได้

5.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทาน

ผู้เล่านิทานจะต้องเลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัยของผู้ฟัง โดยเฉพาะการเล่าให้เด็กเล็กฟัง ผู้เล่านิทานควรพิจารณาเลือกเรื่องที่เล่าตรงไปตรงมา ไม่วกวน มีถ้อยคำสนทนาสั้นๆ และดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว ตัวละครในนิทานมีลักษณะชัดเจนในการกระทำมากกว่าพรรณนาโวหาร โดย วรรณิ ศิริสุนทร (2539: 24 - 30) ได้แบ่งหลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานออกเป็น 2 ด้าน คือ การแบ่งตามความสนใจของเด็ก และ การแบ่งตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่จะนำมาเล่า โดยรายละเอียดดังนี้

1. การแบ่งตามความสนใจของเด็กนั้น จะแบ่งตามช่วงอายุต่าง ๆ ออกเป็น 7 ช่วงวัย ดังนี้
  - 1.1 ระหว่างอายุ 4-6 ปี เด็กจะสนใจกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวมากกว่าสนใจในตนเอง ชอบฟังนิทาน รักสนุก มีอารมณ์ขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ที่พูดได้ และชอบคำพูดซ้ำ ๆ
  - 1.2 ระหว่างอายุ 6-7 ปี เด็กจะสนใจในเรื่องราวลึกลับ เรื่องที่เกี่ยวกับทิวทัศน์ นางฟ้า หรือ เรื่องราวที่เกี่ยวกับคน และชอบรูปภาพประกอบสวย ๆ

1.3 ระหว่างอายุ 7-8 ปี เด็กยังคงสนใจในเรื่องราวลึกลับ เรื่องที่เกี่ยวกับทิวทัศน์ นางฟ้า แต่จะเริ่มสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น สนใจในเด็กคนอื่น ๆ มากขึ้น เด็กผู้ชายจะชอบการผจญ เด็กผู้หญิงจะชอบเรื่องราวเกี่ยวกับตุ๊กตา

1.4 ระหว่างอายุ 9 ปี เด็กผู้หญิงยังคงสนใจในเรื่องของเทพดา นางฟ้า แต่เด็กผู้ชายจะหันไปสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตจริง และวิทยาศาสตร์มากขึ้น

1.5 ระหว่างอายุ 10 ปี เด็กจะสนใจเรื่องเกี่ยวกับประเทศอื่น ๆ สนใจเรื่องทางประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ และเรื่องเกี่ยวกับวีรบุรุษ

1.6 ระหว่างอายุ 11 ปี เด็กผู้ชายชอบการผจญภัยลึกลับ สนใจวิทยาศาสตร์มากขึ้น ส่วนเด็กผู้หญิงสนใจเรื่องบ้าน สัตว์เลี้ยง ธรรมชาติ และเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ

1.7 ระหว่างอายุ 12 ปี เด็กผู้ชายชอบนิทานเกี่ยวกับเรื่องราวที่จบลงอย่างขมวดปมให้คิด ชอบเรื่องผจญภัย ประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ ส่วนเด็กผู้หญิงยังสนใจชีวิตในบ้าน และเริ่มสนใจเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ มากขึ้น

2. การแบ่งตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่จะนำมาเล่า โดยสามารถแบ่งเนื้อหาได้เป็น 14 ประเภท ดังนี้

2.1 นิทานที่มีเนื้อหาที่ใช้ถ้อยคำต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ได้แก่ นิทานที่มีการสะสมคำอยู่เรื่อย ๆ นิทานที่มีคำซ้ำ ๆ ข้อความสั้น ๆ และคล้องจองกัน เป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็ก ๆ ตัดใจที่จะฟังหรืออ่านตาม

2.2 นิทานเกี่ยวกับสัตว์ สัตว์ที่ฉลาดหลักแหลมหรือโง่เขลาเบาปัญญา จะทำหน้าที่เป็นสำคัญในการดำเนินเรื่องแทนคน แต่มีการกระทำที่ก่อปัญหาคล้ายกับคน

2.3 นิทานที่มีความเกี่ยวข้องกับสัตว์ หรือนิทานที่เล่าที่มาที่ไปของปรากฏการณ์ต่าง ๆ

2.4 นิทานที่เป็นบทโคลงมีใจความแบบบรรยายโวหาร อาจมีเหตุการณ์ของบุคคลต่าง ๆ ที่นิยมเล่ากันออกมาในรูปบทโคลงและร้องกันมาแต่เดิม

2.5 ตำนาน นิทานพื้นบ้าน มีลักษณะการดำเนินเรื่องอย่างตรงไปตรงมาและรวดเร็ว ตัวละครมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ

2.6 นิทานโกหก นิทานโกหก เป็นนิทานที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่ออธิบายลักษณะของปรากฏการณ์ ที่ไม่สามารถเข้าใจได้อย่างมีเหตุผล เช่น ความเชื่อเรื่องศาสนา ปรัชญา เทพเจ้า เรื่องเหนือธรรมชาติ หรือสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ในทางตรรกวิทยา

2.7 นิทานที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่เล่าให้เด็ก ๆ ฟังควรมีคำกริยาที่ตอบคำถามว่าใครทำอะไรได้มากที่สุด เด็กทุกคนอยากรู้ว่า เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นแล้วจะเป็นอย่างไรต่อไป

2.8 มีเนื้อเรื่องเร้าใจ ก่อให้เกิดความตื่นเต้น เด็กอยากฟังเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ การผูกเรื่อง ต้องให้แนบเนียน และให้มีเรื่องปลุกย่อยที่จะนำออกนอกทางได้น้อยที่สุด เพราะผู้ฟังไม่มีโอกาสจะชวนต่ออีกว่าต้นเรื่องเดิมเป็นอย่างไร

2.9 เนื้อเรื่องแบบพรรณนาโวหารเพื่อก่อให้เกิดภาพพจน์ เป็นเนื้อเรื่องที่ชวนให้นิทานน่าฟัง แต่ต้องคำนึงถึงอายุของผู้ฟังดู หากเป็นเด็กเล็ก ๆ จะเข้าใจพรรณนาโวหารได้ยาก และไม่มีควมอดทนเพียงพอที่จะฟังนิทานตลอดทั้งเรื่อง ดังนั้นการเลือกใช้นิทานประเภทพรรณนาโวหาร ควรเลือกให้เหมาะกับวัยและเพศของผู้ฟังด้วย

2.10 เรื่องที่แสดงปฏิกิริยาไหวพริบของตัวละคร เป็นนิทานที่แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ อย่างมีสติปัญญาเฉียบแหลมของตัวละครหลัก มักจะเป็นเรื่องเล่าที่เล่าจบทีละตอนทีละเรื่อง

2.11 เรื่องที่แสดงความรู้สึกสะเทือนใจ ไม่ว่าจะเป็ความสะเทือนใจในเรื่องความรัก ความเกลียด หรือความโกรธ ที่ผู้แต่งเขียนสอดแทรกลงไป จับช่วยทำให้เด็กรู้สึกตื่นเต้น เพราะเด็กยอมไม่ชอบเรื่องที่จืดเกินไป

2.12 เรื่องผี ควรเลือกเรื่องที่ไม่น่ากลัวจนเกินไป จนทำให้เด็กเสียขวัญหวาดผวา อาจเป็น เรื่องในแนวคนที่พบผีโดยไม่รู้สึกลัวอะไร และพูดจาโต้ตอบกันได้

2.13 เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่ใช้ไหวพริบ ความสามารถ ในการเอาชนะสัตว์เกรงที่ตัวใหญ่กว่า และป้องกันตนเองให้พ้นอันตราย ให้อยู่รอดปลอดภัยโดยอาศัยเล่ห์กล

2.14 เรื่องขำขัน มักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความน่ารักของสัตว์ ความโลภและความโง่เขลาเบาปัญญาของคน

ไพพรรณ จินทนิล (2534: 70 - 80) ได้ให้หลักในการเลือกเรื่องนิทานสำหรับการเล่า ไว้ดังนี้

1. เลือกเรื่องให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย
2. เลือกเรื่องให้ผู้เล่านิทานอยากเล่า จะทำให้ผู้เล่าเล่าได้ดี สนุกสนาน มีชีวิตชีวา
3. เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวิธีการเล่า และสื่อประกอบการเล่า
4. เลือกเรื่องที่มีสาระ ข้อคิด ที่จะช่วยปลูกฝังและส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมอันดีงามให้กับเด็ก
5. เลือกเรื่องที่ทำให้ความสนุกสนาน เรื่องขำขัน
6. เลือกเรื่องที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่จะเล่าแก่เด็ก ควรจะให้มีความคิรยาซึ่งจะตอบคำถามได้ว่าใครทำอะไรที่ไหน อย่างไร
7. ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อเรื่องเร้าใจ ทำให้เกิดความตื่นเต้นอยากฟังไปจนจบ
8. ควรเลือกเรื่องที่มีคำซ้ำ ข้อความซ้ำ ๆ และคล้องจองกัน สำหรับเด็กเล็ก เพราะจะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากฟังและเพลิดเพลิน

9. ควรเลือกรื่องสวดแทรกความรู้สึกสะท้อนใจอยู่ด้วย เพราะผู้ฟังนิทานย่อมไม่ชอบเรื่องที่
จืดชืด

10. นิทานเรื่องผี เป็นเรื่องที่ได้ก้มักจะสนใจอยากฟัง แม้จะรู้สึกกลัว ผู้เล่าจึงควรเลือกรื่องผี
ที่ดูไม่น่ากลัวจนเกินไป ให้เหมาะสมกับวัยของผู้ฟัง

11. นิทานตำนานพื้นบ้าน หรือนิทานที่อธิบายที่มาที่ไปของชื่อหรือสิ่งต่าง ๆ

12. เทพนิยายและเทพปกรณัม ที่มีเรื่องผจญภัย ตื่นเต้นเร้าใจ

13. ควรเลือกรื่องให้เหมาะสมกับเพศของผู้ฟัง ในกรณีที่ผู้ฟังนิทานทั้งกลุ่มเป็นเพศเดียวกัน

14. ควรเลือกรื่องที่แสดงออกถึงความเฉลียวฉลาดในการแก้ปัญหา หรือการใช้ปฏิภาณไหว

พริบ

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่านิทานสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ทั้งตาม
รูปแบบของเนื้อหานิทาน และตามรูปแบบของการเล่า แต่หากจะเลือกนิทานให้เด็กฟังสักเรื่อง ผู้สอน
ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของนิทานให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย

5.4 ประโยชน์ของการนำนิทานมาเป็นเครื่องมือและสื่อการเรียนการสอน

นิทาน เป็น สื่อสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่เด็ก ทำให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์
ต่าง ๆ ถ้าผู้เล่านิทานระมัดระวัง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ จะทำให้เด็กเกิดสุนทรียในภาษา เพราะมี
แบบอย่างที่ดี ในการออกเสียง ให้ความบันเทิงกับเด็ก ๆ ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความ
สนุกสนานเพลิดเพลิน เด็กในวัย 4-6 ขวบ เป็นวัยที่ความเจริญทางภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็ว ต้องการ
ที่จะได้พบสิ่งแปลกๆใหม่ ๆ เราจึงควรหาสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษา เพื่อช่วยให้เด็กได้ฝึกใช้
ภาษาในการสื่อความหมายได้ดี (ไพพรรณ จินทนิล, 2534: 49-58) อีกทั้งยังเป็นการช่วยเพิ่มพูน
ความรู้ทางภาษา ให้เด็กได้รู้จักคำมากขึ้น และได้เรียนรู้การจับใจความและเนื้อเรื่องอีกด้วย (วรรณิ ศิ
ริสุนทร, 2539: 31) การเล่านิทานให้เด็ก ๆ ฟังอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิด
พัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็ก ทั้งทางด้านอารมณ์ สังคม สติปัญญา และภาษา (สัมพันธ์น์ อรุณธารี,
2542: 2)

Scott and Ytreberg (1995: 21-23) กล่าวว่า นิทานเป็นสิ่งที่เด็กๆชื่นชอบอยู่แล้ว แต่สิ่ง
สำคัญในการใช้นิทานเป็นสื่อ นั้น คือ ผู้เล่า ผู้เล่าควรจะเล่าด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนและออกเสียงให้
ถูกต้อง แต่ละประโยคที่อยู่ในนิทานนั้นสามารถอ่านซ้ำๆได้ เพื่อให้เด็กจดจำได้ว่าแต่คำในประโยค
ออกเสียงและมีโทนเสียงอย่างไร หรือมีการเน้นคำหรือจังหวะของคำในประโยคอย่างไร

ในปัจจุบันมีนักการศึกษาและวิจัยหันมาทำวิจัยเกี่ยวกับนิทานกับการสอนภาษาเพิ่มมากขึ้น
แต่นิทานไม่ได้ส่งเสริมเฉพาะการอ่านและการฟังเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมการอ่านออกเสียง และส่งเสริม

จินตนาการ สามารถพัฒนาทุกทักษะของผู้เรียนด้วยนิทาน คิตา เยี่ยมชั้นดีถาวร (2560) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กในแต่ละช่วงวัย
2. ช่วยให้เด็กมีความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน และผ่อนคลาย
3. ส่งเสริมให้เด็กมีสมาธิโดยใช้นิทาน เพราะเชื่อว่าเมื่อเด็กได้ฟังหรืออ่านสิ่งที่ชอบจะช่วยยึดความสนใจของเด็กให้ยาวขึ้น
4. ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งสอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง
5. ช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษา เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ และการใช้ภาษาที่ถูกต้องทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง

5.5 ความสำคัญของนิทานที่มีต่อผู้เรียนในระดับอนุบาล

นิทานมีอิทธิพลและคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก การที่พ่อแม่และครูได้ใกล้ชิดกับเด็ก โดย การเล่านิทานจะช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เพราะการเล่านิทานจะช่วยสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษา ความคิด จินตนาการเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินมีความรู้สึก อบอุน และใกล้ชิดซึ่งนิทาน เป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กให้สูงขึ้น (วรัญญา ศรีบัว, 2560:5) ซึ่งสอดคล้องกับ พัฒนชิตา สิริภัทรศรีเสมอ (2555: 10) และ ญัฐวดี ศิลากรณ์ (2556: 32) ที่กล่าวว่า นิทานมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อีกทั้งยังให้คุณค่าในด้านการฝึกทักษะทักษะการฟังอย่างมีสมาธิ ช่วยให้เกิดความรู้ และสร้างกระบวนการคิดให้กับเด็กได้

5.6 การใช้นิทานเป็นสื่อการสอนสำหรับผู้เรียนในระดับอนุบาล

การส่งเสริมภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียนในระดับอนุบาล สิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึงคือการสร้างเจตคติที่ดีให้ผู้เรียนในการเรียนภาษา ให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อ ดังนั้นการเรียนภาษาควรเริ่มจากการฟังและการพูด นิทานจึงเป็นสื่อในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาให้กับผู้เรียนในระดับอนุบาลได้เป็นอย่างดี (ชนิพรรณ จาตเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร และ อภิรดี ไชยกาล: 2560)

Ellis and Brewster (1991: 1-2) กล่าวว่า นอกจากนิทานจะช่วยพัฒนาเสริมสร้าง อารมณ์ สังคมและสติปัญญาแล้ว ธรรมชาติของผู้เรียนในระดับอนุบาลมักจะเพลิดเพลินไปกับการฟังนิทานจึงทำให้มีการนำนิทานมาเป็นสื่อการเรียนภาษาต่างประเทศด้วย เพราะนิทานเป็นสื่อที่มีภาพประกอบช่วยเสริมสร้างจินตนาการ และส่งเสริมให้เด็กมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา เป็นตัวกลางที่เชื่อมโยงความรู้ทางภาษา ได้เรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคใหม่ๆ เพราะในนิทานมักจะมีคำและโครงสร้างประโยคซ้ำไปซ้ำมา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำรายละเอียดได้

Krashen นักทฤษฎีในกลุ่มของนักจิตภาษาศาสตร์ เชื่อว่า การจัดประสบการณ์การฟังนิทาน หรือเรื่องราวต่างๆร่วมกันเด็กจะสามารถพัฒนาภาษาได้อย่างเป็นองค์รวม ไม่ว่าจะเป็นการจำแนก ความแตกต่างของเสียงหรือการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ เมื่อฟังเรื่องราวหรือนิทานแล้ว ครูควรมีการสรุป อภิปราย พูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาภายในเรื่อง พร้อมทั้งอธิบายความหมายของคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ ในเรื่องด้วย (อภิรติ ไชยกาล, 2562: 24-26)

จากข้อความที่กล่าวมานั้น สามารถสรุปได้ว่า นิทาน เป็นสื่อสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่ ผู้เรียนในระดับอนุบาล ทำให้ผู้เรียนเกิดสุนทรียภาพ เป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงนำนิทานมาประยุกต์ใช้กับบัตรคำศัพท์ เพื่อให้ผู้เรียนได้ ได้เกิดการเรียนรู้ผ่านคนลายในการเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเกิดของตน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินและมี เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา เป็นสื่อกลางที่เชื่อมโยง ความรู้ทางภาษา ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และ โครงสร้างประโยคใหม่ๆ นอกจากนี้การเล่านิทานยังช่วยสร้างเสริมพัฒนาการทางความคิด จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนในระดับอนุบาลได้อีกด้วย

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.1.1 งานวิจัยในประเทศเกี่ยวกับการสอนโดยใช้นิทาน มีดังนี้

ดร.บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2557) ได้ทำการศึกษา การใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มี ภาพประกอบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล โดยหนังสือนิทาน ภาพประกอบมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วย 1) cat 2) dog 3) cow 4) grapes 5) mango 6) monkey 7) tiger 8) dolphin 9) coconut 10) elephant ซึ่งการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษใช้เทคนิคการเล่าเรื่องซ้ำ จำนวนเรื่องละ 2 ครั้ง แล้วทำการทดสอบผลการเรียนรู้คำศัพท์โดยเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 10 ข้อ ในภาพรวมและรายข้อผลการประเมินความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เด็กนักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = .98$) และพฤติกรรม ของเด็กขณะฟังนิทานเด็กนักเรียนมีความสุข สนุกสนาน สนใจและชอบฟังนิทานมาก ขณะที่ครู กำลังเล่านิทานเด็กนักเรียนมักจะถามถึงตัวละครว่าต่อไปจะเป็นอย่างไรอาจเป็นเพราะเด็กนักเรียนยัง อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น

ศุภนิช มั่งมีศรี (2559) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วัตถุประสงค์ในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้นิทานก่อนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติต่อการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยนิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหาญใจพิทยาคม จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 15 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม แบบแผนของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ 1.) นักเรียนมีความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 17.87 คิดเป็นร้อยละ 44.67 และหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 30.47 คิดเป็นร้อยละ 76.17 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2.) นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้นิทาน อยู่ในระดับดีมาก 3.) นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เมธาวี ทองคำ (2560) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาหนังสือนิทานภาพประกอบ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหนังสือนิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย หลังเรียนด้วยหนังสือนิทานภาพประกอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยต่อหนังสือนิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยหลังเรียน ผลวิจัยพบว่า 1) หนังสือนิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ เท่ากับ 78.09/87.94 สูงกว่าเกณฑ์ 75/75 2) คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) พบว่าความพึงพอใจที่มีต่อ หนังสือนิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

วรรัตน์ หวานจิตต์ (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้นิทานเป็นสื่อทางเลือกใหม่ ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่บ้าน สำหรับเด็กปฐมวัยในช่วงล็อกดาวน์ COVID-19 ในภาคใต้ของประเทศไทย การเล่านิทานเป็นกิจกรรมทั่วไปในครอบครัวสำหรับเด็กปฐมวัย และยังสามารถใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ได้ ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาที่บ้านสำหรับเด็กปฐมวัย งานวิจัยนี้จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการการเล่านิทาน ซึ่งเป็นกิจกรรมครอบครัวมาช่วยส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย งานวิจัยนี้มีเครื่องมือหลักเป็นนิทาน

จำนวน 5 เรื่อง แต่ละเรื่องจะเล่าเป็นภาษาไทย แต่จะมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษแทรกอยู่ เรื่องละ 3 คำ รวมทั้งสิ้น 15 คำ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย การเรียนรู้คำศัพท์ 12.5 คำ จากทั้งหมด 15

6.1.2 งานวิจัยในประเทศเกี่ยวกับการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์ มีดังนี้

นายบรรจง ขำจันทร์ (2560) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบใช้เกมและแบบใช้บัตรคำศัพท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบใช้เกมและแบบใช้บัตรคำศัพท์และ 2) เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบใช้เกมและแบบใช้บัตรคำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบใช้เกมและรูปแบบการสอนแบบใช้บัตรคำศัพท์ หลังการทดลองมีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และ 2) นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบใช้เกม และรูปแบบการสอนแบบใช้บัตรคำศัพท์หลังการทดลองมีความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

นางสาวชุลีกร มณีโชติ (2563) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดและการจดจำ ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำรูปภาพ (Flash card) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาและเพิ่มเติมทักษะการอ่านสะกดคำและจดจำ ความหมายคำศัพท์คำภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำรูปภาพ (Flash card) จากผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนได้เข้าร่วมการฝึกทักษะการอ่านและจดจำความหมายคำศัพท์โดยใช้บัตรคำรูปภาพ (Flash card) มีคะแนนการอ่านสะกดคำภาษาอังกฤษ และคะแนนการบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียน

นนทยา น้อยจันทร์ (2563) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ การออกแบบสื่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะด้านภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย สื่อการเรียนรู้บัตรคำ (Flash Cards) และแบบประเมินทักษะด้านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัย พบว่า การสร้างสื่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะด้านภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 4 หน่วย หน่วยละ 3 ชุด และแผนการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 4 หน่วย ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก ส่วนผลการทดลองใช้สื่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะ ด้านภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้เทคนิค 4 M ประกอบด้วย M1 : Memory (การ

จดจำคำศัพท์) M2 : Match (การจับคู่ภาพกับคำ) M3 : Mean (การจัดกลุ่มตามความเหมือน) M4 Mutual (การจัดกลุ่มตามความต่าง) มีค่าคะแนน อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.32$) คิดเป็นร้อยละ 86.65 และเมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ทุกคน

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

6.2.1 งานวิจัยต่างประเทศเกี่ยวกับการสอนโดยใช้นิทาน มีดังนี้

Lu-Chun Lin (2014) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ จากนิทานโดยการอ่านออกเสียงซ้ำ ๆ ของครูในชั้นเรียนระดับประถม ซึ่งเป็นผู้เรียน EFL (English as a Foreign Language) จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดีขึ้น โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งนี้ก็ยังเกิดช่องว่างระหว่างคะแนนของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถมากและกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถน้อย เนื่องจากกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถน้อย ไม่สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ จากการฟังเรื่องราวได้เพียงอย่างเดียวได้ดีเท่ากับกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถมาก Lu-Chun Lin จึงแนะนำว่า งานวิจัยที่จะทำต่อไปในอนาคต ควรจะสอนคำศัพท์แบบทางตรง ก่อนที่จะให้นักเรียนได้มีโอกาสค้นหาคำศัพท์ใหม่ ๆ แบบทางอ้อมจากนิทาน

Suczhañay Quintuña (2022) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เทคนิคการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างคำศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนระดับขั้นพื้นฐาน คำศัพท์เป็นส่วนประกอบสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น ความจำเป็นในการพัฒนาคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ จึงเป็นที่สนใจสำหรับนักวิจัย โดยเฉพาะการเล่านิทาน เนื่องจากเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับในการสอนและการเรียนรู้ภาษา วัตถุประสงค์งานวิจัยในครั้งนี้ เพื่ออธิบายเทคนิคการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างคำศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนระดับขั้นพื้นฐาน (EFL) ในนักเรียนชั้นประถมศึกษา จากการวิเคราะห์ผลวิจัยพบว่า การเล่านิทานมีส่วนช่วยพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เพียงแต่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียน เช่น ความสามารถในการสื่อสารและการคิดเชิงวิพากษ์ ได้อีกด้วย

Losi R. V., Tasril, V., Widya, R and Akbar, M. (2022). ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ นิทานในการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยใช้ขนาดของหน่วยถ้อยคำ (Mean Length of Utterance-MLU) เป็นหน่วยในการวัด สำหรับเด็กปฐมวัย การฟังนิทานสามารถช่วย กระตุ้นการพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุน้อยจึง เป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะช่วงอายุ 0-5 ปี เป็นช่วงโอกาสทองของการพัฒนา ดังนั้น ถ้าเด็ก ๆ

ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับภาษาต่างๆจะทำให้เรียนรู้และจดจำได้ง่ายขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษของเด็กพัฒนาขึ้นเมื่อครูเล่านิทานโดยใช้สื่อหุ่นกระบอกดิจิทัลในกระบวนการเรียนรู้ เด็กๆ ซึมซับเนื้อหาและคำศัพท์ใหม่ๆ ได้เร็วและดี ทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปได้ง่ายขึ้น การเล่านิทาน ไม่เพียงแต่มีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ภาษาแม่เท่านั้น แต่สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ช่วยให้เด็กๆ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ด้วยเช่นกัน จากการกระตุ้นความสนใจ จากนิทาน

Losi R. V., Tasril, V. and Widya, R (2022) ได้ศึกษาวิจัย การเล่านิทานดิจิทัล โดยการใช้เนื้อหาอิสลามเป็นสื่อเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศแก่เยาวชนชาวมุสลิม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการเล่านิทานดิจิทัล โดยการใช้เนื้อหาอิสลามเป็นสื่อเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศแก่เยาวชนชาวมุสลิม ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การเล่านิทานดิจิทัลโดยการใช้เนื้อหาอิสลามเป็นสื่อเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศแก่เยาวชนชาวมุสลิม มีค่าสถิติสูงชันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย T-Score สูงกว่า T-Table = 8,535 > 2,179

6.2.2 งานวิจัยต่างประเทศเกี่ยวกับการสอนโดยใช้บัตรคำ มีดังนี้

ASTUTI, K. W. (2015) ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อ การใช้บัตรคำศัพท์เป็นสื่อในการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในเด็กเล็ก วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ คือ การศึกษาหาวิธีการที่บัตรคำศัพท์สามารถเพิ่มความสนใจของเด็กนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังสอบเป็นไปในทางที่ดีกว่าคะแนนก่อนสอบ คะแนนก่อนสอบมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 61.92 ในขณะที่คะแนนหลังสอบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 76.57 นั้นหมายความว่าคะแนนก่อนสอบและหลังสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หลังจากที่เด็กนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้บัตรคำ เป็นเครื่องมือ จากคะแนนของนักเรียนที่เพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นว่า เด็กนักเรียนมีความสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์ เป็นสื่อ นั้นแสดงให้เห็นว่าการใช้บัตรคำนั้นได้ผล ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอแนะนำว่า การใช้บัตรคำเป็นสื่อในการสอนเด็กเล็ก สามารถเพิ่มความสนใจของเด็กในการเรียนภาษาอังกฤษได้

Elisa, H and Tuti, T (2017) การประเมินการใช้บัตรคำศัพท์สำหรับการสอนคำศัพท์โรงเรียนอนุบาลในเมืองซินตัง งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลของการใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์และเพื่อประเมินความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อการใช้สื่อบัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์ที่โรงเรียนอนุบาลในซินตังรีเจนซี กาลิมันตัน ตะวันตก จากผลการวิจัยพบว่า ครูอนุบาลที่ได้ใช้บัตรคำศัพท์เป็นสื่อการสอนในห้องเรียน ให้ผลตอบรับที่ดีต่อการนำไปใช้ โดย 74.5% ของผู้เข้าร่วมการวิจัย เห็นว่าบัตรคำศัพท์ช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น และทำให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะเรียนคำศัพท์มากขึ้น และ 72.5% ของผู้เข้าร่วมการวิจัย พบว่านักเรียนจำคำศัพท์ได้

ง่ายขึ้นในระหว่างกระบวนการสอน บัตรคำศัพท์จึงมีผลต่อความสามารถในกระบวนการเรียนรู้ คำศัพท์ของนักเรียนและยังเพิ่มบรรยากาศในห้องเรียนให้ดีขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าบัตรคำศัพท์เป็นสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก สามารถประยุกต์ใช้สอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนระดับอนุบาลได้ดี

Muhyiddin, I. (2019) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพของการใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์นักเรียนระดับประถมศึกษา การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของการใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์นักเรียนระดับประถมศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า ก่อนเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ 63 % แต่ผลการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 81 % จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะมีค่าความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญระหว่างก่อนและหลังการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์

Siliwangi, I (2020). ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้บัตรคำ คำศัพท์เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนจึงจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญด้านคำศัพท์ถึงจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี การศึกษาวิจัยนี้มุ่งเน้นไปที่การเปรียบเทียบนักเรียนก่อนเรียนและหลัง การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์เป็นกลยุทธ์การสอน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การใช้บัตรคำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์มากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในการท่องจำคำศัพท์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศนั้น จะเห็นได้ว่า บัตรคำศัพท์และนิทาน ต่างก็เป็นสื่อที่มีข้อดีในการใช้เพื่อสอนภาษาอังกฤษกับผู้เรียนในระดับปฐมวัย เนื่องจากธรรมชาติของเด็กวัยนี้จะสนใจอะไรได้ไม่นาน ผู้สอนจึงควรรหาสื่อที่เหมาะสม และสามารถช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในวัยนี้ไว้ได้ แต่การใช้นิทานแค่เพียงอย่างเดียวนั้น เปรียบเสมือนการสื่อสารทางเดียว นักเรียนจะเป็นเพียงผู้รับสารและอาจจะไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์เป้าหมายที่ครูต้องการสอน แม้นิทานจะมีรูปภาพเป็นสื่อ แต่ก็ไม่อาจทำให้นักเรียนทุกคนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการอ่านนิทานเพื่อให้ได้มาซึ่งคำศัพท์ในกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการนำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายมาสอนก่อน โดยใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นชินกับคำศัพท์เหล่านั้น ก่อนนำมาประกอบการเล่านิทาน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ สนใจ และคุ้นชินกับคำศัพท์เหล่านั้นมากขึ้น เมื่อเจอคำเหล่านี้ถูกพูดซ้ำ ๆ ในนิทาน นักเรียนก็จะสามารถจำได้ว่าคำที่ครูสื่อออกมานั้นมีความหมายว่าอย่างไร นอกจากนี้การใช้บัตรเป็นสื่อในการสอน ยังเป็นการเรียนแบบทางตรงที่จะช่วยให้ผู้เรียนจะสามารถเชื่อมโยงรูปของคำศัพท์ (Getting the word form) ได้รับความหมายของคำศัพท์ (Getting the word meaning) ผ่านภาพและเสียงที่ครูพูด ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการใช้สื่อทั้ง 2 อย่างนี้ร่วมกัน จะสามารถพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โดยมีวิธีการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ห้องเรียนที่ได้ คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3/1 ชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น (Independent variables) ได้แก่ การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน

2.2 ตัวแปรตาม (Independent variables) ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมระยะเวลาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และการทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นเป็นเวลา 10 ชั่วโมง

4. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบการทดลอง One-group Pretest Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบการทดลองดังนี้

ตารางที่ 3 รูปแบบการทดลองแบบ One-group Pretest Posttest Design

Pretest	Experimental	Posttest
T1	X	T2

โดย T1 แทน Pretest

X แทน การเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

T2 แทน Posttest

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1 แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 8 แผน เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานและนิทาน แบ่ง ออกเป็น 2 หมวด คือ หมวดสี (Colors) และ หมวดรูปทรง (Shapes) หมวดละ 10 คำ คำศัพท์ในหมวด สี (Colors) ได้แก่ Yellow, Orange, Blue, Brown, Red, Pink, Green, Black, Purple และ White คำศัพท์ในหมวด รูปทรง (Shapes) ได้แก่ Triangle, Heart, Square, Oval, Circle, Rectangle, Star, Pentagon, Diamond และ Crescent คำศัพท์ในแต่ละหมวดจะใช้นิทานที่ผู้วิจัยได้แต่งขึ้นเอง หมวดละ 2 เรื่อง รวมนิทานทั้งหมด 4 เรื่อง โดยแต่ละเรื่องจะทำการเล่า 2 ครั้ง รายละเอียดดังต่อไปนี้

นิทานเรื่อง Colors' Adventure จะใช้คู่กับบัตรคำศัพท์จากหมวด สี (Colors) ได้แก่ Red, Yellow, Blue, Black และ White

นิทานเรื่อง Colors' magic power จะใช้คู่กับบัตรคำศัพท์จากหมวด สี (Colors) ได้แก่ Purple, Brown, Pink, Orange และ Green

นิทานเรื่อง The bear's house จะใช้คู่กับบัตรคำศัพท์จากหมวด รูปทรง (Shapes) ได้แก่ Diamond, Star, Oval, Triangle และ Pentagon

นิทานเรื่อง Shape's village จะใช้คู่กับบัตรคำศัพท์จากหมวด รูปทรง (Shapes) ได้แก่ Heart, Circle, Crescent, Square และ Rectangle

5.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

5.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) สอบถามข้อมูล 4 ด้านคือ ด้านเนื้อหา ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน และด้านอารมณ์ความรู้สึก โดยแบ่งความคิดเห็นออกเป็น 3 ระดับดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

6. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

1.1. ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของวิชาภาษาอังกฤษ จากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และแบบเรียนจากหนังสือ Let's Go 1 Student Book (4th edition)

1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ในภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์และการใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ รวมถึงศึกษาค้นคว้าเอกสารงาน วิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้อเสนอแนะจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ในภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์และการใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหา และคำศัพท์ในบทเรียนที่จะใช้ในการทดลองจากหนังสือ Let's Go 1 Student Book 4th edition (Nakata, Frazier, Hoskins and Graham, 2011) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน จำนวน 8 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมระยะเวลาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และการทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ที่สร้างเรียบร้อยแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมานั้น สอดคล้องกับเนื้อหา และ

จุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่และนำข้อมูลจากการประเมินมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) (ธีรศักดิ์ อุ๋นอารมย์เลิศ 2549: 65) เพื่อนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+ 1	หมายถึง	แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์
- 1	หมายถึง	แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย โดยคัดเลือกค่าดัชนีที่มีความสอดคล้องให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 0.50 ขึ้นไป หากมีข้อใดที่ค่าดัชนีต่ำกว่า 0.50ให้นำมาพิจารณา ปรับปรุง แก้ไข

ตารางที่ 4 สรุปกิจกรรม สื่อ ระยะเวลา จุดมุ่งประสงค์การเรียนรู้

หน่วย ที่	ชื่อ หน่วย	กิจกรรมที่ใช้	สื่อการสอน	เวลา (ชม.)	จุดประสงค์การเรียนรู้
แบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์				1	
1	Colors	- เรียนคำศัพท์จากบัตรคำ - ฟังนิทานโดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน	- บัตรคำศัพท์หมวด Colors - นิทานเรื่อง Colors' Adventure	2	- นักเรียนสามารถเลือกคำศัพท์ได้ตรงกับความหมายของรูปภาพ
			- บัตรคำศัพท์หมวด Colors - นิทานเรื่อง Colors' magic power	2	- นักเรียนสามารถเลือกคำศัพท์ได้ตรงกับความหมายของรูปภาพ
2	Shapes	- เรียนคำศัพท์จากบัตรคำ - ฟังนิทานโดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน	- บัตรคำศัพท์หมวด Shapes - นิทานเรื่อง The bear's house	2	- นักเรียนสามารถเลือกคำศัพท์ได้ตรงกับความหมายของรูปภาพ
			- บัตรคำศัพท์หมวด Shapes - นิทานเรื่อง Shape's village	2	- นักเรียนสามารถเลือกคำศัพท์ได้ตรงกับความหมายของรูปภาพ
แบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์				1	
รวม				10	

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายและหญิง ในระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตเทศบาลเมืองชัยนาท โดยมีเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลาสอน สื่อ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ก่อนจะนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วฉบับจริง ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายและหญิงระดับชั้นอนุบาล 3/1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนในระดับชั้นอนุบาล 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยนักเรียนจะต้องเลือกรูปภาพให้ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ครูอ่านให้ฟัง ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

2.1 ศึกษาค้นคว้า วิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากหนังสือหนังสือตำรา และเอกสารวิชาการต่างๆ

2.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาจากหนังสือ Let's Go 1 Student Book 4th edition (Nakata, Frazier, Hoskins and Graham, 2011) คัดเลือกคำศัพท์เนื้อหา ตามจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนในระดับชั้นอนุบาล 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสมความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้น สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective congruence: IOC) (ธีรศักดิ์ อุณารมย์เลิศ 2549: 65) โดยให้ ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แนใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์มีความตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ที่มีความตรงเชิงเนื้อหาไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ไม่มีความตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

2.5 นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ไปปรับปรุงแก้ไข และนำข้อมูลจากการประเมินมา คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) (ธีรศักดิ์ อุ่น อารมย์เลิศ 2549:65) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์

นำผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC หากค่าที่ คำนวณได้เท่ากับ หรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้นสามารถนำไปใช้ได้ หากมีข้อใดที่ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5ให้นำมาพิจารณา ปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำข้อคำถามที่ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ไปปรับปรุงแก้ไข ให้เหมาะสม ตามข้อเสนอแนะจาก ผู้เชี่ยวชาญและส่งกลับให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง

2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนน วิเคราะห์ หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 - 1.0 ซึ่งจากการทดลองแบบทดสอบพบว่า ข้อสอบมีค่า ความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.45 - 0.79 (ข้อสอบ 20 ข้อ) และมี ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.17 - 0.75 โดยแบ่งเกณฑ์ตาม ธีรศักดิ์ อุ่น อารมย์เลิศ (2551: 58) รายละเอียดดังตารางที่ 5 และ 6

ตารางที่ 5 การแปลความหมายของค่าความยากง่าย (p)

ความยากง่ายของข้อสอบ (p)	ความหมาย
0.80 - 1.00	ง่ายมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
0.60 - 0.80	ค่อนข้างง่าย(ดี)
0.40 - 0.59	ปานกลาง (ดีมาก)
0.20 - 0.39	ค่อนข้างยาก(ดี)
0 -0.19	ยากมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)

ตารางที่ 6 การแปลค่าอำนาจจำแนก (r) และพิจารณาระดับอำนาจจำแนก

ค่าอำนาจจำแนก (r)	ความหมาย
0.60 - 1.00	อำนาจจำแนกดีมาก
0.40 - 0.59	อำนาจจำแนกดี
0.20 - 0.39	อำนาจจำแนกพอใช้
0.10 - 0.19	อำนาจจำแนกต่ำ (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
-1.09	อำนาจจำแนกต่ำมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)

2.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตร KR-20 (Kuder Richardson) โดยมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.821 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายและหญิงระดับชั้นอนุบาล 3/1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน

3. แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิงระดับอนุบาล 3 ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

3.1 แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิงระดับอนุบาล 3 ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน จำนวน 10 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบประเมินค่า (Rating Scales) ซึ่งแบ่งคำถามออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน และด้านอารมณ์ความรู้สึก โดยกำหนดความคิดเห็น 3 ระดับ คือ เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย โดยใช้สัญลักษณ์ต่อไปนี้ แทนความหมายในการแสดงความคิดเห็น เนื่องจากเด็กระดับปฐมวัย จะเข้าใจในสัญลักษณ์มากกว่าตัวอักษร

หมายถึง

เห็นด้วยมาก

หมายถึง

เห็นด้วยปานกลาง

หมายถึง

เห็นด้วยน้อย

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

เห็นด้วยมาก

มีค่าระดับเท่ากับ

3 คะแนน

เห็นด้วยปานกลาง

มีค่าระดับเท่ากับ

2 คะแนน

เห็นด้วยน้อย

มีค่าระดับเท่ากับ

1 คะแนน

โดยกำหนดการแปลความหมายไว้ดังนี้ (สมบุรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2540: 134 อ้างถึงใน
ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ 2551:141)

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.00 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานในระดับ เห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานในระดับ เห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานในระดับ เห็นด้วยน้อย

3.2 นำแบบสำรวจความคิดเห็นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้าง
แบบสอบถามความคิดเห็นจำนวน 3 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ
พิจารณาดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

นำผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC หากค่าที่คำนวณ
ได้เท่ากับ หรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้นสามารถนำไปใช้ได้ หากมีข้อใดที่ค่า IOC ต่ำ
กว่า 0.5ให้นำมาพิจารณา ปรับปรุงแก้ไข

3.3 นำแบบสำรวจความคิดเห็นที่ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ไปปรับปรุงแก้ไข ให้เหมาะสม ตาม
ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ และนำแบบสำรวจความคิดเห็นที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปใช้จริงกับกลุ่ม
ตัวอย่างต่อไป

ตารางที่ 7 กรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสำรวจความคิดเห็น

รายการประเมิน	กรอบเนื้อหาของการประเมิน
1. ด้านเนื้อหา	- เนื้อหานิทานสนุกสนานสนใจ - ภาพจากบัตรคำศัพท์และนิทานทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น
2. ด้านความรู้ ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษ	- คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป - ได้รู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

รายการประเมิน	กรอบเนื้อหาของการประเมิน
3. ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน	- กิจกรรมการเรียนคำศัพท์ น่าสนใจ - นักเรียนชอบกิจกรรมที่ใช้บัตรคำศัพท์และนิทาน - บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ
4. ด้านอารมณ์ความรู้สึก	- นักเรียนรู้สึกอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น - นักเรียนรู้สึกมีความสุขและเพลิดเพลินกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ - นักเรียนรู้สึกว่ารูปภาพจากบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นเตรียมการ

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่อออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ถึงผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
2. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในสังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท เป็นนักเรียนชาย และหญิงระดับชั้นอนุบาล 3/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน
3. ผู้วิจัยนำจดหมายขอความอนุเคราะห์ ไปถึงโรงเรียนเพื่อขอความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งระบุระยะเวลาที่จะเข้าไปทดลอง
4. ผู้วิจัยนำหนังสือแสดงความยินยอมและเอกสารชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัย ไปให้กับผู้ปกครองผู้เข้าร่วมการวิจัย

ขั้นดำเนินการทดลอง (กลุ่มตัวอย่าง)

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ แนะนำให้นักเรียนเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน และวิธีการประเมินผลการเรียน
2. ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายและหญิงระดับชั้นอนุบาล 3/1 โรงเรียนแห่งหนึ่งในสังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน (pre-test) จำนวน 20 ข้อ เป็นเวลา 1 ชั่วโมง พร้อมทั้งรวบรวมคะแนนและบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคน
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน จำนวน 8 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4

ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมระยะเวลาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และการทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (post-test) จำนวน 20 ข้อ เป็นเวลา 1 ชั่วโมง พร้อมทั้งรวบรวมคะแนนและบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคน

5. ให้นักเรียนทำแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่นเกม โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อความแต่ละข้อให้นักเรียนฟัง

6. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้วนำผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และการทำแบบทดสอบหลังเรียน ไปวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ และอภิปรายผล

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Content Validity)

2. สถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการหาค่าความยากง่าย (Level of difficulty: p) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index: r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากแบบทดสอบ

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์สถิติ T-Test (Paired-Samples T-test)

5. การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิงระดับอนุบาล 3 ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่นเกม โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) แล้วนำมาแปลความหมายดังนี้ (สมบุรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2540: 134 อ้างถึงใน ชีรศักดิ์ อุ่ณอารมย์เลิศ 2551:141)

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.00	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โดยมีวัตถุประสงค์ประเด็นแรกเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ประเด็นที่สองเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการโดย ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน คะแนนเต็ม 20 คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลจากการวิเคราะห์แสดง ในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้
บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

คะแนนการทดสอบ N=25	ค่าสถิติพื้นฐาน		ค่า t
	$\bar{X}$	S.D.	
คะแนนก่อนเรียน (20 คะแนน)	9.00	3.26	17.19
คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)	17.36	2.48	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X}$) มีค่าเท่ากับ 9.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.26 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$) มีค่าเท่ากับ 17.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 2.48 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ที่ 8.36 คะแนน จึงสรุปได้ว่า การเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า
นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ด้านดังนี้ ด้านเนื้อหา จำนวน 2 ข้อ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อและด้านอารมณ์ความรู้สึก จำนวน 3 ข้อ รวมทั้งหมด 10 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับความคิดเห็นที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับความคิดเห็นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยวิเคราะห์แยกเป็นรายข้อ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 9 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการ
 เล่นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
ด้านเนื้อหา					
1	เนื้อหาิทานสนุกน่าสนใจ	2.68	0.56	เห็นด้วยมาก	5
2	ภาพจากบัตรคำศัพท์และนิทานทำให้เข้าใจ เนื้อหาได้ง่ายขึ้น	2.68	0.48	เห็นด้วยมาก	4
ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ					
3	คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป	2.32	0.75	เห็นด้วยปาน กลาง	7
4	ได้รู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	2.76	0.44	เห็นด้วยมาก	3
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน					
5	กิจกรรมการเรียนคำศัพท์ น่าสนใจ	2.80	0.41	เห็นด้วยมาก	2
6	นักเรียนชอบกิจกรรมที่ใช้บัตรคำศัพท์และนิทาน	2.80	0.41	เห็นด้วยมาก	2
7	บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ	2.92	0.28	เห็นด้วยมาก	1
ด้านอารมณ์ความรู้สึก					
8	นักเรียนรู้สึกอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	2.60	0.58	เห็นด้วยมาก	6
9	นักเรียนรู้สึกมีความสุขและเพลิดเพลินกับการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	2.60	0.58	เห็นด้วยมาก	6
10	นักเรียนรู้สึกว่ารูปร่างภาพจากบัตรคำศัพท์ ประกอบการเล่นิทาน ทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น	2.80	0.41	เห็นด้วยมาก	2
รวม		2.70	0.13	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์
 ประกอบการเล่นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยใช้
 บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่นิทาน โดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คือ คะแนนเฉลี่ยอยู่
 ที่ 2.70 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.13 โดยสามารถแยกพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้ ด้าน
 บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก ($\bar{x}$ = 2.92,
 S.D. = 0.28) ส่วนลำดับที่สอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จำนวน 3 ข้อ คือ กิจกรรมการเรียนคำศัพท์ น่าสนใจ

($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.41) นักเรียนชอบกิจกรรมที่ใช้บัตรคำศัพท์และนิทาน ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.41) และ นักเรียนรู้สึกว่ารูปร่างภาพจากบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.41) ลำดับที่สาม ได้รู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 0.44) ลำดับที่สี่ เนื้อหานิทานสนุกน่าสนใจ ($\bar{X} = 2.68$, S.D. = 0.56) ลำดับที่ห้า ภาพจากบัตรคำศัพท์และนิทาน ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น ($\bar{X} = 2.68$, S.D. = 0.48) ลำดับถัดมามีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จำนวน 2 ข้อ คือ นักเรียนรู้สึกอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.58) และ นักเรียนรู้สึกมีความสุขและเพลิดเพลินกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.58) คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป เป็นข้อที่อยู่ในลำดับสุดท้าย ($\bar{X} = 2.32$, S.D. = 0.75) โดยสรุปภาพรวมทั้งหมดพบว่า ค่าความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบการทดลอง One-group Pretest Posttest Design มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3/1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง จำนวน 25 คน ในสังกัดเทศบาลเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 8 แผน เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 เป็นข้อสอบแบบปรนัย เพื่อวัดความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) สอบถามข้อมูล 4 ด้านคือ ด้านเนื้อหา ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน และด้านอารมณ์ความรู้สึก

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 20 ข้อ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 จำนวน 10 ข้อ จากนั้นนำเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ไปตรวจสอบความเหมาะสม ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

และการตรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) เมื่อเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยผ่านการตรวจสอบเรียบร้อยแล้วจึงดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 25 คน โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลอง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง ก่อนเริ่มการทดลองโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ คะแนน เต็ม 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที ผู้วิจัยจึงเริ่มดำเนินการสอนตามแผนการสอนทั้ง 8 แผน จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับกับแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ วิธีการการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) t-test แบบจับคู่ (Paired-Samples T-test) และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนำค่าคะแนนที่ได้มาหา ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในเขตเทศบาลเมืองชัยนาท จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้อบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในเขตเทศบาลเมืองชัยนาท หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.36 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.48 สูงกว่าก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.00 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.26 โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ตรวจสอบพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ที่ 8.36 คะแนน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน โดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คือ คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.70 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.13 เมื่อแยกพิจารณาความเห็นเป็นรายด้าน พบว่า ด้านบัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ มีค่าความคิดเห็นมากที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.28 เนื่องจากเป็นสื่อประเภท

โสตทัศนวัสดุ (Visual aids) ที่มีสีสันสดใส ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Cooper (2007: 5) ที่กล่าวว่าผู้เรียนระดับนี้ เป็นวัยที่สื่อ กิจกรรมและบทเรียนต้องสนุกเพื่อเป็นแรงดึงดูดให้ได้ก้อยากที่จะเรียน หากกิจกรรมการเรียนรู้ไม่สนุกไม่น่าสนใจ จะทำให้ผู้เรียนไม่ยอมเรียน ลำดับต่ำที่สุด คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนไม่คุ้นเคย จึงทำให้รู้สึกว่บางคำอาจจะยากเกินไป แต่โดยสรุปภาพรวมทั้งหมดพบว่า ค่าความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นอนุบาล 3 มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์หลังใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน (Mean = 17.36, SD = 2.48) สูงกว่า ก่อนเรียน (Mean = 9.00, SD = 3.26) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก การใช้บัตรคำศัพท์ สามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายได้ เป็นการนำรูปคำและความหมายมารวมกันเพื่อให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ (Brown & Payne, 1994) ซึ่งสอดคล้องกับ Nation (2003) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรูปคำในภาษาต่างประเทศและความหมายของคำศัพท์ โดยความหมายของคำศัพท์นั้นอาจจะเป็นคำแปลในภาษาที่ 1 คำอธิบายความหมายในภาษาที่ 2 หรือ จะเป็นรูปภาพก็ได้ ในวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เป็นรูปภาพในการแปลความหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงระหว่างรูปคำและความหมายของคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ Nation (2003) ยังกล่าวถึงประสิทธิภาพของการเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ไว้ว่า สามารถใช้เพื่อการทบทวนความจำ (Use recall) สามารถใช้เรียนคำศัพท์เพื่อการรับสารและการเรียนคำศัพท์เพื่อการส่งสาร (Learn receptively, then productively) และสามารถใช้ออกเสียงคำศัพท์ ซึ่งตรงกับ การดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างมาก ที่ใช้บัตรคำศัพท์แนะนำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียง และรู้จักคำศัพท์กลุ่มเป้าหมาย ก่อนเริ่มเล่านิทาน ระหว่างเล่านิทานให้นักเรียนฟัง และหลังจากเล่านิทานจบแล้ว เพื่อให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายได้ อีกทั้งยังมีหลักฐานมากมายยืนยันว่า ‘phonological loop’ คือสิ่งสำคัญที่ช่วยส่งผ่านข้อมูลคำศัพท์ไปยังความจำระยะยาว การท่องคำศัพท์แบบไม่ออกเสียงนั้นให้ผลลัพธ์ที่น้อยกว่าการท่องคำศัพท์แบบออกเสียง เพราะการท่องคำศัพท์แบบออกเสียงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ไวกว่า และจดจำได้ดีกว่า ส่วน

นิทานนั้น เป็น สื่อสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่เด็ก ทำให้เด็กเกิดสุนทรียในภาษา ใช้ภาษาได้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ไพพรรณ อินทนิล (2534), วรณิ ศิริสุนทร (2539) และ สันหพัฒน์ อรุณธารี (2542) ได้ให้ความเห็นตรงกันว่า เด็กในวัย 4-6 ขวบ เป็นวัยที่ความเจริญทางภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็ว การเล่านิทานให้เด็ก ๆ ฟังอย่างสม่ำเสมอทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งยังเป็นการช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษา เป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดพัฒนาการที่ดีตามวัย ทั้งทางด้านอารมณ์ สังคม สติปัญญา และภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ พัฒนชิตา สิริภักศรีเสมอ (2555) และ ณัฐวดี ศิลากรณ์ (2556: 32) ที่กล่าวว่า นิทานมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อนำสื่อทั้งสอง ซึ่งเป็นสื่อประเภทโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) มาใช้ร่วมกันจึงเกิดเป็นงานวิจัยโดยการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน เพื่อดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพและใช้ภาพสื่อความหมายเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจในการเรียน เข้าใจความหมายของคำศัพท์ และจดจำคำศัพท์ได้ แต่การใช้บัตรคำศัพท์เพียงอย่างเดียวนั้นผู้เรียนจะได้แค่การเรียนรู้แบบท่องจำคำศัพท์ แบบตั้งใจ (Intentional learning) (Hatch & Brown, 1995: 368) ซึ่งขัดกับธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ที่ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 73-76) ได้อธิบายไว้ว่า วิธีให้ท่องจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้น ย่อมทำให้เด็กเบื่อหน่าย และขาดความสนใจ แต่ผู้วิจัยต้องการให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีความสุข เหมาะสมกับวัยและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จึงได้เลือกใช้นิทานมาเป็นสื่ออีกอย่างหนึ่งในการเรียนการสอน คำศัพท์ ตามความเห็นของ ศิตา เขี่ยมขันติถาวร (2560) นิทานเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของผู้เรียนระดับอนุบาล ช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษา เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และมีสมาธิ

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 พบว่าระดับความคิดเห็น ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ภาพรวมทั้งหมดของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ เห็นด้วยมาก มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.70 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.13 โดยหัวข้อที่นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อ บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ เนื่องจากบัตรคำศัพท์เป็นสื่อรูปภาพและหรือภาพวาด ทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพซึ่งสื่อความหมายของคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน ดังความเห็นของ สังเวียน สฤชติกุล (2531: 18), Budden (n.d.: Website) และ Ritter (2018: Website) ซึ่งสอดคล้องกับ Losi R. V., Tasril, V., Widya, R and Akbar, M. ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้นิทานในการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย พบว่าการฟังนิทานสามารถช่วยกระตุ้นการพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี เด็ก ๆ ซึมซับเนื้อหาและคำศัพท์ใหม่ๆ ได้เร็วและดี ได้เรียนรู้คำศัพท์และได้รับการกระตุ้นความสนใจจากนิทาน ทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปได้ง่ายขึ้น

จากการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ผู้วิจัยได้ออกแบบบัตรคำศัพท์และนิทานให้สอดคล้องกับผู้เรียน เพื่อให้มีส่วนร่วมช่วยพัฒนาให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีมากขึ้น และสื่อทั้งสองซึ่งเป็น สื่อประเภทโสตทัศนวัสดุ (Visual aids) สามารถช่วยดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพที่มีสีสันสดใสและสามารถใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจในการเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะ

ในการนำผลการวิจัยบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน ไปใช้ในการเรียนการสอน

1.1 การสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาต่างประเทศให้กับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล เป็นเรื่องที่สำคัญ ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ภาษาที่อบอุ่น ผ่อนคลาย ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องนั่งโต๊ะเรียนตลอดเวลา ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้เด็กๆนั่งล้อมวงกันฟังนิทาน ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกลดดัน มีความสุขในการเรียนและเกิดการเรียนรู้ที่ตีร่วมกับเพื่อนในห้อง

1.2 ผู้สอนควรคำนึงถึงเนื้อหาที่นำมาใช้ ว่าครอบคลุมคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายที่เราจะสอนหรือไม่ หากนำนิทานต้นฉบับมาใช้เลย อาจจะได้คำศัพท์ไม่ครอบคลุมคำศัพท์กลุ่มเป้าหมายในหน่วยการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องการสอน ในวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างนิทานขึ้นมาจากกลุ่มคำศัพท์เป้าหมายในหน่วยการเรียนรู้ที่ต้องการสอน จึงทำให้เนื้อหาครอบคลุมคำศัพท์ทั้งหมดในหน่วยการเรียนรู้

1.3 ควรศึกษาวิจัยโดยการใช้โปรแกรมการสร้างภาพเคลื่อนไหว เช่น Flash มาใช้ในการสร้างนิทาน เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กในยุค Gen Alpha หรือ Alpha Generation เติบโตมาพร้อมเทคโนโลยีโดยสมบูรณ์แบบ ได้เห็นภาพเคลื่อนไหวจากการ์ตูนในทีวีและโทรศัพท์มือถือ ทำให้นักเรียนมีความสนใจในภาพเคลื่อนไหวมากกว่าภาพนิ่ง ในวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรม PowerPoint ในการสร้างนิทาน มีการใส่ภาพ Gif animation และมีการใส่ Animation ให้ตัวละครขยับได้บ้างเล็กน้อย เพื่อดึงดูดความสนใจจากนักเรียน และพบว่านักเรียนให้ความสนใจมากเวลาตัวการ์ตูนขยับได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาถึงความคงทนในการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ชนิพรรณ จาติเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร และ อภิรดี ไชยกาล. (2560). การส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย. วิกฤตปฐมวัยและแนวทางแก้ไข. บริษัทพลัสเพรส จำกัด.
- ชุลีกร มณีโชติ. (2563). การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดและการจดจำความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำรูปภาพ (Flash card) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก http://www.thaischool.in.th/_files_school/80102580/document/80102580_0_20210713-115200.pdf
- ณัฐวดี ศิลากรณ์ (2556). ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานดวงเดือน แสงชัย. (2530). การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- ธีรศักดิ์ อุณาภรณ์เลิศ. (2549). เครื่องมือวิจัยทางการศึกษา : การสร้างและพัฒนา. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทิยา น้อยจันทร์. (2563). “การออกแบบสื่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะด้านภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย”. วารสารการ บริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น , 6(6), 273-284.
- บรรจง ขำจันทร์. (2560). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบใช้เกมและแบบใช้บัตรคำศัพท์. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน 2564. เข้าถึงได้จาก www.edu-journal.ru.ac.th/index.php/abstractData/viewIndex/873.ru
- บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2557). การใช้กิจกรรมการเล่นนิทานที่มีภาพประกอบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล. รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. (2522). ข้อเสนอเกี่ยวกับความเป็นมาของการละครไทยและการปรับปรุงในนาฏศิลป์และดนตรีไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันไทยคดีศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประกอบหุ่น.ปริญญาานิพนธศ.ม. (การศึกษา ปฐมวัย).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีดา ปัญญาจันทร์ และ ชีวัน วิสาสะ. (2544). เล่นนิทาน อย่างไรให้สนุก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

- แพรวเพื่อนเด็ก บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- ปาณิสดา เคหะรักษ. (2563). “การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่า นิทาน (Storytelling) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี”. วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ , 4(2), 1-14.
- ปิยภาณี หนูนน. (2563). การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์อิสระขณะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์สำหรับ นักเรียนแผนการเรียนศิลปภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวรนาธิเฉลิม จังหวัด สงขลา. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน 2564. เข้าถึงได้จาก [https://www.hu.ac.th/conference/conference2021/Proceeding/doc/03%20ED/074-ED%20\(P.1119%20-%201130\).pdf](https://www.hu.ac.th/conference/conference2021/Proceeding/doc/03%20ED/074-ED%20(P.1119%20-%201130).pdf)
- พัฒนัชชิตา สิริภทรศรีเสมอ. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อการรับรู้การ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน (แขนงวิชาการศึกษาปฐมวัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
- ไพพรรณ อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.
- เมธาวี ทองคำ. (2560). การพัฒนาหนังสือนิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชา หลักสูตร และการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เอ พี กราฟฟิค ดีไซน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์, 2556.
- ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.) คู่มือ สำหรับพ่อแม่ เพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านการดูแลและพัฒนาเด็ก ตอน เด็กวัยอนุบาล 3-6 ปี. กรุงเทพฯ: ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ ศิริสุนทร, ผ. ว. (2532). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- วรรณิตน์ หวานจิตต์. (2562). การใช้นิทานเป็นสื่อทางเลือกใหม่ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ บ้าน สำหรับเด็กปฐมวัยในช่วงล็อกดาวน์ COVID-19 ในภาคใต้ของประเทศไทย. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน 2564. เข้าถึงได้จาก <http://www.scielo.org.za/pdf/sajce/v11n1/04.pdf>
- วรรณญา ศรีบัว. (2560). เอกสารประกอบการสอน นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย. คณะคุรุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

- วีไล มาศจรัส. (2551). เทคนิคการเขียน การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- ศิดา เขียมขันติถาวร. (2560). เรียนภาษาอังกฤษด้วยสื่อและกิจกรรมรอบตัว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภนิช มั่งมีศรี. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 4 วันที่ 10 มีนาคม 2560 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ (808 - 815). เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ครั้งที่ 1 (205 - 212). กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กทม. สิ้นธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมพงษ์ ศิริเจริญ. (2515). คู่มือการทำสไลด์ทัศนวัสดุ (พิมพ์ครั้งที่ 2.). สหมิตรการพิมพ์. (มศว)
- สังเวียน สถยติกุล. (2531). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง <http://old-book.ru.ac.th/e-book/inside/html/dlbook.asp?code=ED332>
- สันหพัฒน์ อรุณธารี. (2542). นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย โปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิน หนูจุล. (2538). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.
- อุษา มะหะมัด. (2548). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโพธิ์ จังหวัดนครปฐม. ปรินญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาอังกฤษ

- ASTUTI, K. W. (2015). THE USE OF FLASH CARDS TO IMPROVE YOUNG LEARNERS' INTEREST IN LEARNING ENGLISH. Accessed May 30, 2021. Available from https://www.academia.edu/37542536/THE_USE_OF_FLASH_CARDS_TO_IMPROVE_YOUNG_LEARNERS_INTEREST_IN_LEARNING_ENGLISH_A_Classroom_Action_Research_of_the_Fifth_Grade_Students_of_SD_N_01
- Brown, C., & Payne, M. E. (1994). Five essential steps of processes in vocabulary

- learning. Paper presented at the TESOL convention, Baltimore, MD.
- Budden, J. (n.d.). Using flash cards with young learners. Accessed May 30, 2021.
Available from <https://www.teachingenglish.org.uk/article/using-flash-cards-young-learners>
- Cambridge Advanced Learners Dictionary Publisher : Cambridge University Press;
Fourth edition (1 January 2014)
- Cameron, L. (2001). Teaching Languages to young learners. Cambridge:
Cambridge University Press.
- Cooper, F. L. (2007). Fun English for kids: How to teach English to very young children. Paraguay: Evangelical University of Paraguay.
- Dian Rosita, Rahayu Apriliaswati, Sumarni English Education Study Program,
Teacher Training and Education Faculty Tanjungpura University,
Pontianak.
- Elisa, H. and Tuti, T. (2017). " AN EVALUATION OF THE USE OF FLASHCARD FOR TEACHING VOCABULARY AT KINDERGARTENS IN SINTANG." *Journal of Education, Teaching, and Learning*, 5, 2: 388-393.
- Ellis, Gail & Brewster, Jean. (1991). *The Storytelling Handbook: A guide for Primary Teachers of English*. London : Penguin Group.
- Garton, S. and Copland, F. (2019). *The Routledge Handbook of Teaching English to Young Learners*. New York: Routledge Press.
- Global TESOL College Corp.TM (2006). *Teaching Children English*. Alberta: Global TESOL College Corp.TM
- Hatch, E., & Brown. S. (1995). *Vocabulary, Semantics, and Language Education*. New York: Cambridge University Press.
- Hornby, A.S. (1974). *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. London: The English Language Book Society and Oxford University Press.
- Lado, R. (1964). *Language Teaching : A scientific approach*. New York: McGraw-Hill.
- Linse, C. (2005). *Practical English Language Teaching: Young Learners*. New York: McGraw- Hill.
- Losi R. V., Tasril, V. and Widya, R. (2022). *Digital storytelling in Islamic-based*

content as a media to promote English as foreign language to young Islamic learners. Accessed May 20, 2022. Available from <http://jurnal.umsu.ac.id/index.php/insis/article/view/9657>

Losi R. V., Tasril, V., Widya, R and Akbar, M. (2022). " Using storytelling to develop English vocabulary on early age children measured by mean length of utterance (MLU)." *International Journal of English and Applied Linguistics*, 2, 1: 179-187. Volume : 2 | Number 1 | April 2022 | E-ISSN : 2787-9482 | DOI: [doi.org/ijeal.v2n1.1470](https://doi.org/10.24127/ijeal.v2n1.1470)

Losi R. V., Tasril, V., Widya, R and Akbar, M. (2022). " Using Storytelling to Develop English Vocabulary on Early Age Children Measured by Mean Length Of Utterance (MLU)". Accessed May 20, 2022. Available from <https://jurnal.itscience.org/index.php/ijeal/article/view/1470>

McCarthy, M. Editor C. N. Candlin, H. G. Widdowson. *Vocabulary: Language Teaching A Scheme for Teacher's Education*. USA: Oxford University Press.

Muhyiddin, I. (2019). The effectiveness of using flash card to teach vocabulary at elementary school. Accessed May 30, 2021. Available from <http://repository.unim.ac.id/88/>

Nation, I. (2001). *Learning Vocabulary in Another Language* (Cambridge Applied Linguistics). Cambridge: Cambridge University Press.

Oxford Advance Learners Dictionary Publisher : Oxford University Press; Ninth edition (1 January 2015)

ÖZDEMİR, O. (2015). " THE EFFECTS OF STORY TELLING AND ROLE PLAYING ON YOUNG LEARNERS' VOCABULARY LEARNING AND RETENTION". Accessed May 17, 2021. Available from <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/562706>

Pellowski, Anne. *The World of Storytelling*. New York : R.R. Bowker, 1997

Ritter, J. (2018). *Using flashcards in the Primary Classroom*. Accessed May 30, 2021. Available from [Using Flashcards in the Primary Classroom.pdf](#) (cambridge.org)

Rosita, D., Apriliaswati R. and Sumarni. *Introducing English to kindergarten*

students

through storytelling with puppet. Accessed May 20, 2022. Available from <https://jurnal.untan.ac.id/index.php/jpdpb/article/view/4409>

Schmitt , N. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. New York: CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS.

Scott, W. A. and Ytreberg, L. H. (1995). *Teaching English to children*. London New York: Longman.

Siliwangi, I. (2020). "IMPROVEMENT ANALYSIS OF LEARNING VOCABULARY ASSISTED WITH FLASH CARDS." *Professional Journal of English Education*, 3, 2: 175-179.

Suczhañay Q, B.R. (2022). *Storytelling Technique for Strengthening English as a Foreign Language Vocabulary in Basic Education Students*. *Lecturas: Educación Física y Deportes*, 27(292), 110-126. <https://doi.org/10.46642/efd.v27i292.3625>

Thomas Huckin James Coady. (1997). *Second language vocabulary acquisition : a rationale for pedagogy*. Cambridge : Cambridge University Press 1997.

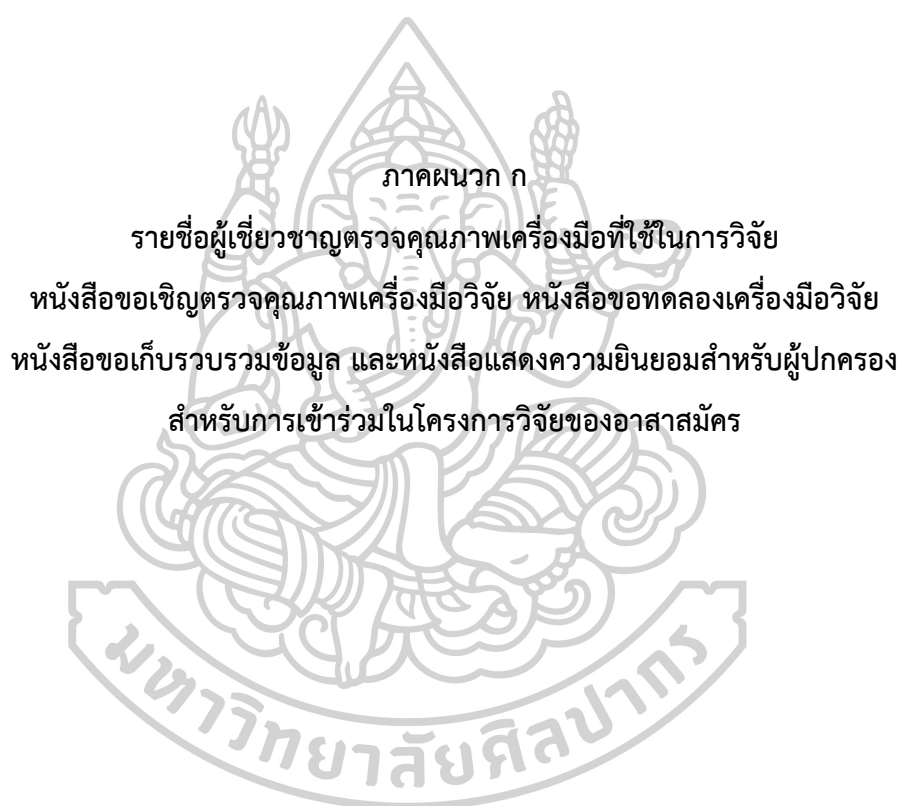
Wallace, M. (1984). *Teaching Vocabulary*. London: Castlefield Press.

Wilkins, D.A. (1981). *Second- language learning and teaching*. Great Britain. London: Edward Arnold.

ภาคผนวก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางสาวปริญานุช ทองเกลี้ยง วุฒิการศึกษา ปริญญาโท
ตำแหน่ง ครู ค.ศ. 2 วิทยฐานะครูชำนาญการ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดหอมเกร็ด (ไพศาลประชไพศาลประชา
นุกูล)
2. นางสาวแสงมณี กองมนงมนต์ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท
ตำแหน่ง ครู ค.ศ. 2 วิทยฐานะครูชำนาญการ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดบางสะแกใน สำนักงานเขตธนบุรี สังกัด
กรุงเทพมหานคร
3. นายอลงกรณ์ อาชะวะบูล วุฒิการศึกษา ปริญญาโท
ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษ
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ที่ อว 8606 (๑๕๖)/3576

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

22 สิงหาคม 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวแสงมณี กองมนต์

ด้วย นางสาวมินดา บุญญานิตย์ รหัสประจำตัว 61254309 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาผลสัมฤทธิ์
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจ้อย)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (๑๕) 3574

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

22 สิงหาคม 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นายอลงกรณ์ อาชะวะบูล

ด้วย นางสาวมินดา บุญญานิตย์ รหัสประจำตัว 61254309 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาผลสัมฤทธิ์
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็น
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจ้อย)

ผู้รักษาราชการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (สจ)/ 8548

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

22 สิงหาคม 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวปรียานุช ทองเกลี้ยง

ด้วย นางสาวมินดา บุญญานิตย์ รหัสประจำตัว 61254309 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาผลสัมฤทธิ์
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็น
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากจ้อย)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 ~~๑๕๖~~ ๑๖๖๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

30 สิงหาคม 2565

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทศบาลบ้านกล้วย

ด้วย นางสาวมินดา บุญญานิตย์ รหัสประจำตัว 61254309 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาผล
สัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3"
มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนชั้นอนุบาล 3/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เพื่อประกอบ
การดำเนินการการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาศ มากจู้)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (อว) / 3649

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

30 สิงหาคม 2565

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทศบาลบ้านกล้วย

ด้วย นางสาวมินดา บุญญาณิตย์ รหัสประจำตัว 61254309 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาผล
สัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการดำเนินทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3"
มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นอนุบาล 3/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เพื่อประกอบการ
ดำเนินการการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ
เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจู้)

ผู้อำนวยการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

หนังสือแสดงความยินยอมสำหรับผู้ปกครอง
สำหรับการเข้าร่วมในโครงการวิจัยของอาสาสมัคร
 INFORMED CONSENT FORM

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....ซึ่งเป็นผู้ปกครองของอาสาสมัคร ได้อ่านรายละเอียดจากเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยที่แนบมานี้ฉบับวันที่ 2 กันยายน 2565 ขอแสดงเจตนายินยอมให้ ด.ช./ด.ญ. .... เข้าร่วมในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่นนิทานสำหรับเด็กวัยเรียนในระดับอนุบาล 3”

ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้า ได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าได้ลงนาม และ วันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามในเอกสารนี้ เพื่อให้ทำการวิจัยนี้

ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้า ได้อ่านและทำความเข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับโครงการวิจัย ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้า มีความเข้าใจในผลประโยชน์และผลเสียที่อาจได้รับการเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้และมีสิทธิ์ที่จะถอนตัวออกจากโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้

ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าทราบว่า จะไม่มีการเก็บข้อมูลใด ๆ ของข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าเพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าขอยกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบทั้งหมดที่สามารถสืบค้นถึงตัวข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้ายินยอมให้เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าเข้าร่วมการวิจัยโดยสมัครใจ และสามารถที่จะถอนตัวจากการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และในกรณีที่เกิดข้อข้องใจหรือปัญหาที่ข้าพเจ้า/เด็กในความปกครองของข้าพเจ้าต้องการปรึกษากับผู้วิจัย ข้าพเจ้าสามารถติดต่อกับผู้วิจัย คือ นางสาวมินดา บุญญาณิตย์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ 086-3434881 ได้ตลอดเวลา

ผู้วิจัยขอขอบคุณที่เสียสละเวลาเพื่อทำความเข้าใจกับโครงการนี้ โครงการวิจัยนี้ได้รับการพิจารณารับรอง จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่สำนักงานบริหารการวิจัย นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เลขที่ 6 ถ.ราชมรรคาใน ต.พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 หมายเลขโทรศัพท์/โทรสาร 034-255808 มือถือ 098-5479738 ในเวลาราชการ หากผู้ปกครองและเด็กในปกครองของท่านได้รับการปฏิบัติไม่ตรงตามที่ระบุไว้ ท่านและเด็กในการปกครองของท่านสามารถติดต่อกับประธานคณะกรรมการจริยธรรมฯ หรือผู้แทนได้ตามสถานที่และหมายเลขโทรศัพท์ข้างต้นในเวลาราชการ

หนูเข้าใจข้อความในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยนี้โดยตลอดแล้ว จึงลงลายมือชื่อไว้

ลงชื่อ.....ลงนามอาสาสมัครอายุ 4-7 ปี   ลงชื่อ.....หัวหน้าโครงการวิจัย
 (.....)   (.....)
 วันที่.....   วันที่.....

* กรณีผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่สามารถอ่าน-เขียนหนังสือได้

หนู(ชื่อผู้เข้าร่วมการวิจัย).....ไม่สามารถอ่าน-เขียนหนังสือได้ แต่
 ผู้ให้ข้อมูลได้อ่านข้อความในเอกสารนี้ให้หนูฟังจนเข้าใจดีแล้ว หนูยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยดังกล่าว หนูจึง
 ประทับตราลายนิ้วมือขวาของข้าพเจ้าในเอกสารนี้ด้วยความเต็มใจ

ประทับตราลายนิ้วมือขวา

ลายมือชื่อผู้ให้ข้อมูล .....
 (.....)
 วันที่.....

พยาน (ไม่ใช่ผู้อธิบาย) .....
 (.....)
 วันที่.....

หัวหน้าโครงการวิจัย .....
 (.....)
 วันที่.....

ลายประทับนิ้วหัวแม่มือขวาของ .....

ประทับไว้ ณ วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

ส่วนเพิ่มเติมโครงการวิจัย สำหรับผู้ปกครอง / ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว ..... อายุ ..... ปี
มีความสัมพันธ์เป็น ..... อนุญาตให้ ..... เข้าร่วมโครงการวิจัยในครั้งนี้

ข้าพเจ้าได้เข้าใจข้อความในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และหนังสือแสดงเจตนายินยอมนี้โดยตลอด
แล้ว จึงลงลายมือชื่อไว้

..... ลงนามผู้ปกครอง / ผู้แทนโดยชอบธรรม
(.....) ชื่อของผู้ปกครอง / ผู้แทนโดยชอบธรรมตัวบรรจง
วันที่ ..... เดือน..... พ.ศ. ....

ชื่อโครงการวิจัย: “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานสำหรับนักเรียนในระดับอนุบาล 3”

ผู้วิจัย: นางสาวมินดา บุญญานิตย์

ที่ปรึกษาวิจัย: อาจารย์ ดร.ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

คำถามการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานอยู่ในระดับใด

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังเรียนด้วยบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานในระดับอนุบาล สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงระดับอนุบาล 3 โรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชยันนาท จังหวัดชยันนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) โดยโรงเรียนที่ได้ คือ นักเรียนอนุบาล 3 โรงเรียนเทศบาลบ้านกล้วย จำนวน 25 คน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชนนาท จังหวัดชนนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

3. ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variable)

- การใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

- ผลการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน
- ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมระยะเวลาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และการทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาคำศัพท์สำหรับวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นอนุบาล 3 ที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากหนังสือ Let's Go 1 Student Book (4th edition) โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 หมวด คือ

- 1 หมวดสี (Colors)
- 2 หมวดรูปทรง (Shapes)

นียมเฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอนุบาล 3 จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับรูปภาพ

2. บัตรคำศัพท์ คือ ประกอบการสอน ที่ครูสามารถทำได้เองด้วยวิธีการง่ายๆ ใช้เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรูปคำในภาษาต่างประเทศและความหมายของคำศัพท์ โดยความหมายของคำศัพท์นั้นอาจจะเป็นคำแปลในภาษาที่ 1 คำอธิบายความหมายในภาษาที่ 2 หรือ จะเป็นรูปภาพก็ได้

3. การเล่านิทาน นิทาน เป็นสื่อ เครื่องมือ และวิธีการที่สำคัญในการพัฒนาเด็ก การเล่านิทานหรือการอ่านนิทาน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนเล่าหรืออ่านเรื่องราวจากนิทานโดยใช้น้ำเสียงประกอบการเล่าแตกต่างตามบุคลิกของตัวละคร ซึ่งผู้สอนควรเลือกสาระของนิทานให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

4. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเทศบาลบ้านกล้วย สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชยันนาท จังหวัดชยันนาท

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้สื่อบทเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานและเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยในการเรียนการสอนเรื่องคำศัพท์
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนาวิธีการสอนคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการศึกษา ได้นำสื่อไปพัฒนาเพื่อใช้กับบทเรียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เกิดประโยชน์อย่างสมบูรณ์

ลงชื่อ..... (นักวิจัย)

(นางสาวมินตา บุญญานิตย์)

วัน เดือน ปี.....

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้น
อนุบาล 3

Lesson Plan 1

Unit: Colors and Shapes

Topic: Colors

Time: 60 minutes

Teacher: Miss. Minta Boonyanit

Class: K.G.3

Week: .....

(Semester .....)

---

1. Objectives: Learning Objectives

- 1.1 To pronounce the target words correctly
- 1.2 To match the words with their meaning correctly

2. Language Focus

- 2.1 Vocabulary: Red, Yellow, Blue, Black, and White

3. Teaching material

- 3.1 Flashcard: Red, Yellow, Blue, Black, and White
- 3.2 Story Telling: “Colors’ Adventure”
- 3.3 Worksheet: “Listen and color” and “Match the words with the colors”

4. Expected Behaviors

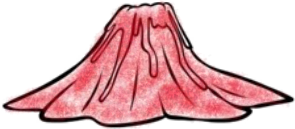

- 4.1 Students can tell the meaning of words.
- 4.2 Students can match the words with the meaning.
- 4.3 Students participate in all activities.

5. Teacher’s Personal Aim

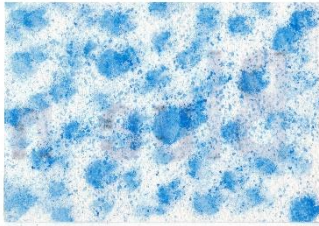

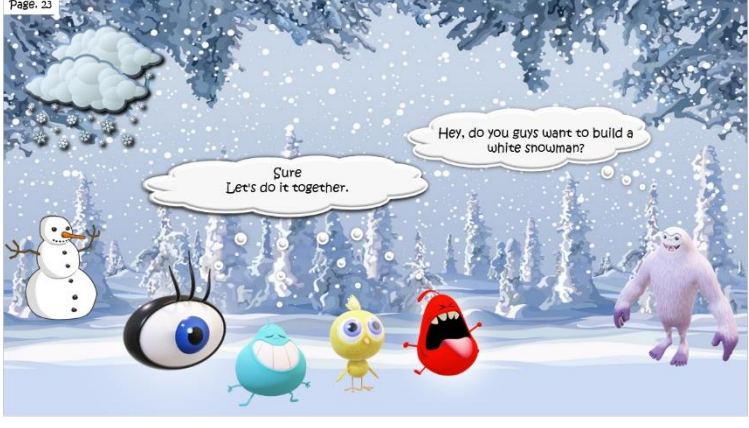
- 5.1 To encourage students to participate actively in class

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Warm up (10 mins)	<p>Activity: Watch and color.</p> <p>Instructions: Watch the video “Color song for kids” and then color the word you hear.</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px 0;"> <p>Name _____ No. _____ Class _____</p> <p style="text-align: center;"><u>Worksheet 1 : Colors</u></p> <p style="text-align: center;"><u>Watch the video “Color song for kids” and then color the word you hear.</u></p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>RED</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>BLUE</p> </div> </div> <div style="text-align: center; margin: 10px 0;"> <p>BLACK</p> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>YELLOW</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>WHITE</p> </div> </div> </div>	In Ss-Wd	Worksheet

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Warm up (10 mins)	<p>Keys</p> <p>Activity: Watch and color.</p> <p>Instructions: Watch the video “Color song for kids” and then color the word you hear.</p> <div data-bbox="443 719 1184 1760" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>Name _____ No. _____ Class _____</p> <p style="text-align: center;"><u>Worksheet 1 : Colors</u></p> <p style="text-align: center;"><u>Watch the video “Color song for kids” and then color the word you hear.</u></p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>RED</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>BLUE</p> </div> </div> <div style="text-align: center; margin: 20px 0;"> <p>BLACK</p> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>YELLOW</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>WHITE</p> </div> </div> </div>	In Ss-Wd	Worksheet

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Presentation (10 mins)	<p>Activity: Introduce the target vocabulary to students.</p> <p>Instructions:</p> <p>-T shows Flashcards of colors to students.</p> <p>Then practice pronunciation.</p> <p>-Ss repeat the words about colors.</p> <div style="text-align: center;"> <p>Front Back</p> <p>The image shows four flashcards arranged in a 2x2 grid. Each flashcard has a color image on the left and the corresponding color name in bold black text on the right. The top row shows 'Black' with a black and white speckled pattern. The middle row shows 'White' with a white and grey speckled pattern. The bottom row shows 'Red' with a red and white speckled pattern and 'Yellow' with a yellow and white speckled pattern. The words 'Front' and 'Back' are written above the first two columns respectively. A faint watermark of a building is visible in the background.</p> </div>	<p>W</p> <p>T-Ss</p> <p>Ss-T</p> <p>Ss-Wd</p>	Flashcards

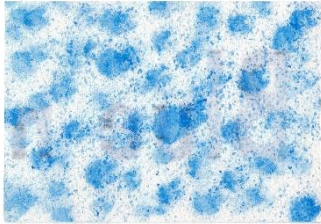

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>Front</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>Back</p> </div> </div>		
<p>Practice (20 mins)</p>	<p>Activity: Story telling “Colors’ Adventure”</p> <p>Instructions:</p> <ul style="list-style-type: none"> - T tells the story to children. - While the teacher is telling the story, ask students about the colors that they see on each page. The question is, "What color is it?" - Ss listen carefully to the story and answer the questions. <div style="text-align: center;"> </div>	<p>W</p> <p>T-Ss</p> <p>Ss-T</p>	<p>Story Book</p>

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid																														
Production (10 mins)	<p>Activity: Matching</p> <p>Instructions: Match the words with the colors.</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px 0;"> <p>Name _____ No. _____ Class _____</p> <p style="text-align: center;"><u>Worksheet 2 : Colors</u></p> <p><u>Direction: Match the words with the colors.</u></p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tbody> <tr> <td style="width: 5%; text-align: center;">1</td> <td style="width: 25%; text-align: center;"></td> <td style="width: 5%; text-align: center;">.</td> <td style="width: 15%;"></td> <td style="width: 5%; text-align: center;">.</td> <td style="width: 40%; text-align: center;">Red</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">2</td> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td style="text-align: center;">Black</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">3</td> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td style="text-align: center;">White</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">4</td> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td style="text-align: center;">Blue</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">5</td> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td></td> <td style="text-align: center;">.</td> <td style="text-align: center;">Yellow</td> </tr> </tbody> </table> </div>	1		.		.	Red	2		.		.	Black	3		.		.	White	4		.		.	Blue	5		.		.	Yellow	In Ss-Wd	Worksheet
1		.		.	Red																												
2		.		.	Black																												
3		.		.	White																												
4		.		.	Blue																												
5		.		.	Yellow																												

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid																									
Production (10 mins)	<p>Keys:</p> <p>Activity: Matching</p> <p>Instructions: Match the words with the colors.</p> <div data-bbox="443 683 1118 1626" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>Name _____ No. _____ Class _____</p> <p style="text-align: center;"><u>Worksheet 2 : Colors</u></p> <p><u>Direction: Match the words with the colors.</u></p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tbody> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">1</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;"></td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">Red</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">2</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;"></td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">Black</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">3</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;"></td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">White</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">4</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;"></td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">Blue</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">5</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;"></td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">•</td> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">Yellow</td> </tr> </tbody> </table> </div>	1		•	•	Red	2		•	•	Black	3		•	•	White	4		•	•	Blue	5		•	•	Yellow	In Ss-Wd	Worksheet
1		•	•	Red																								
2		•	•	Black																								
3		•	•	White																								
4		•	•	Blue																								
5		•	•	Yellow																								

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Wrap-up (10 mins)	<p>Activity: Revise the words by using question “What color is it?”</p> <p>Instructions:</p> <p>-T shows pictures of each color to students. Then Ask the question “What color is it?”</p> <p>-Ss can pronounce the correct words.</p> <div style="text-align: center;"> <p>Front Back</p> </div>	<p>W</p> <p>T-Ss</p> <p>Ss-T</p>	Flashcards

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>Front</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>Back</p> </div> </div> 		

*Class organization: W, PW, SG, GW, In – (whole class, pair work, small groups, group work, individual work)

**Interaction: T-Ss, Ss-T, Ss-Ss, Ss-Wd – (Teacher to Students, Students to Teacher, Students to Students, Students to the real world)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นอนุบาล 3

Name _____ No. _____ Class _____

Pre-Test/Post-Test

Direction: Listen and choose the correct answer

1 Red

A

B

C

2 Black

A

B

C

3 White

A

B

C

4 Green

A

B

C

5 Blue

A

B

C

Name _____ No. _____ Class _____

Pre-Test/Post-TestDirection: Listen and choose the correct answer.

6 Purple

A

B

C

7 Brown

A

B

C

8 Pink

A

B

C

9 Yellow

A

B

C

10 Orange

A

B

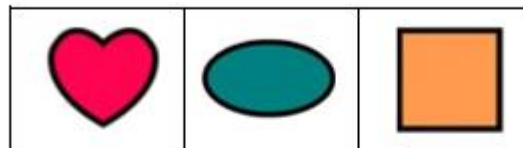
C

Name _____ No. _____ Class _____

Pre-Test/Post-TestDirection: Listen and choose the correct answer.

11 Heart

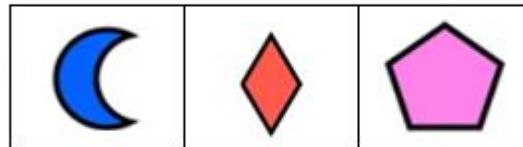

A

B

C

12 Diamond

A

B

C

13 Star

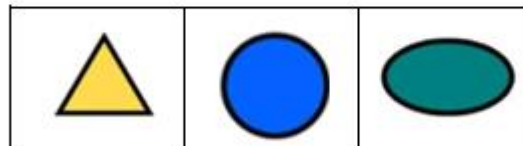

A

B

C

14 Oval

A

B

C

15 Crescent

A

B

C

Name _____ No. _____ Class _____

Pre-Test/Post-TestDirection: Listen and choose the correct answer.

16 Square

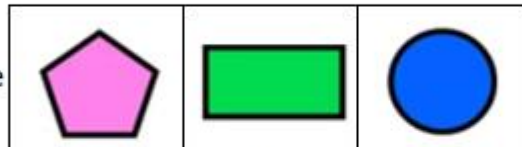

A

B

C

17 Rectangle

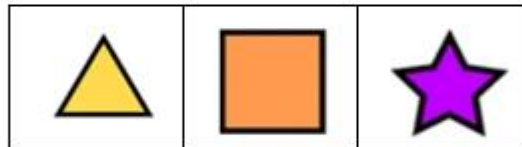

A

B

C

18 Triangle

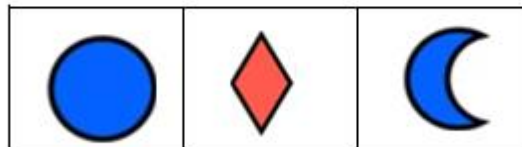

A

B

C

19 Circle

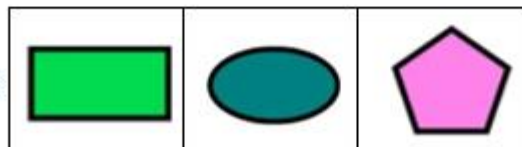

A

B

C

20 Pentagon

A

B

C

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

แบบสอบถามความคิดเห็น

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนการสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ
2. ให้ทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนเลือกเพียง คำตอบเดียว เท่านั้น

ระดับ 3 😊 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยมาก

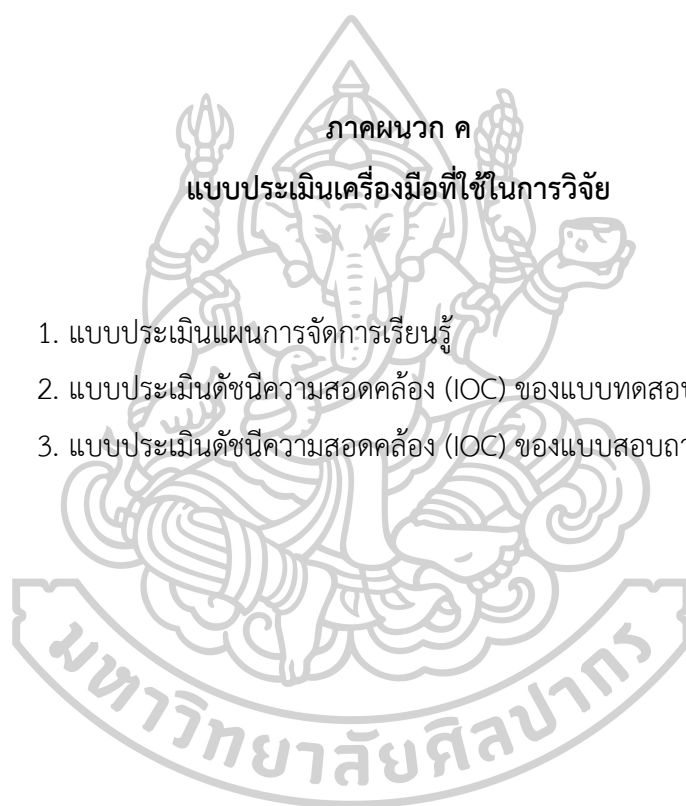
ระดับ 2 😐 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยปานกลาง

ระดับ 1 😞 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยน้อย

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		3	2	1		
ด้านเนื้อหา						
1	เนื้อหา นิทาน สนุก น่าสนใจ	😊	😐	😞		
2	ภาพจากบัตรคำศัพท์และนิทานทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	😊	😐	😞		
ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ						
3	คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป	😊	😐	😞		
4	ได้รู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	😊	😐	😞		
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน						
5	กิจกรรมการเรียนคำศัพท์ น่าสนใจ	😊	😐	😞		
6	นักเรียนชอบกิจกรรมที่ใช้บัตรคำศัพท์และนิทาน	😊	😐	😞		
7	บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ	😊	😐	😞		
ด้านอารมณ์ความรู้สึก						
8	นักเรียนรู้สึกอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	😊	😐	😞		
9	นักเรียนรู้สึกมีความสุขและเพลิดเพลินกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	😊	😐	😞		
10	นักเรียนรู้สึกว่า การเรียนโดยใช้รูปภาพจากบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน ทำให้จำ คำศัพท์ได้ง่ายขึ้น	😊	😐	😞		

ภาคผนวก ค
แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
2. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
3. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

1. แบบประเมินคุณภาพของสื่อ

แบบประเมินคุณภาพของสื่อ

แบบประเมินคุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน
สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ ..... ตำแหน่ง.....

วุฒิการศึกษา.....สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความเหมาะสมของสื่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ซึ่งจะนำผลประเมิน ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมต่อไป

2. 2. แบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 แบบประเมินคุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

โดยมีค่าระดับความเหมาะสม 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง คุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง คุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง คุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง คุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง คุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3. กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน หากมีข้อเสนอแนะกรุณาเขียนลงในตอนที่ 2

ตอนที่ 1 แบบประเมินคุณภาพของสื่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้							
1.	ครูนำเสนอบทเรียนในขั้นนำ (Presentation) ช่วยสร้างจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้กลุ่มคำศัพท์เป้าหมาย						
2.	ครูใช้กิจกรรมในขั้นฝึก (Practice) ช่วยเน้นย้ำให้นักเรียนจดจำกลุ่มคำศัพท์เป้าหมาย						
3.	กิจกรรมขั้นนำ เสนอผลงาน (Production) ช่วยให้นักเรียนจดจำกลุ่มคำศัพท์เป้าหมายได้						
4.	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับต่อเนื่องชัดเจนและเหมาะสมต่อการเรียนรู้						
5.	สื่อการสอนเหมาะสมกับกิจกรรมและสอดคล้องกับเนื้อหา						
ด้านเนื้อหา							
6.	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับของนักเรียน						
7.	ปริมาณเนื้อหามีความเหมาะสมกับเวลาเรียน						
8.	เนื้อหาน่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของนักเรียน						
ด้านแผนการจัดการเรียนรู้							
9.	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรและสาระการเรียนรู้						
10.	แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดเวลาได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและความสามารถของผู้เรียน						
11.	แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับทฤษฎีการจำ						
12.	แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดสื่อการสอนที่เหมาะสม						

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

2. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า
นิทาน

คำชี้แจง

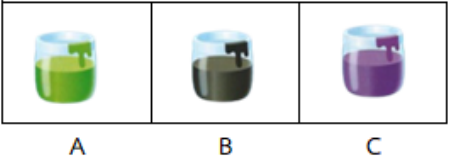
ขอให้ท่านประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์
ประกอบการเล่านิทาน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง ตามระดับความคิดเห็นของท่านในแต่ละ
หัวข้อจากเกณฑ์การให้คะแนนตามที่ระบุไว้ดังนี้

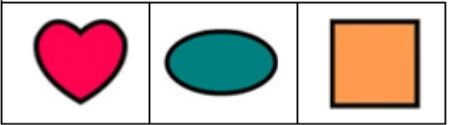
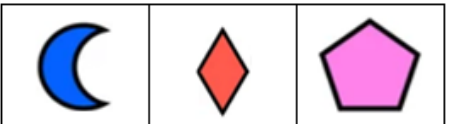

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์มีความตรงเชิง
เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์มีความตรงเชิง
เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

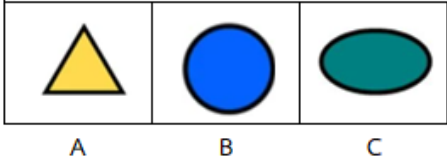
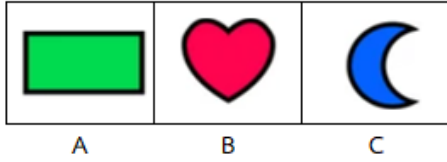
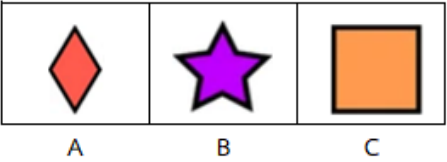
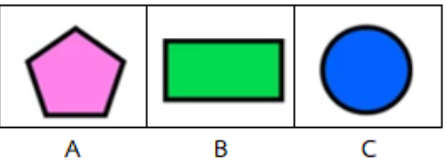
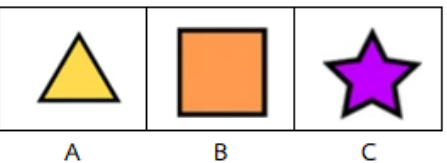
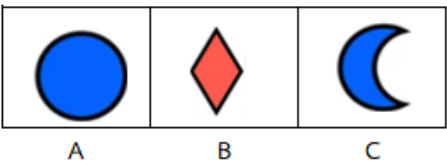
-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ไม่มีความตรงเชิง
เนื้อหาไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1.	Listen and choose the correct answer. Red A B C				
2.	Listen and choose the correct answer. Black A B C				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
3.	Listen and choose the correct answer. White 				
4.	Listen and choose the correct answer. Green 				
5.	Listen and choose the correct answer. Blue 				
6.	Listen and choose the correct answer. Purple 				
7.	Listen and choose the correct answer. Brown 				
8.	Listen and choose the correct answer. Pink 				

ข้อ	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
9.	Listen and choose the correct answer. Yellow A B C				
10.	Listen and choose the correct answer. Orange A B C				
11.	Listen and choose the correct answer. Heart A B C				
12.	Listen and choose the correct answer. Diamond A B C				
13.	Listen and choose the correct answer. Star A B C				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
14.	Listen and choose the correct answer. Oval 				
15.	Listen and choose the correct answer. Crescent 				
16.	Listen and choose the correct answer. Square 				
17.	Listen and choose the correct answer. Rectangle 				
18.	Listen and choose the correct answer. Triangle 				
19.	Listen and choose the correct answer. Circle 				

ข้อ	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ						
		+1	0	-1							
20.	Listen and choose the correct answer. Pentagon <table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;"></td> <td style="text-align: center;"></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">A</td> <td style="text-align: center;">B</td> <td style="text-align: center;">C</td> </tr> </table>				A	B	C				
											
A	B	C									

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน

คำชี้แจง

ขอให้ท่านประเมินแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง ตามระดับความคิดเห็นของท่านในแต่ละหัวข้อ จากเกณฑ์การให้คะแนนตามที่ระบุไว้ดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินความคิดเห็นนี้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านเนื้อหา					
1	เนื้อหาที่น่าสนใจ				
2	ภาพจากบัตรคำศัพท์และนิทานทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น				
ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ					
3	คำศัพท์กลุ่มเป้าหมายไม่ยากเกินไป				
4	ได้รู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น				
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน					
5	กิจกรรมการเรียนคำศัพท์ น่าสนใจ				
6	นักเรียนชอบกิจกรรมที่ใช้บัตรคำศัพท์และนิทาน				
7	บัตรคำศัพท์และนิทานมีภาพชัดเจน น่าสนใจ				
ด้านอารมณ์ความรู้สึก					
8	นักเรียนรู้สึกอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น				
9	นักเรียนรู้สึกมีความสุขและเพลิดเพลินกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ				
10	นักเรียนรู้สึกว่ารูปภาพจากบัตรคำศัพท์ประกอบการเล่า นิทาน ทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ง
การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็น
3. ผลการประเมินประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
4. ค่าความยากและอำนาจจำแนก

1. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน

ข้อสอบ (ข้อที่)	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1	1	1	3	1	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1	ใช้ได้
3	1	1	1	3	1	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1	ใช้ได้
11	1	1	1	3	1	ใช้ได้
12	1	1	1	3	1	ใช้ได้
13	1	1	1	3	1	ใช้ได้
14	1	1	1	3	1	ใช้ได้
15	1	1	1	3	1	ใช้ได้
16	1	1	1	3	1	ใช้ได้
17	1	1	1	3	1	ใช้ได้
18	1	1	1	3	1	ใช้ได้
19	1	1	1	3	1	ใช้ได้
20	1	1	1	3	1	ใช้ได้

2. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็น

ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็น

ข้อสอบ (ข้อที่)	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1	1	1	3	1	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1	ใช้ได้
3	1	1	1	3	1	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1	ใช้ได้

3. ผลการประเมินประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 12 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{x}$	S.D.
		1	2	3		
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1	ครูนำเสนอบทเรียนในขั้นนำ (Presentation) ช่วยสร้างจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้กลุ่มคำศัพท์เป้าหมาย	4	5	4	4.3	0.58
2	ครูใช้กิจกรรมในขั้นฝึก (Practice) ช่วยเน้นย้ำให้นักเรียนจดจำกลุ่มคำศัพท์เป้าหมาย	5	5	4	4.7	0.58
3	กิจกรรมขั้นนำ เสนอผลงาน (Production) ช่วยให้นักเรียนจดจำกลุ่มคำศัพท์เป้าหมายได้	4	5	4	4.3	0.58
4	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับต่อเนื่องชัดเจนและเหมาะสมต่อการเรียนรู้	4	5	5	4.7	0.58
5	สื่อการสอนเหมาะสมกับกิจกรรมและสอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	4.7	0.58
ด้านเนื้อหา						
6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4	5	4	4.3	0.58
7	ปริมาณเนื้อหามีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	4	5	4	4.3	0.58
8	เนื้อหาน่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	5	5	5	0
ด้านแผนการจัดการเรียนรู้						
9	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรและสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.7	0.58
10	แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดเวลาได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและความสามารถของผู้เรียน	5	5	4	4.7	0.58
11	แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับทฤษฎีการจำ	5	5	5	5	0
12	แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดสื่อการสอนที่เหมาะสม	5	5	5	5	0

4. ค่าความยากและอำนาจจำแนก

ตารางที่ 13 ผลการหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	P	แปลผล	R	แปลผล
1	0.71	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
2	0.79	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
3	0.63	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
4	0.79	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
5	0.75	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.17	อำนาจจำแนกต่ำ (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
6	0.79	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.42	อำนาจจำแนกดี
7	0.79	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
8	0.71	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.42	อำนาจจำแนกดี
9	0.63	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
10	0.67	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.67	อำนาจจำแนกดีมาก
11	0.54	ปานกลาง (ดีมาก)	0.58	อำนาจจำแนกดี
12	0.58	ปานกลาง (ดีมาก)	0.33	อำนาจจำแนกพอใช้
13	0.54	ปานกลาง (ดีมาก)	0.58	อำนาจจำแนกดี
14	0.63	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.25	อำนาจจำแนกพอใช้
15	0.50	ปานกลาง (ดีมาก)	0.33	อำนาจจำแนกพอใช้
16	0.58	ปานกลาง (ดีมาก)	0.67	อำนาจจำแนกดีมาก
17	0.54	ปานกลาง (ดีมาก)	0.75	อำนาจจำแนกดีมาก
18	0.46	ปานกลาง (ดีมาก)	0.75	อำนาจจำแนกดีมาก
19	0.58	ปานกลาง (ดีมาก)	0.33	อำนาจจำแนกพอใช้
20	0.71	ค่อนข้างง่าย(ดี)	0.42	อำนาจจำแนกดี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวมินตา บุญญานิตย์
วัน เดือน ปี เกิด	27 มีนาคม 2533
สถานที่เกิด	นครปฐม
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2550 สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ จังหวัดนครปฐม พ.ศ. 2554 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พ.ศ. 2561 ศึกษาต่อระดับระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	25/194 หมู่ 2 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม 73000

